

KIM DUNG

Tiểu ngạo giang hồ

vh

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

5

*Tiểu ngạo
giang hồ*

Tập 5

Original Chinese Edition Written by JIN YONG (Real name: LOUIS CHA).

All Rights Reserved © LOUIS CHA

Original Chinese Edition Published by MING HO Publications Corporation Limited, HK, Vietnamese Translation Right Arranged with JIN YONG and Phuong Nam Manufacturing & Trading Cultural Goods Corporation.

*Nguyên bản tiếng Hoa của Kim Dung (tên thật: Tra Lương)
Đã đăng ký bản quyền © TRA LƯƠNG
Nguyên bản tiếng Hoa do Công ty Minh Hà - Hồng Kông
xuất bản. Được sự đồng ý của Kim Dung, bản dịch tiếng
Việt do Công ty Văn hóa Phương Nam giữ bản quyền.*

KIM DUNG

Tiểu ngạo giang hồ

Tập 5

Tái bản lần thứ hai

Người dịch:

Vũ Đức Sao Biển

Trần Hải Linh - Lê Thị Anh Đào

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Hà Nội - 2004

Hồi 86

Lệnh Hồ Xung bị nhốt hắc lao

Lệnh Hồ Xung hôn mê không biết bao lâu. Lúc tỉnh dậy, đầu chàng đau như búa bổ, tai ong như sấm động không dứt. Chàng mở mắt ra thấy tối mịt, không biết mình đang ở nơi nào, chống tay muốn đứng dậy nhưng người không còn chút khí lực, thăm nghĩ: Chắc ta đã chết rồi bị chôn trong hầm mộ này.

Lệnh Hồ Xung vừa thương tâm vừa bồn chồn lại ngất đi. Lúc tỉnh dậy lần thứ hai, đầu vẫn đau như muốn vỡ ra, tai vẫn nghe ong ong tuy có nhẹ hơn. Chàng cảm thấy dưới thân mình vừa lạnh vừa cứng, dường như đang nằm trên gang sắt. Chàng đưa tay mò mẫm, quả nhiên cảm thấy ở dưới tấm chiếu cỏ là một tấm thiết bản. Chàng vừa cử động tay lại nghe tiếng leng keng nhẹ phát ra, đồng thời cảm thấy trên tay có vật gì lạnh ngắt cột lại. Lúc đưa tay trái ra mò,

cũng nghe phát ra tiếng leng keng, tay trái cũng bị cột chặt lại. Lệnh Hồ Xung vừa kinh ngạc, vừa vui mừng lại vừa sợ hãi. Rõ ràng là mình chưa chết nhưng thân người lại bị dây xích cột chặt. Chàng đưa tay trái mò tiếp, phát giác dây cột trên tay là một sợi dây xích nhỏ, hai chân hơi cử động liền cảm thấy trên cổ chân cũng bị cột bằng dây xích.

Lệnh Hồ Xung cố mở mắt to ra nhìn, nhưng không hề thấy được một chút ánh sáng. Chàng trầm nghĩ: Lúc ta ngất đi, ta đang tỉ kiếm với Nhậm lão tiên sinh. Không biết bọn Giang Nam tứ hữu đã ám toán ta bằng cách nào, xem ra ta cũng bị nhốt trong địa lao dưới đáy hồ rồi. Nhưng không biết ta có ở cùng nơi với Nhậm lão tiên bối không?

Lệnh Hồ Xung liền lớn tiếng gọi:

- Nhậm lão tiên bối, Nhậm lão tiên bối!

Lệnh Hồ Xung kêu lên hai lần, không nghe chút động tĩnh gì. Chàng càng kinh hoàng, lớn tiếng gọi:

- Nhậm lão tiên bối, Nhậm lão tiên bối!

Trong bóng tối, chỉ nghe tiếng kêu của chính mình oang oang vọng lại, chàng lại lớn tiếng gọi to:

- Đại trang chủ, tứ trang chủ! Tại sao các người giam ta ở đây? Mau thả ta ra! Mau thả ta ra!

Nhưng ngoài tiếng la hét của chàng ra, vẫn không nghe chút âm thanh nào khác. Từ kinh hoàng chuyển sang phẫn nộ, Lệnh Hồ Xung lớn tiếng chửi:

- Đồ tiểu nhân gian ác dê tiện vô liêm sỉ! Các người đấu kiếm không lại nên muốn nhốt ta ở đây mãi sao?

Lệnh Hồ Xung nghĩ đến số phận mình giờ giống như Nhậm lão tiên sinh, từ nay về sau suốt đời bị nhốt ở trong hắc lao dưới đáy hồ này. Trong phút chốc, lòng chàng đầy tuyệt vọng, bất giác toàn thân nổi gai ốc.

Lệnh Hồ Xung càng nghĩ càng sợ, lại ngoác miệng ra gọi, rồi tiếng la biến thành tiếng gào khóc, không biết từ lúc nào hai hàng nước mắt chảy dài. Chàng nghẹn nghẹn nói:

- Trong Mai trang bốn cái đồ... bốn cái đồ cẩu tặc đê tiện, ta... ta... Lệnh Hồ Xung ta ngày nào thoát khỏi lao lung, ta sẽ tìm các người... các người... đâm lòi tròng, chặt cụt tay chân hết... chặt hết. Sau khi ta ra khỏi hắc lao...

Bỗng nhiên Lệnh Hồ Xung sững lại, trong lòng dường như có tiếng la:

- Ta có thể ra khỏi hắc lao được sao? Ta có thể ra khỏi hắc lao được sao? Nhậm lão tiên bối bản lãnh như vậy mà còn không thể ra được, huống hồ... ta... sao có thể ra được?

Chàng quá cảm phần, ọc một tiếng, thổ ra một ngụm máu tươi, lại ngất đi.

Trong lúc hôn mê, dường như chàng nghe có tiếng lách cách, tiếp theo là ánh sáng rọi vào mắt. Lệnh Hồ Xung giật mình tỉnh dậy, vội nhảy lên. Chàng không nhớ hai tay chân đều bị dây xích cột chặt, toàn thân lại vô lực, nên chỉ nhảy hơn một thước liền rớt xuống; tứ chi, xương cốt dường như bị gãy vụn hết. Lệnh Hồ Xung ở trong bóng tối đã lâu, bỗng thấy ánh sáng, mắt bị lóa khó mở ra được, nhưng chàng sợ ánh sáng mong

manh này chợt hiện ra rồi tắt ngay thì mất đi một cơ may. Tuy mắt đau buốt nhưng chàng vẫn cố gắng mở to nhìn ánh sáng phát ra từ hướng nào.

Ánh sáng từ cái lỗ vuông chừng một thước chiếu vào. Chàng liền nhớ ra hắc lao giam Nhậm lão tiên bối trên cửa sắt cũng có một cái lỗ vuông giống như cái lỗ vuông này. Quả nhiên chàng cũng ở trong hắc lao giống như vậy. Lệnh Hồ Xung lớn tiếng la:

- Mau thả ta ra! Hoàng Chung Công, Hắc Bạch Tử, đồ cầu tặc đê tiện, mau thả ta ra!

Chàng thấy trong lỗ vuông một cái khay bằng gỗ từ từ đưa vào, trên khay đặt một bát cơm to và một ít đồ ăn, còn có một cái bình sành đựng nước uống. Lệnh Hồ Xung vừa nhìn thấy, lòng thêm tức giận, nghĩ: Các người đưa cơm đến cho ta chính là muốn giam cầm ta vĩnh viễn ở đây.

Chàng liền lớn tiếng chửi:

- Bốn cái đồ cầu tặc, các người muốn giết thì giết, muốn mổ thì mổ, đừng có giỡn mặt với đại gia.

Chỉ thấy cái khay gỗ dừng lại, rõ ràng muốn Lệnh Hồ Xung đưa tay ra nhận lấy. Lệnh Hồ Xung phẫn nộ đến cực điểm, đưa tay ra đánh một cái, loảng xoảng mấy tiếng, bát cơm và bình nước đều rớt xuống đất vỡ tan tành, cơm nước văng tung tóe đầy chỗ nằm. Cái khay gỗ từ từ rút ra.

Lệnh Hồ Xung tức giận vọt đến bên lỗ vuông, thấy một lão già tóc bạc, tay trái cầm đèn, tay phải cầm cái khay gỗ đang từ từ xoay người. Lão già này mặt đầy nếp nhăn, là người chàng chưa bao giờ gặp qua. Lệnh Hồ Xung gọi:

- Lão đi kêu Hoàng Chung Công, Hắc Bạch Tử đến đây. Bốn tên cầu tặc đó có ngon thì thử tử chiến với đại gia.

Lão già không hề để ý, khòm lưng đi từng bước xa dần. Lệnh Hồ Xung lớn tiếng gọi:

- Này, này, lão có nghe rõ không?

Lão già vẫn không quay đầu, cứ đi xa dần. Lệnh Hồ Xung thấy bóng lão mất hút ở lối rẽ đường hầm, ánh đèn cũng dần dần biến mất, bóng tối đen kịt lại bao trùm. Một lúc sau, nghe tiếng cửa gỗ và cửa sắt lần lượt đóng lại, trong hầm càng tối đen như mực, không có một chút ánh sáng, cũng không một tiếng động.

Lệnh Hồ Xung lại thấy choáng váng, liền ngưng thần một lúc rồi nằm xuống trầm nghĩ: Lão già đem cơm này nhất định là có nghiêm lệnh không được nói chuyện với ta. Ta gọi lão rất cả cổ cũng vô ích.

Lệnh Hồ Xung lại nghĩ: Cái nhà giam này và chỗ giam Nhậm lão tiên bối cũng giống nhau. Xem ra dưới lòng đất của Mai trang có không ít hắc lao, không biết đã giam cầm bao nhiêu anh hùng hảo hán. Ước gì ta có thể thông tin với Nhậm lão tiên bối hoặc có thể liên lạc với một bằng hữu nào bị cầm tù để cả hai đồng tâm hợp lực, tìm cơ hội thoát khỏi nơi đây.

Lệnh Hồ Xung liền đưa tay gõ lên bức tường mấy cái, nghe kinh kịch mấy tiếng, đúng là thanh âm của gang thép phát ra, âm vọng lại trầm nặng. Rõ ràng bức vách này dày đặc.

Lệnh Hồ Xung đi đến trước bức tường khác, đưa tay lên gõ mấy cái, tiếng vọng cũng rất trầm nặng. Chàng vẫn không nản, liền ngồi xuống đưa tay gõ bức tường phía sau, thanh âm vẫn giống như vậy. Lệnh Hồ Xung mò mẫm lên tường, cẩn thận gõ lên ba bức tường một lần nữa, ngoài bức tường có cửa sắt ra dường như gian hắc lao này bị cô lập sâu dưới lòng đất. Ở đây chắc chắn còn có một nhà lao khác, ít nhất cũng có một địa lao giam cầm lão họ Nhậm, nhưng không biết ở chỗ nào, cũng không biết cách phòng giam mình có xa không?

Lệnh Hồ Xung ngồi tựa vào vách tường, đem tình cảnh trước lúc hôn mê tỉ mỉ nhớ lại. Chàng chỉ nhớ kiếm chiêu của lão Nhậm càng sử càng nhanh, tiếng la hét càng lúc càng đỉnh tai nhức óc. Bỗng nhiên lão quát một tiếng kinh thiên thì chàng ngất đi. Còn việc Giang Nam tứ hữu bắt giữ thế nào, mình bị đưa vào trong nhà ngục này ra sao, thì chàng không nhớ tí gì.

Lệnh Hồ Xung nghĩ: Bốn tên trang chủ này, ngoài mặt làm ra vẻ cao nhân nhả sĩ, ngày thường chỉ tiêu khiển cầm kỳ thư họa, nhưng thực chất lại là những tên dê tiện xấu xa, không có việc ác gì mà không làm. Trong võ lâm, loại người tiểu nhân này rất nhiều, cũng chẳng có gì lạ. Chỉ lạ ở chỗ, bốn người này đam mê bốn môn cầm kỳ thư họa, nếu giả bộ cũng không thể giả bộ đến vậy được. Ngốc Bút Ông viết lên tường bài "Bùi tướng quân thi", bút pháp lâm ly, quyết không phải tài năng của hạng học võ bình thường.

Chàng lại nghĩ: Sư phụ từng nói: "Kẻ đích thực đại gian đại ác là người thông minh tài trí". Câu nói này quả không sai. Giang Nam tứ hữu bày ra gian kế, thật khiến người ta khó phòng bị né tránh.

Bỗng nhiên Lệnh Hồ Xung thét lên:

- Trời ơi!

Chàng liền đứng bật dậy, trống ngực đập loạn xạ: Hương đại ca ra sao rồi? Không biết có bị trúng độc thủ của bọn chúng không?

Lệnh Hồ Xung trầm nghĩ: Hương đại ca là người thông minh cơ biến, xem ra đại ca đã sớm biết Giang Nam tứ hữu là hạng người nào. Đại ca đã tung hoành giang hồ, thân làm Quang minh hữu sứ của Ma giáo, tất sẽ không dễ mắc bẫy bọn này. Chỉ cần đại ca không bị Giang Nam tứ hữu cầm tù thì nhất định đại ca sẽ tìm cách cứu ta. Dù ta bị cầm tù dưới lòng đất sâu đến trăm trượng, với bản lĩnh của Hương đại ca, tất nhiên đại ca sẽ tìm được cách cứu ta ra.

Lệnh Hồ Xung nghĩ đến đây, bất giác lòng thấy nhẹ nhõm, cười hì hì rồi lẩm bẩm: Lệnh Hồ Xung ơi Lệnh Hồ Xung, ngươi là thứ nhất gan vô dụng, vừa rồi lại sợ đến nỗi khóc âm lên. Nếu người ta biết được thì cái mặt ngươi biết giấu vào đâu?

Lòng chàng sáng khoái, từ từ đứng dậy, lúc này cảm thấy vừa đói vừa khát, trầm nghĩ: Đáng tiếc vừa rồi ta nổi điên làm bát cơm bình nước rớt bể cả. Nếu không ăn no thì sau này Hương đại ca đến cứu ta ra, làm sao ta còn sức lực để giết bọn Giang Nam tứ cẩu này? Ha ha, đúng rồi, Giang Nam tứ cẩu! Cái bọn tiểu nhân gian ác này làm sao xứng đáng được gọi là Giang Nam tứ hữu? Trong Giang Nam tứ cẩu, Hắc Bạch Tử vẻ mặt lạnh lùng, rất nham hiểm, tất cả nguy kế phần nhiều là do hắn sắp đặt. Sau khi ta thoát ngục, người đầu tiên ta giết là hắn. Đan Thanh tiên sinh

tương đối thật thà thì ta tha cho cái mạng chó của hần cũng không sao. Có điều ta phải uống sạch hăm rượu ngon của hần mới hả.

Lệnh Hồ Xung nghĩ đến chỗ rượu ngon của Đan Thanh tiên sinh thì cảm thấy khát muốn cháy họng, nghĩ: Không biết ta đã hôn mê bao lâu? Tại sao Hường đại ca chưa đến cứu?

Bỗng Lệnh Hồ Xung lại nghĩ: Chao ôi, không xong rồi! Võ công của Hường đại ca nếu lấy một chọi một thì dư sức thắng bọn Giang Nam tứ cầu, nhưng nếu cả bốn tên liên thủ thì Hường đại ca khó có đường thắng, mà dù Hường đại ca có thần dũng, đem bốn người chúng giết sạch thì muốn tìm được cửa vào địa lao này cũng khó khăn vô cùng. Nào ai ngờ được cửa vào nhà ngục lại ở dưới giường nằm của Hoàng Chung Công.

Lệnh Hồ Xung cảm thấy mệt mỏi. Chàng nằm xuống, đầu óc phân vân: Võ công của Nhậm lão tiên bối cao cường hơn Hường đại ca, không thể thấp hơn đại ca được, cơ trí từng trải hơn có thể đoán được mọi việc, Hường đại ca cũng không bì kịp. Nhân vật như lão còn bị giam cầm thì làm sao Hường đại ca có thể thắng được? Trước nay, người quân tử quang minh lỗi lạc phần nhiều bị tiểu nhân ám toán. Người ta thường nói: "Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng". Hường đại ca lâu như vậy mà không đến cứu ta, e rằng đại ca đang gặp chuyện bất trắc.

Lệnh Hồ Xung nhất thời quên mình đang bị giam cầm, lại lo lắng cho sự an nguy của Hường Văn Thiên.

Chàng cứ nghĩ mông lung như vậy, không biết thiếp đi lúc nào. Khi tỉnh dậy, mở mắt ra, chàng chỉ thấy một

màu đen kịt, cũng không biết là ngày hay đêm. Lệnh Hồ Xung trầm nghĩ: Nếu dựa vào chính sức lực của mình, bất luận thế nào ta cũng không thể thoát chốn ngục tù. Nếu Hương đại ca không may cũng bị ám toán thì còn ai đến cứu ta nữa? Sư phụ đã truyền thư đi khắp thiên hạ, trực xuất ta ra khỏi sư môn, người trong chính phái chắc chắn không ai đến cứu. Còn Doanh Doanh, Doanh Doanh...

Lệnh Hồ Xung nhớ đến Doanh Doanh, tinh thần phấn chấn liền ngồi dậy, trầm nghĩ: Cô ta đã ra lệnh cho bọn Lão Đầu Tử truyền tin trên giang hồ phải giết ta, những kẻ bàng môn tả đạo dĩ nhiên cũng không đến cứu ta. Nhưng còn cô ta thì sao? Nếu cô ta biết ta đang bị giam cầm ở đây nhất định trước sau gì cũng đến cứu. Người trong tả đạo nghe hiệu lệnh của cô ta rất đông, cô ta chỉ cần truyền một câu, thì...

Bỗng nhiên chàng không tìm được, cười hì hì: Cô nương này coi thể diện lớn hơn tính mệnh, sợ nhất người khác nói cô mền ta. Dù cô ta đến cứu, chắc cũng chỉ đến một mình, quyết không chịu bảo ai giúp đỡ. Nếu có người biết cô ta đến cứu ta, thì người ấy khó bảo toàn tính mạng. Ôi, tâm tình của các cô nương thật khiến cho người ta khó mà hiểu nổi, giống y hệt tiểu sư muội...

Lệnh Hồ Xung vừa nghĩ đến Nhạc Linh San, lòng bỗng đau nhói, mối thương tâm tuyệt vọng càng tăng thêm. Tại sao ta còn mong có người đến cứu? Lúc này không chừng tiểu sư muội đã bái đường thành thân với Lâm sư đệ, ta có thoát khỏi lao tù thì cuộc sống cũng không còn gì vui thú nữa. Chỉ bằng cả đời bị giam trong hắc lao này, cái gì cũng không hay biết thì tốt hơn.

Chàng nghĩ đến chuyện bị giam cầm trong địa lao cũng thấy có cái hay, bao nhiêu nỗi bồn chồn liền tan biến hết, ngược lại còn có chút ý dương dương tự đắc.

Nhưng tâm trạng vui vẻ không được bao lâu, chàng lại cảm thấy đói khát khó chịu. Lệnh Hồ Xung nghĩ đến hôm trong tù lâu, chàng hơn hờ ăn cục thịt to, uống bát rượu lớn liền cảm thấy nếu thoát khỏi chốn tù ngục này thì sung sướng biết bao. Việc tiểu sư muội và Lâm sư đệ thành thân thì có sao đâu? Dù sao ta cũng đã bị khinh bỉ rồi. Nội lực của ta hoàn toàn mất hết, trở thành phế nhân, Bình đại phu nói ta sống không bao lâu nữa, dù tiểu sư muội có tình nguyện lấy ta, ta cũng không thể lấy tiểu sư muội. Chẳng lẽ ta muốn cho cô ta suốt đời góa bụa, thủ tiết vì ta?

Tận đáy lòng Lệnh Hồ Xung nghĩ nếu Nhạc Linh San thật sự muốn lấy chồng, chàng dĩ nhiên đồng ý, nhưng Nhạc Linh San yêu Lâm Bình Chi khiến chàng đau đớn tột cùng. Tốt nhất... tốt nhất... tốt nhất thế nào? Tốt nhất tiểu sư muội vẫn giống như trước đây, tốt nhất tất cả mọi chuyện đều chưa xảy ra, ta vẫn cùng với cô ta luyện kiếm trong thác nước ở Hoa Sơn, Lâm sư đệ đừng đến Hoa Sơn, ta và tiểu sư muội mãi mãi sống vui vẻ suốt đời. Ôi, Điền Bá Quang, Đào Cốc lục tiên, Nghi Lâm sư muội...

Lệnh Hồ Xung nghĩ đến tiểu ni cô Nghi Lâm phái Hằng Sơn, vẻ mặt liền lộ ra nụ cười ôn hòa. Nghi Lâm sư muội bây giờ không biết thế nào rồi? Nếu cô ta biết ta bị giam ở đây, nhất định sẽ rất lo lắng. Sau khi sư phụ của cô ta nhận thư của sư phụ ta, đương nhiên sẽ không cho phép cô ta đến cứu ta. Nhưng cô ta sẽ cầu

xin phụ thân của cô ta là Bất Giới hòa thượng, nói không chừng cô ta còn mời Đào Cốc lục tiên cùng đến. Ôi, bấy lâu này chỉ làm rối tung cả lên chứ không làm được chuyện gì. Nhưng có người đến cứu còn hơn không có ai ngó ngàng tới ta.

Lệnh Hồ Xung nghĩ đến cái nghề môm nếm miệng mười của Đào Cốc lục tiên, bất giác cười hì hì. Lúc cùng ở chung với bọn họ, chàng không khỏi có chút coi thường, bây giờ lại hận không được bầu bạn với bọn họ ở trong lao tù. Những lời kỳ cục trên trời dưới đất đó, bây giờ nếu nghe được thì thực giống như những khúc nhạc tiên. Chàng nghĩ ngợi một lúc lại thiếp đi.

Trong hắc lao, không biết ngày giờ, bỗng thấy ánh sáng mờ mờ ảo ảo từ lỗ vuông chiếu vào. Lệnh Hồ Xung vui mừng liền ngồi dậy, tim đập loạn xạ: Không biết ai đến cứu ta đây?

Nhưng niềm vui của chàng kéo dài không bao lâu, bởi tiếng bước chân nặng nề từ từ đi đến. Đó là lão già đem cơm. Lệnh Hồ Xung nằm vật xuống giường, gọi:

- Kêu bốn tên cầu tặc đến đây, xem bọn chúng có dám nhìn mặt ta không?

Tiếng bước chân dần dần đến gần, ánh đèn cũng dần dần tỏ hơn, tiếp theo một cái khay gỗ từ lỗ vuông đưa vào, trên khay vẫn để một bát cơm trắng và một bình nước.

Lệnh Hồ Xung đã đói cồn cào, khát muốn cháy cổ. Chân chừ một lúc rồi nhận lấy khay gỗ. Lão già đưa cơm xong liền quay người đi. Lệnh Hồ Xung gọi:

- Này, lão khoan đi, ta có điều muốn hỏi lão.

Lão già vẫn không để ý, chỉ nghe tiếng bước chân nặng nề quay lui. Lão cúi thủ đi xa dần, ánh đèn cũng dần dần mất hút.

Lệnh Hồ Xung cầu nhau mấy câu rồi cầm bình nước lên kê vôi uống. Trong bình quả nhiên là nước lạnh. Chàng uống một hơi hết nửa bình mới ăn cơm. Trên bát cơm có để thức ăn, trong bóng tối cũng phân biệt được mùi vị của rau dưa và đậu hũ.

Cứ như vậy Lệnh Hồ Xung ở trong lao bảy tám ngày, mỗi ngày lão già đem cơm đến một lần. Lão nhận lấy đĩa bát, bình nước của ngày hôm qua và bình nước tiểu. Bất luận Lệnh Hồ Xung nói cái gì, vẻ mặt của lão vẫn trơ ra, không có một biểu lộ tình cảm gì.

Không biết đến ngày thứ mấy, Lệnh Hồ Xung vừa thấy ánh đèn liền xông đến lỗ vuông, nắm chặt cái khay gỗ nói:

- Sao lão không nói gì cả? Rốt cuộc lão có nghe ta nói gì không?

Lão già giơ tay chỉ vào lỗ tai mình, lắc đầu ý muốn nói tai lão bị điếc. Rồi lão há miệng ra. Lệnh Hồ Xung vừa thấy liền giật mình ngậy người, trong miệng lão cái lưỡi chỉ còn một nửa trông rất đáng sợ. Chàng ồ lên một tiếng rồi nói:

- Lưỡi của lão bị người ta cắt rồi ư? Có phải bốn tên cầu trang chủ trong Mai trang hạ độc thủ không?

Lão già không đáp, từ từ đưa cái khay gỗ vào lỗ vuông, rõ ràng lão không nghe được lời nói của Lệnh Hồ Xung, mà dù lão có nghe thì cũng không sao trả lời được.

Lệnh Hồ Xung khiếp sợ, đợi lão già đi xa mới trấn tĩnh lại rồi ăn cơm. Hình ảnh lão già bị cắt hết nửa cái lưỡi trông thật đáng sợ hiện ra trước mắt. Lệnh Hồ Xung cảm giận nói:

- Giang Nam tứ cẩu thật vô cùng độc ác. Lệnh Hồ Xung này suốt đời không thoát khỏi lao tù thì thôi, nếu một ngày nào đó thoát được thì nhất định đem bọn tứ cẩu này từng tên cắt lưỡi, đục tai cho cảm diếc rồi đâm cho mù mắt...

Bỗng nhiên tận đáy lòng Lệnh Hồ Xung lóe lên một tia sáng: Chẳng lẽ mấy người này... mấy người này...

Lệnh Hồ Xung nhớ lại buổi tối ở miếu Dục vương mình đã đâm mù mắt mười lăm tên hán tử, những người đó lai lịch thế nào mình cũng không biết. Chẳng lẽ bọn chúng giam cầm mình ở đây để báo thù tối hôm đó?

Lệnh Hồ Xung nghĩ đến đây liền thở dài, bao nhiêu nỗi cảm hờn trong lòng đều vơi đi hết nửa. Ta đã đâm mù mắt mười lăm tên này, bọn chúng muốn báo thù cũng phải thôi.

Niềm cảm phần của chàng giảm dần, những ngày trong tù cũng trôi nhanh. Ngày và đêm trong hắc lao, chàng không phân biệt được. Chính Lệnh Hồ Xung cũng không biết mình bị cầm tù bao nhiêu ngày rồi, chỉ cảm thấy càng ngày càng nóng thêm, chắc rằng đã đến mùa hạ.

Trong gian phòng giam nhỏ hẹp này không có chút gió, khí ẩm nóng rất khó chịu. Hôm ấy, nóng đến độ chịu không nổi, nhưng tay chân đều bị cột dây xích, chàng không có cách nào cởi hết quần áo ra

được, đành phải kéo áo lên trên cổ, kéo quần tụt xuống dưới chân, rồi cuộn tấm chiếu rách phủ trên thiết bản lại. Toàn thân trần truồng, chàng nằm lên tấm thiết bản, liền cảm thấy mát lạnh. Mồ hôi bớt dần, không bao lâu thì thiếp đi.

Lệnh Hồ Xung ngủ được một lúc, tấm thiết bản dưới lưng dần nóng lên. Chàng nửa tỉnh nửa mê, trở mình qua chỗ khác cho mát. Tay trái chàng đặt lên thiết bản, cảm thấy dường như thiết bản có khắc hoa văn, nhưng vì đang còn ngái ngủ nên chàng không thèm để ý tới.

Hồi 87

Hắc Bạch Tử câu thầy học đại pháp

Lệnh Hồ Xung ngủ một giấc ngon lành, lúc tỉnh dậy cảm thấy tinh thần rất sảng khoái. Không bao lâu, lão già lại đem cơm đến. Lệnh Hồ Xung rất đồng cảm với lão, mỗi lần lão đẩy cái khay gỗ từ lỗ vuông vào, chàng liền nắm tay lão hoặc vỗ nhẹ lên tay lão mấy cái để tỏ lòng cảm ơn, lần này cũng vậy. Lệnh Hồ Xung nhận khay gỗ, rút tay về, bỗng nhiên trong ánh đèn mờ, chàng thấy trên lưng tay trái của mình nổi lên bốn chữ rất rõ “Ngã Hành bị tù”.

Lệnh Hồ Xung cảm thấy quá kỳ lạ, không hiểu bốn chữ này do đâu mà có. Chàng trầm ngâm, vội để khay cơm xuống, đưa tay mò lên tấm thiết bản, thì ra tấm thiết bản này khắc đầy chữ, chỉ chút không biết bao nhiêu. Lệnh Hồ Xung liền hiểu ra chữ trên thiết bản này đã in lên tay mình trước đây vì có trải chiếu nên chưa phát hiện được. Tối qua chàng nằm lỏa thể

ngũ trên tấm thiết bản, cánh tay mới ấn lên bốn chữ này. Chàng xoay tay ra sau sờ từ lưng cho đến mông, không tìm được tức cười, vì khắp người chỗ nào cũng nổi lên những chữ. Mỗi chữ lớn khoảng đồng tiền, in rất sâu, nét chữ khắc rất tháo.

Lúc này lão già đem cơm đã đi xa, trong phòng giam lại tối đen như mực. Lệnh Hồ Xung uống vài ngụm nước, không muốn ăn cơm. Chàng đưa tay mò lên những vết chữ trên thiết bản từ đầu đến cuối, mò kỹ từng chữ một rồi đọc khẽ:

- Lão phu bình sinh thích đền ân trả oán, giết người như ngóe, bị giam dưới đây hồ cũng là chuyện báo ứng. Tuy lão phu Nhậm Ngã Hành bị tù...

Lệnh Hồ Xung đọc đến đây trầm nghĩ: Thì ra bốn chữ "Ngã Hành bị tù" là do mấy chữ ở chỗ này in ra. Chàng liền mò dần xuống dưới, rồi đọc tiếp:

- Ta ở đây, dù có thần công long trời lở đất cũng không khỏi khô héo theo năm xương tàn. Tiểu tử hậu thế không biết tài năng của lão phu, thật đáng tiếc.

Lệnh Hồ Xung dừng tay ngẩng đầu lên trầm nghĩ: Lão phu Nhậm Ngã Hành! Lão phu Nhậm Ngã Hành! Người khắc những chữ này tức nhiên là Nhậm Ngã Hành. Thì ra người này cũng họ Nhậm, không biết có quan hệ gì với Nhậm tiên bối không?

Lệnh Hồ Xung lại nghĩ: Địa lao này không biết xây dựng đã bao nhiêu năm, không chừng người khắc những chữ này đã tạ thế mấy chục năm hoặc mấy trăm năm rồi.

Chàng liền mò tiếp, lăm nhăm đọc:

- Nay lão phu đem yếu chỉ tinh nghĩa thần công khắc lại ở đây, để tiểu tử hậu thế luyện tập, tung hoành khắp thiên hạ. Lão phu dầu có chết vô công cũng không bị mai một. Thứ nhất, tọa công...

Những chữ khắc phía dưới đều là pháp môn điều khí hành công.

Sau khi Lệnh Hồ Xung luyện Độc Cô cửu kiếm, trong võ công chàng chỉ thích kiếm pháp, mà nội lực trong người lại mất hết. Khi vừa sờ đến hai chữ "tọa công" chàng chán nản ngay, chỉ mong sau chữ này có khắc một môn kiếm pháp kỳ diệu thì ở trong hắc ngục cũng luyện được. Hy vọng thoát ngục càng mờ mịt, ngồi trong hắc lao, nếu không tìm chuyện gì để làm thì sống qua một ngày cũng thật khó khăn.

Lệnh Hồ Xung lại mò các chữ khắc phía dưới đều là phương pháp hô hấp, ý thủ Đan điền, khí chuyển Kim tinh, Nhâm mạch... toàn là những chữ chỉ cách luyện tập nội công. Chàng mò đến tận đầu thiết bản cũng không tìm được một chữ "kiếm". Lệnh Hồ Xung rất thất vọng: Cái gì thần công long trời lở đất? Đây thật đúng là trêu chọc ta! Cái gì của võ công cũng đều được hết, mà ta thì không thể luyện nội công được, vừa để khí thì khí huyết trong ngực nhộn nhạo cả lên. Ta luyện nội công là tự rước cái khổ vào mình.

Lệnh Hồ Xung thở dài, bưng bát cơm ăn, nghĩ: Nhậm Ngã Hành này không biết là nhân vật thế nào? Khẩu khí lão thật ngông cuồng, cái gì kinh thiên động địa, tung hoành thiên hạ, dường như trên đời không còn ai địch nổi. Thì ra địa lao này chuyên dùng để cầm tù các cao thủ võ lâm.

Lúc đầu Lệnh Hồ Xung phát hiện chữ khắc trên thiết bản thì rất phấn khởi, bây giờ bất giác chàng lại tiu nghỉu, nghĩ: Ông trời thật khéo trêu người, ta đừng tìm ra mấy chữ này còn hay hơn.

Lệnh Hồ Xung lại nghĩ: Nếu Nhậm Ngã Hành quả thực đúng như lời lão tự khoe thì công phu lão rất cao cường, sao vẫn bị cầm tù ở đây mà không cách nào thoát được? Có thể thấy địa lao này rất kiên cố, dù có bản lãnh bằng trời, hễ đã vào thì chỉ còn cách ở đây đợi chết dần mà thôi.

Lệnh Hồ Xung không thèm để ý đến những chữ trên tấm thiết bản nữa.

Thành Hàng Châu hễ đến mùa nóng thì nóng như lửa đốt. Địa lao ở sâu dưới đáy hồ, không có chút ánh nắng mặt trời, đáng lẽ phải rất mát mẻ nhưng một là không có gió, hai là ẩm thấp vô cùng, người ở trong lao rất khó chịu. Mỗi ngày Lệnh Hồ Xung đều cởi hết quần áo ra ngủ trên thiết bản, vừa đưa tay ra là mò trúng chữ, không hiểu sao chàng thuộc rất nhiều câu khắc trên thiết bản.

Một hôm, Lệnh Hồ Xung đang bàng khuâng không biết sư phụ, sư nương, tiểu sư muội bọn họ bây giờ đang ở đâu? Đã về đến Hoa Sơn chưa? Bỗng nghe tiếng bước chân từ xa vọng lại, đã nhẹ lại nhanh, hoàn toàn khác với tiếng bước chân lão già đem cơm. Lệnh Hồ Xung ở trong ngục nhiều ngày, không còn hy vọng có người đến cứu nữa, đột nhiên nghe tiếng bước chân này, bất giác vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, muốn nhảy cẫng lên. Nhưng vì quá vui mừng toàn thân hầu như vô lực, chàng lại nằm bất động trên giường. Chỉ nghe tiếng bước chân rất nhanh đi đến ngoài cửa sắt.

Ngoài cửa có người nói:

- Nhậm tiên sinh, mấy ngày này thời tiết quá nóng, Nhậm tiên sinh lão nhân gia có khỏe không?

Nghe giọng nói, Lệnh Hồ Xung nhận ra là Hắc Bạch Tử. Nếu lão này đến trước đây một tháng thì nhất định Lệnh Hồ Xung sẽ ngoác miệng cười một hồi, lời thô tục nào cũng phun ra. Nhưng trải qua những ngày bị giam cầm khá lâu, sự tức giận đã giảm bớt, chàng đã bình tĩnh rất nhiều, lại nghĩ: Tại sao hắn gọi ta là Nhậm tiên sinh? Có phải hắn đi nhầm nhà lao không?

Lệnh Hồ Xung liền mặc kệ không thèm lên tiếng.

Hắc Bạch Tử nói:

- Có một câu mà cách hai tháng thì tại hạ đến xin hỏi Nhậm lão tiên sinh lão nhân gia một lần. Hôm nay ngày mồng một tháng bảy, tại hạ vẫn hỏi câu này, rốt cuộc lão tiên sinh có đồng ý không?

Lời lão nói rất kính cẩn. Lệnh Hồ Xung cười thâm: Quả nhiên hắn đi nhầm nhà lao rồi, cho rằng ta là Nhậm lão tiên bối. Vì sao hắn lại hồ đồ như vậy?

Lệnh Hồ Xung liền giật mình: Trong bốn trang chủ Mai trang, hẳn nhiên Hắc Bạch Tử là người tinh tế hơn hết. Nếu là Ngốc Bút Ông, Đan Thanh tiên sinh không chừng còn có thể đi nhầm phòng giam, còn Hắc Bạch Tử làm sao mà đi nhầm được? Trong chuyện này chắc có nguyên do.

Lệnh Hồ Xung liền lặng yên không lên tiếng. Hắc Bạch Tử nói:

- Nhậm lão tiên sinh, một đời Nhậm lão tiên sinh anh hùng ngang dọc, tại sao chịu khổ để tàn tạ trong

địa lao này? Chỉ cần Nhậm tiên sinh đồng ý với tại hạ một chuyện, lời nói của tại hạ như núi, đương nhiên tại hạ giúp Nhậm lão tiên sinh thoát ngục ngay.

Trái tim Lệnh Hồ Xung đập thình thịch, trong đầu xoay chuyển vô số ý nghĩ, nhưng không tìm ra nguyên nhân. Nếu quả thực lão coi hấn là tiền bối họ Nhậm thì lòng hấn càng thêm nghi ngờ. Hắc Bạch Tử lại nói một hồi, toàn là những lời xin hấn đồng ý một chuyện. Lệnh Hồ Xung sốt ruột muốn rõ sự tình, nhưng biết mình chỉ mở miệng ra thì tình hình hồng bét, đành phải cố nhịn, không nói tiếng nào.

Hắc Bạch Tử nói:

- Lão gia tử cố chấp như vậy, đành phải hai tháng sau gặp lại.

Bỗng Hắc Bạch Tử cười nhẹ mấy tiếng rồi nói tiếp:

- Lần này lão gia tử không ngoác miệng chửi mắng tại hạ, xem ra đã có biến chuyển. Trong hai tháng này, xin lão gia tử hãy suy nghĩ kỹ đi.

Lão nói xong quay người đi ra. Lệnh Hồ Xung sốt ruột, lão mà đi thì phải cách hai tháng sau mới quay lại. Ở trong hắc ngục này, ngày dài như một năm, làm sao có thể đợi đến hai tháng? Chờ lão đi mấy bước, chàng liền che miệng cho giọng khác đi, ồm ồm nói:

- Người yêu cầu ta đồng ý chuyện gì?

Hắc Bạch Tử quay phắt lại, đi đến trước lỗ vuông, cử động rất thần tốc. Lão run run nói:

- Nhậm lão tiên sinh... Nhậm lão tiên sinh đồng ý rồi sao?

Lệnh Hồ Xung quay người vào trong vách tường, đưa tay bịt miệng, giọng ồm ồm không rõ, hỏi:

- Đồng ý chuyện gì?

Hắc Bạch Tử đáp:

- Mười hai năm nay, mỗi năm tại hạ đều sáu lần mạo hiểm đến đây cầu khẩn Nhậm lão tiên sinh, tại sao lão gia tử đã biết rõ rồi còn cố hỏi?

Lệnh Hồ Xung hừ một tiếng, nói:

- Ta quên cả rồi.

Hắc Bạch Tử nói:

- Tại hạ cầu xin lão nhân gia đem bí quyết đại pháp đó truyền thụ cho tại hạ, sau khi tại hạ học xong, đương nhiên sẽ thả lão gia tử ra.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng: Có thật hần lăm ta là Nhậm lão tiên bối không? Hay còn có âm mưu nguy kế khác?

Lệnh Hồ Xung nhất thời không biết ý đồ của lão, chỉ ậm ừ vài câu, ngay cả mình cũng không biết mình nói gì thì đương nhiên Hắc Bạch Tử càng không hiểu. Lão liền hỏi:

- Lão gia tử có đồng ý không? Lão gia tử có đồng ý không?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Người nói không có chữ tín, ta không mắc bẫy người đâu.

Hắc Bạch Tử nói:

- Lão gia tử muốn tại hạ phải cam đoan thế nào mới tin?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tự người nói ra thì hay hơn.

Hắc Bạch Tử nói:

- Lão gia tử nhất định lo lắng sau khi truyền thụ cho tại hạ bí quyết đại pháp này thì tại hạ sẽ nuốt lời, không chịu thả lão gia tử ra có phải không? Về vấn đề này, tại hạ đã tự sắp đặt để lão gia tử yên tâm.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Sắp đặt như thế nào?

Hắc Bạch Tử đáp:

- Xin hỏi lão gia tử, lão gia tử đồng ý rồi ư?

Nghe giọng nói của lão rõ ràng vừa kinh ngạc vừa vui mừng. Trong đầu Lệnh Hồ Xung xoay chuyển ý nghĩ rất nhanh: Hắn cầu ta truyền bí quyết đại pháp, ta đây có bí quyết đại pháp gì đâu mà truyền? Nhưng không sao, thử nghe hắn sắp đặt cái gì. Nếu hắn thật có thể thả ta ra thì ta đem những bí quyết khắc trên thiết bản đọc cho hắn nghe, dù hắn có cần hay không thì ta gạt hắn trước rồi hãy tính.

Hắc Bạch Tử thấy Lệnh Hồ Xung không đáp lại nói:

- Sau khi lão gia tử đem đại pháp truyền cho tại hạ thì tại hạ là đệ tử môn hạ của lão gia tử rồi. Đệ tử bốn giáo lừa thầy diệt tổ phải chịu hình phạt lột da lăng trì, mấy trăm năm nay không ai có thể trốn thoát được. Sao tại hạ dám cả gan không thả sư phụ lão gia tử ra được?

Lệnh Hồ Xung tăng hăng một cái rồi nói:

- Thì ra là vậy. Sau ba ngày, người đến ta sẽ trả lời.

Hắc Bạch Tử nói:

- Hôm nay lão gia tử đồng ý thì được rồi, hà tất phải kéo dài thêm ba ngày trong hắc lao nữa?

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng: Hắn còn sốt ruột hơn cả ta nữa. Ta hãy kéo dài thêm ba ngày nữa rồi tính sau, xem hắn có nguy kế gì.

Lệnh Hồ Xung liền hừ một tiếng rất to biểu thị ý tức giận. Hắc Bạch Tử nói:

- Đa, đa! Ba ngày sau, tại hạ đến thỉnh giáo lão nhân gia.

Lệnh Hồ Xung nghe lão đi ra khỏi địa lao, đóng cửa sắt lại, lòng đầy nghi vấn: Chẳng lẽ hắn nhầm ta là Nhậm tiên bối thật ư? Hắn rất tinh vi, sao lại lầm lẫn đến vậy?

Bỗng nhiên Lệnh Hồ Xung lại nghĩ ra một chuyện: Chẳng lẽ Hoàng Chung Công biết bí mật của hắn nên ngầm đem Nhậm tiên bối nhốt ở nhà ngục khác rồi đem ta nhốt ở đây? Đúng rồi, mười hai năm trời Hắc Bạch Tử cứ cách hai tháng đến một lần, có lẽ đã bị người phát giác. Nhất định Hoàng Chung Công đã ngầm ngầm bố trí cạm bẫy.

Nhưng Lệnh Hồ Xung nhớ đến câu nói vừa rồi của Hắc Bạch Tử: "Đệ tử bốn giáo khi sư diệt tổ, xưa nay phải chịu hình phạt lột da lạng trí, mấy trăm năm nay không ai có thể thoát được", thầm nghĩ: Bốn giáo ư? Giáo gì? Chẳng lẽ là Ma giáo? Phải chăng tiên bối họ Nhậm và Giang Nam tứ cẩu đều là người

trong Ma giáo? Cũng không biết bọn họ giở trò ma quỷ gì mà làm cho ta bị liên lụy vào.

Lệnh Hồ Xung vừa nghĩ đến hai chữ “Ma giáo”, thì cảm thấy trong đó có vô số điều kỳ bí khó hiểu nổi. Chàng hướng suy nghĩ của mình tập trung vào hai chuyện: Hắc Bạch Tử hành động chân thật hay trá ngụy? Ba ngày sau hắn trở lại thì biết trả lời thế nào đây?

Đoán xa nghĩ gần, nhiều ý tưởng cổ quái Lệnh Hồ Xung đều nghĩ qua mà vất muốn nát óc cũng không sao đoán được chân ý của Hắc Bạch Tử. Rồi chàng mệt quá ngủ thiếp đi. Sau khi tỉnh dậy, Lệnh Hồ Xung chợt nhớ đến Hương Văn Thiên. Nếu Hương đại ca ở đây, đại ca biết nhiều hiểu rộng, trong khoảnh khắc có thể đoán được dụng ý của Hắc Bạch Tử. Nhậm tiên bối trí tuệ sáng suốt, hiển nhiên càng cao hơn Hương đại ca... Chao ôi!

Lệnh Hồ Xung buột miệng la to một tiếng liền đứng phắt dậy. Sau giấc ngủ, đầu óc tỉnh táo hơn, hắn thầm nghĩ: Mười hai năm nay, Nhậm lão tiên bối vẫn không chấp thuận, đương nhiên là có nguyên nhân sâu xa. Lão giàu kinh nghiệm như vậy, há không biết vấn đề lợi hại trong chuyện này?

Lệnh Hồ Xung liền nghĩ lại: Nhậm lão tiên bối cố nhiên không đồng ý, nhưng ta không phải là Nhậm lão tiên bối thì sao lại không thể?

Lệnh Hồ Xung biết chuyện này thật không ổn, trong đó hàm chứa nhiều mối nguy hiểm, nhưng chỉ cần có cơ hội thoát khỏi hắc lao thì hiểm họa gì cũng mặc, liền quyết định chủ ý: Ba ngày sau, Hắc Bạch Tử đến hỏi thì ta nhận lời với hắn, đem những bí quyết

uyện khí khắc trên thiết bản truyền thụ cho hần, để xem hần thế nào rồi mới tùy cơ ứng biến.

Lệnh Hồ Xung mò chữ trên thiết bản rồi ngấm ngấm học thuộc, nghĩ: - Ta phải đọc thật thuộc, lúc dạy hần nói một lèo ra thì hần sẽ không nghi ngờ. Có điều khẩu âm của ta khác xa khẩu âm của Nhậm lão tiên bối, đành phải đè thấp giọng xuống. Phải rồi, ta la to hai ngày, để cổ họng khàn lên, đến lúc đó nói hàm hồ ra thì hần không dễ gì phát giác được.

Lệnh Hồ Xung liền đọc khẩu quyết một lúc thì lớn tiếng thét một hồi. Hắc lao này nằm sâu dưới lòng đất, cách nhiều lớp cửa sắt thì dù ở dưới ngục này có nổ pháo lớn, bên ngoài cũng chẳng ai nghe. Chàng ngoác miệng rộng thật to, lúc thì chửi Giang Nam tứ cầu, lúc thì ca hát om sòm, không kìm được cười lên ha hả một trận. Rồi hần lại học thuộc khẩu quyết trên thiết bản.

Đột nhiên Lệnh Hồ Xung đọc đến câu: Bây giờ huyết Đan điền như cái rương trống rỗng, giống như hang sâu. Rương trống có thể đựng đồ, hang sâu có thể chứa nước. Nếu có nội tức, tán ra các huyết Nhâm mạch.

Mấy câu này, trước đây Lệnh Hồ Xung đã từng mò đến mấy lần, nhưng lòng chàng đối với những pháp môn luyện khí rất chán ghét, nên chữ đã mò qua mà không thêm suy nghĩ hàm ý bên trong. Bây giờ chàng lại thấy rất kỳ quái: Sư phụ dạy ta luyện tập nội công, căn bản phải ngưng tụ khí đầy huyết Đan điền, trong huyết Đan điền nội tức càng sung mãn thì nội lực càng mạnh. Tại sao khẩu quyết này lại nói trong huyết Đan điền không thể để tồn đọng một chút nội tức? Nếu trong huyết Đan điền không

có nội tức thì nội lực từ đâu mà có? Bất kỳ pháp môn luyện công nào cũng đều không giống vậy, đây không phải làm trò cười cho người ta hay sao? Ha ha, con người của Hắc Bạch Tử đệ tiện vô liêm sỉ thì ta đem cái pháp môn này truyền cho hấn, làm hấn bị mắc bẫy có sao đâu?

Lệnh Hồ Xung tiếp tục mò chữ trên thiết bản, mày mò suy nghĩ hiểu được hàm ý bên trong. Mấy trăm chữ này đều dạy người ta cách tán công thế nào, hóa giải nội tức bản thân ra sao. Càng lúc chàng càng ngạc nhiên: Trong thiên hạ có người nào ngu đến cỡ này, chịu đem nội lực tu luyện cả đời của mình để tìm cách hóa giải hết? Trừ khi người đó quyết ý muốn tự tử. Nếu muốn tự tử cứ đưa kiếm cửa ngang cổ là được rồi, hà tất phải mất công như vậy? Chuyện hóa tán nội lực này so với chuyện tu tập nội lực còn khó hơn nhiều, luyện xong rồi thì dùng để làm gì?

Lệnh Hồ Xung nghĩ một lúc, bất giác thấy chán nản: Hắc Bạch Tử nghe những khẩu quyết và pháp môn này thì biết ta cà rớn với hấn, làm sao hấn bị mắc bẫy được? Xem ra kế sách này không thông rồi.

Lệnh Hồ Xung càng nghĩ càng buồn bực, miệng vẫn đọc lại những khẩu quyết:

- Đan điền hữu khí, tán chi Nhâm mạch, như cái bóng ống trúc, như cái hang sâu...

Hồi 88

Giả mưu cao lừa địch thoát lao lung

Lệnh Hồ Xung đọc một lúc, lòng đầy tức giận, đập xuống thiết bản lớn tiếng thóa mạ: Tổ mẹ nó, lão này bị nhốt trong hắc lao tức giận không tiếp được nên sắp đặt nguy kế để lừa gạt kẻ khác.

Chàng chờ một lúc thì ngủ thiếp đi. Trong giấc ngủ, chàng dường như cảm thấy mình đang dựa theo khẩu quyết trên thiết bản mà luyện công, cái gì “Đan điền hữu khí, tản ra Nhâm mạch” thì có một luồng nội tức lưu động trong Nhâm mạch, tứ chi bách cốt cảm thấy dễ chịu.

Một lúc sau, trong lúc nửa tỉnh nửa mê, chàng cảm thấy nội tức trong huyết Đan điền vẫn đang lưu chuyển trút vào Nhâm mạch. Lòng chàng chợt động: Ủi chao, không xong rồi. Nội lực của ta không ngừng tan đi như vậy, trong phút chốc không chừng ta biến thành phế nhân mất.

Lệnh Hồ Xung kinh hãi ngồi bật dậy, nội tức từ trong Nhâm mạch lập tức đổ ngược về, khí huyết

nhộn nhạo, đầu nhứt mắt hoa, một lúc sau hẳn mới định thần lại được.

Bỗng nhiên, chàng nghĩ ra một chuyện, vừa kinh hãi vừa vui mừng: Sở dĩ ta bị trọng thương không giảm là vì cơ thể tích tụ bảy luồng chân khí khác nhau của Đào Cốc lục tiên và Bát Giới hòa thượng, đến nỗi ngay cả Bình Nhất Chỉ đại phu cũng không cách chi trị được. Phương trượng Phương Chứng đại sư chùa Thiếu Lâm nói chỉ có luyện Dịch cân kinh may ra mới hóa giải được. Nội công bí quyết trên thiết bản này dạy ta hóa tán các luồng nội lực trong cơ thể. Ha ha, Lệnh Hồ Xung, sao người u mê quá vậy? Người khác thì sợ nội lực bị mất đi còn người thì sợ nội lực không cách nào hóa tán được. Có cách tuyệt diệu như vậy để luyện công không phải là tốt đẹp sao?

Lệnh Hồ Xung biết chuyện luyện công trong giấc ngủ vừa rồi là ngày nghĩ làm sao đêm chiêm bao làm vậy. Lúc tỉnh dậy, miệng chàng lẩm bẩm đọc thuộc khẩu quyết. Trong khi ngủ mơ, không hiểu sao chàng cứ dựa vào phương pháp đó mà luyện tập nhưng các luồng suy nghĩ còn lộn xộn, không hoàn toàn dựa đúng pháp môn mà luyện. Bây giờ chàng đã hiểu rõ, bèn đọc lại khẩu quyết, tay sờ hai lần vào vết khắc chữ trên thiết bản, lòng càng lúc càng sáng ra, mới ngồi xếp bằng theo trình tự mà luyện tập. Luyện được một canh giờ thì chàng cảm thấy các luồng chân khí dị chủng lưu cữu trong huyết Đan điền bấy lâu đã hóa tán vào Nhâm mạch được một phần, tuy chưa trục ra khỏi cơ thể nhưng tình trạng khí huyết nhộn nhạo làm chàng đau khổ đã giảm đi nhiều.

Lệnh Hồ Xung đứng dậy, cả mừng cất tiếng ca hát râm ran. Chàng cảm thấy giọng hát của mình khan ló khó nghe. Thì ra hôm trước do ngoác miệng la hét đến nỗi khàn cả cổ, cũng có chút kết quả. Chàng thầm nghĩ: Nhậm Ngã Hành ơi Nhậm Ngã Hành! Lão để lại pháp môn khẩu quyết này là để hại người, nào ngờ gặp phải tay ta, chẳng những không có hại mà còn có lợi. Lão mà biết được chuyện này thì e rằng lão tức đến nỗi râu tóc dựng đứng cả lên. Ha ha!

Cứ như vậy, luyện được một chút thì trong người lại dễ chịu một chút. Lệnh Hồ Xung thầm nghĩ: Sau khi ta đem chân khí của Đào Cốc lục tiên và Bất Giới hòa thượng hóa tán đi, ta sẽ dựa vào pháp môn sư phụ đã truyền để luyện lại nội công phái Hoa Sơn. Tuy tất cả được làm lại từ đầu, phải mất nhiều thời gian nhưng ta còn có cơ hội để làm lại cuộc đời. Nếu Hưởng đại ca đến cứu được ta ra thì trên giang hồ há không phải ta có lại một cuộc đời mới sao?

Bỗng nhiên chàng lại nghĩ: Sư phụ đã trực xuất ta ra khỏi phái Hoa Sơn, việc gì ta phải luyện nội công phái Hoa Sơn? Trong võ lâm nội công của các môn phái khác rất nhiều, ta có thể học với Hưởng đại ca hoặc Doanh Doanh có sao đâu?

Lòng Lệnh Hồ Xung vừa thê lương, vừa hưng phấn. Sau khi ăn cơm xong, chàng luyện công một lúc, cảm thấy dễ chịu vô cùng, bất giác cười to lên. Bỗng nghe tiếng Hắc Bạch Tử ở ngoài cửa nói:

- Chào tiên bối, tiên bối đợi có lâu không?

Thì ra Lệnh Hồ Xung không biết kỳ hạn ba ngày đã hết. Chàng chỉ toàn tâm luyện công tán khí, ngay

khi Hắc Bạch Tử đến ngoài cửa cũng không phát giác ra được, may mà giọng nói của chàng đã khàn đục, nên lão không phát hiện ra. Chàng cười khò khan mấy tiếng. Hắc Bạch Tử nói:

- Hôm nay tiên bối rất cao hứng, xin thu nhận đệ tử nhập môn được chăng?

Lệnh Hồ Xung trầm nghĩ: Ta đồng ý thu nhận hắn làm đệ tử rồi truyền cho hắn những pháp môn luyện công này ư? Hắn vừa mở cửa tiến vào thì phát hiện Phong Nhị Trung ta không phải là Nhậm tiên bối, tức nhiên sẽ lập tức trở mặt ngay. Hơn nữa, cho dù người truyền công phu cho hắn đúng là Nhậm tiên bối thì sau khi Hắc Bạch Tử luyện thành, chắc hắn cũng tìm cách giết chết lão, chẳng hạn như trộn thuốc độc vào trong cơm rau. Phải rồi, Hắc Bạch Tử muốn hạ độc ta thật dễ như trở bàn tay. Hắn học được khẩu quyết rồi, làm sao thả ta ra được? Mười hai năm nay Nhậm lão tiên bối không chịu truyền cho hắn là vì vậy.

Hắc Bạch Tử không nghe Lệnh Hồ Xung trả lời, liền nói: Sau khi tiên bối truyền công phu, đệ tử liền đi lấy rượu ngon gà béo đến hiếu kính tiên bối.

Lệnh Hồ Xung bị cầm tù nhiều ngày, ngày nào cũng ăn cơm rau với đậu hũ, nên vừa nghe nói đến rượu ngon gà béo, bất giác thèm đến nhỏ dãi, bèn nói:

- Được, người đi lấy rượu ngon gà béo đến đây trước, sau khi ta ăn xong, lòng cao hứng thì sẽ truyền chút công phu cho người.

Hắc Bạch Tử vội nói:

- Được, được, tại hạ sẽ đi lấy rượu ngon gà béo. Nhưng hôm nay không được rồi, nếu ngày mai có cơ hội, tại hạ sẽ đem đến phụng hiến.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Vì sao hôm nay không được?

Hắc Bạch Tử đáp:

- Muốn đến chỗ này, phải đi qua phòng ngủ của đại ca. Đệ tử chỉ thừa cơ hội lúc đại ca đi ra ngoài mới có thể... mới có thể...

Lệnh Hồ Xung hừ một tiếng không nói gì nữa.

Hắc Bạch Tử nơm nớp sợ Hoàng Chung Công trở về phòng nên không dám chân chờ lâu, liền cáo từ quay về.

Lệnh Hồ Xung trầm nghĩ: Làm sao có thể đưa hãn vào trong lao? Đánh chết hãn ư? Tên này rất xảo quyết, quyết không dễ bị mắc bẫy, huống chi dây xích chân tay ta không đứt thì dù có đánh chết Hắc Bạch Tử, ta cũng không thể thoát ngục được.

Lệnh Hồ Xung chuyển đổi ý nghĩ. Chàng luôn mấy ngón tay phải vào vòng sắt bên cổ tay trái, dùng lực tiện tay kéo thử. Bỗng nhiên cái vòng sắt há ra. Chàng kéo thêm vài cái nữa thì cổ tay trái đã thoát khỏi cái vòng sắt.

Chuyện này vượt ngoài sự liệu đoán của mình khiến Lệnh Hồ Xung vừa kinh ngạc vừa vui mừng. Chàng sờ lên vòng sắt, thì ra ở giữa vòng có một kẽ hở, nhưng nếu nội lực của chàng chưa hóa tán thì dù vòng có hở cũng không kéo ra được. Bây giờ Lệnh Hồ Xung đã tán nội tức được hai ngày, chân khí của Đào

Cốc lực tiên và Bát Giới hòa thượng truyền vào cơ thể đã hút vào Nhâm mạch, đương nhiên phát xuất nguồn nội lực rất mạnh. Chàng lại sờ lên vòng sắt trên phải, quả nhiên cũng có một kẽ hở nhỏ. Kẽ hở này trước đây không biết chàng đã sờ qua bao nhiêu lần nhưng không ngờ được nó là chỗ bị cắt đứt. Lệnh Hồ Xung liền sử dụng lực lên tay trái, kéo vòng tròn trên cổ tay phải ra, tiếp theo chàng mò đến hai vòng sắt dưới hai cổ chân, cũng đều có vết cắt đứt. Chàng vận kinh lực kéo ra từng cái, mệt đến nổi mồ hôi ướt đầm cả người, hơi thở hồng hộc. Toàn thân không bị ràng buộc nữa, Lệnh Hồ Xung rất lấy làm lạ, tự hỏi: Tại sao trên mỗi vòng sắt đều có dấu cắt? Mấy cái vòng sắt như vậy làm sao có thể xích người được?

Hôm ấy lúc lão già đem cơm đến, Lệnh Hồ Xung đưa vòng sắt lên xem dưới ánh đèn thấy chỗ cắt vòng sắt có những vết răng cưa rất nhỏ, rõ ràng có người dùng một cái cưa bằng thép để cưa đứt bốn cái vòng xích tay chân. Chỗ cưa phát ra ánh sáng lấp lánh, chưa bị rỉ sét, thì ra mấy cái vòng sắt này được cưa cách đây không lâu. Tại sao mấy cái vòng sắt này vẫn được bó lại để xích lấy tay chân hắn?

Lệnh Hồ Xung lại nghĩ: Có lẽ có người ngấm ngấm tìm cách cứu ta. Địa lao này bí mật như vậy, người ngoài quyết không cách nào đột nhập được, người cứu ta đương nhiên là nhân vật trong Mai trang. Chắc người đó không ngờ thấy ta bị ám toán, cho nên lúc ta hôn mê bất tỉnh mới ngấm ngấm dùng cưa nhỏ cưa đứt những cái vòng xích tay chân ta. Người này chắc không muốn công nhiên gây thù địch với người trong Mai trang nên đành chờ cơ hội đến thả ta ra.

Lệnh Hồ Xung nghĩ đến đây, tinh thần phấn khởi. Nhưng ai là người đã cứu ta? Cửa địa đạo này nằm dưới giường của Hoàng Chung Công, nếu Hoàng Chung Công muốn cứu ta thì lúc nào ra tay cũng được, đâu cần phải kéo dài thời gian như vậy. Hắc Bạch Tử đương nhiên không phải. Trong hai người Ngốc Bút Ông và Đan Thanh tiên sinh, Đan Thanh tiên sinh và ta là tri kỷ ẩm tửu, giao tình khác với mọi người. Chắc hẳn người ấy không ai khác ngoài Đan Thanh tiên sinh.

Lệnh Hồ Xung chợt nhớ đến chuyện ngày mai Hắc Bạch Tử đến, thầm nghĩ: Ta chỉ thuận miệng đồng ý, để gạt hán uống rượu ăn thịt, dạy cho hán một chút công phu giả thì có hề gì?

Nhưng Lệnh Hồ Xung lại nghĩ: Đan Thanh tiên sinh bất cứ lúc nào cũng nghĩ đến cứu ta ra nên ta phải mau học thuộc lòng pháp môn khẩu quyết trên thiết bản.

Lệnh Hồ Xung mở chữ nào miệng liền đọc ra chữ đó, lòng cố ghi nhớ. Trước đây không để ý, bây giờ hán muốn thuộc lâu không sai sót thì không phải chuyện dễ. Chữ trên thiết bản rất tháu, Lệnh Hồ Xung đọc sách không nhiều nên có những chữ viết tháu không biết, đành phải cố nhớ nét bút. Lòng nghĩ pháp môn công phu thượng thừa này hễ sai một chữ dễ khiến người luyện công bị lạc vào đường rẽ, kết quả sẽ trái ngược. Chỉ cần luyện sai một chút sẽ khó tránh khỏi bị tẩu hỏa nhập ma. Sau khi thoát khỏi lao tù, mình không còn cơ hội trở lại đối chiếu nữa nên phải nhớ kỹ không được sai sót chữ nào. Chàng đọc đi đọc lại nhiều lần, cho đến lúc thuộc lâu lâu mới an tâm nằm ngủ.

Trong giấc ngủ, Lệnh Hồ Xung mơ thấy Đan Thanh tiên sinh đến mở cửa ngục thả mình ra. Chàng giật mình tỉnh dậy mới hiểu đây chỉ là giấc mộng nhưng cũng không lấy làm chán nản, thầm nghĩ: Hôm nay lão không đến cứu, chẳng qua là chưa có cơ hội. Không bao lâu nữa lão sẽ đến cứu ta.

Lệnh Hồ Xung nghĩ khẩu quyết pháp môn trên thiết bản này đối với mình vô cùng có ích còn đối với người khác thì rất có hại. Sau này nếu có người bị giam cầm trong hắc lao, người đó chắc là người tốt, thì không thể để họ bị mắc bẫy của Nhậm Ngã Hành. Chàng liền mò vết chữ, đọc từ đầu đến cuối khoảng mười bận rồi cầm cái vòng sắt bập bật mười mấy chữ trong đó.

Hôm ấy, Hắc Bạch Tử chưa đến, Lệnh Hồ Xung cũng không thêm để ý. Chàng cứ dựa theo khẩu quyết pháp môn tiếp tục luyện tập. Mấy ngày sau Hắc Bạch Tử cũng chưa đến, Lệnh Hồ Xung tự cảm thấy việc luyện công có tiến bộ nhiều, những luồng chân khí dị chủng của Đào Cốc lục tiên và Bất Giới hòa thượng lưu lại trong cơ thể đã có sáu bảy phần trong huyết Đan diễn bị trục đi, tẩn vào Nhâm mạch. Chàng nghĩ chỉ cần mình kiên trì tất có thể trục xuất chúng đi hết.

Mỗi ngày Lệnh Hồ Xung đọc thuộc khẩu quyết đến chục lần rồi bập đi mấy chục chữ trên thiết bản. Chàng tự cảm thấy lực khí càng lúc càng mạnh, dùng vòng sắt bập vết chữ khắc trên thiết bản mà gần như không tổn một chút khí lực. Cứ như vậy qua hơn một tháng, tuy Lệnh Hồ Xung ở trong địa lao cũng cảm thấy khí nóng nực dần dần giảm đi, bèn nghĩ: Trong

chôn âm u quả có ý trời. Nếu ta bị giam ở đây vào mùa đông thì chắc không phát hiện được chữ khắc trên thiết bản. Không chừng chưa đến mùa nóng thì Đan Thanh tiên sinh đã đến cứu ta ra rồi.

Chàng đang nghĩ đến đây, bỗng nghe dưới địa đạo truyền lại bước chân của Hắc Bạch Tử.

Lệnh Hồ Xung đang nằm liên xoay người quay mặt vào tường. Hắc Bạch Tử đến ngoài cửa nói:

- Nhậm... Nhậm lão tiên bối, vãn bối thật có lỗi. Hơn một tháng nay đại ca của vãn bối không bước chân ra khỏi phòng. Ngày nào vãn bối cũng sốt ruột vô cùng, chỉ muốn đến xin vãn an tiên bối lão nhân gia... Tiên bối lão nhân gia xin đừng trách.

Một làn hương rượu và mùi thịt gà từ lỗ vuông xông vào mũi. Đã lâu ngày, Lệnh Hồ Xung không có giọt rượu nếm môi. Chàng vừa ngửi được mùi rượu thơm thì sao còn nhịn được nữa, liền quay lại nói:

- Đem rượu và đồ nhắm đến cho ta ăn rồi hãy nói.

Hắc Bạch Tử hỏi:

- Dạ, dạ. Tiên bối đồng ý truyền bí quyết thần công cho vãn bối ư?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Mỗi lần người đem đến cho ta ba cân rượu, một con gà thì ta sẽ truyền cho người bốn câu khẩu quyết. Đợi ta uống ba ngàn cân rượu, ăn hết một ngàn con gà thì khẩu quyết cũng truyền nhiều lắm rồi.

Hắc Bạch Tử nói:

- Như vậy thì chậm quá, chỉ e lâu ngày sẽ sinh biến cố. Mỗi lần văn bồi đem đến sáu cân rượu, hai con gà, tiền bồi truyền cho tám câu khẩu quyết được không?

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Người tham lam quá. Thôi cũng được. Đem đây! Đem đây!

Hắc Bạch Tử bung khay gỗ đưa từ lỗ vuông vào, trên khay gỗ quả có đặt một bình rượu lớn và một con gà béo.

Lệnh Hồ Xung thầm nghĩ: Ta chưa truyền khẩu quyết thì người không thể hạ độc cho ta chết được.

Chàng liền cầm bình rượu lên uống ừng ực. Rượu này chẳng phải loại mỹ tửu, nhưng bây giờ hắn uống vào thấy thơm ngon vô cùng, cơ hồ rượu Bồ đào Thổ Lỗ Phồn bốn lần chung bốn lần cất của Đan Thanh tiên sinh cũng không bằng. Chàng uống một hơi hết nửa bình, rồi xé một cái đùi gà bỏ vào miệng nhai nhồm nhoàm. Trong phút chốc, một bình rượu và một con gà chàng ngốn hết sạch, vỗ bụng khen:

- Rượu ngon! Gà béo!

Hắc Bạch Tử cười nói:

- Lão gia tử ăn gà béo uống rượu ngon rồi, xin truyền khẩu quyết cho tại hạ đi.

Lệnh Hồ Xung nghe lão không đề cập đến chuyện bái sư, cho rằng mình vừa uống rượu ăn thịt, nhất thời không nhớ nên lão không thềm đề cập đến, bèn nói:

- Được, bốn câu khẩu quyết này, người cố nhớ cho kỹ: "Kỳ binh bát mạch, trong có nội tức, tụ ở Đan điền, hội ở Đản trung". Người có hiểu không?

Nguyên câu khẩu quyết trên thiết bản là: “Nội tức ở Đan điền tản ra tứ chi, chân khí ở Đản trung phân vào tám mạch”. Lệnh Hồ Xung cố ý đảo ngược lại. Hắc Bạch Tử vừa nghe liền cảm thấy bốn câu khẩu quyết này không có gì lạ, chỉ là pháp môn luyện khí phổ thông, lão liền nói:

- Bốn câu này, tại hạ đã lĩnh hội rồi, xin tiên bối truyền cho bốn câu nữa.

Lệnh Hồ Xung trầm nghĩ: Bốn câu này ta đổi thành tâm thường, hắn chưa thỏa mãn nên phải đọc bốn câu vô cùng cổ quái để hù dọa hắn chơi. Bèn nói:

- Hôm nay là ngày đầu tiên, ta du di truyền thêm cho ngươi bốn câu nữa, ngươi nhớ cho kỹ: “Chấn động cho đứt mạch Dương duy, chặn đường mạch Âm kiều, tám mạch đều đứt đoạn, thần công mới luyện thành”.

Hắc Bạch Tử giật mình kinh hãi nói:

- Chuyện này... chuyện này... nếu kỳ kinh bát mạch trong người bị đứt hết thì làm sao còn sống được nữa? Chuyện này... bốn câu khẩu quyết này văn bởi thật không hiểu.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Thần công đại pháp này nếu ai ai cũng có thể lĩnh hội được thì còn gì là kỳ lạ nữa? Trong bốn câu này dĩ nhiên có rất nhiều chỗ tinh vi ảo diệu, người thường không dễ hiểu nổi đâu.

Hắc Bạch Tử nghe đến đây thì cảm thấy ngữ khí và cách dùng từ của Lệnh Hồ Xung khác hẳn lão họ Nhậm, bất giác lão sinh lòng nghi ngờ. Hai lần trước Lệnh Hồ Xung nói rất ít, giọng nói lại rất hàm hồ.

Lần này sau khi ăn uống no say, tinh thần phấn chấn nên nói nhiều. Hắc Bạch Tử vô cùng tinh tế, lão liên sinh lòng hoài nghi, đoán rằng Lệnh Hồ Xung có ý bịa đặt khẩu quyết để trêu chọc mình. Lão bèn nói:

- Tiên bối nói: "Tám mạch đều đứt đoạn, thần công mới luyện thành", chẳng lẽ kỳ kinh bát mạch của lão gia tử đều bị đứt đoạn rồi sao?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tất nhiên là vậy.

Lệnh Hồ Xung nghe trong ngữ khí của Hắc Bạch Tử bấđầu có mối nghi ngờ nên hấn không dám nhiều lời với lão nữa, bèn nói:

- Tất cả đã truyền xong, người cố suy nghĩ tất sẽ hiểu rõ.

Lệnh Hồ Xung nói vậy, liền để bình rượu lên khay gỗ rồi đưa ra lỗ vuông. Hắc Bạch Tử đưa tay nhận lấy.

Đột nhiên Lệnh Hồ Xung la trời ơi một tiếng, thân người xông về phía trước, rầm một tiếng, trán của hấn va vào cửa sắt.

Hắc Bạch Tử giật mình nói:

- Sao vậy?

Lão là người có võ công cao cường nên phản ứng rất nhanh. Lão đưa tay vào trong lỗ vuông, nắm chắc khay gỗ vì sợ bình rượu rơi xuống đất vỡ tan.

Trong thời gian chớp nhoáng, Lệnh Hồ Xung xoay tay trái nắm chặt cổ tay phải của lão cười nói:

- Hắc Bạch Tử, người nhìn xem ta là ai?

Hắc Bạch Tử kinh hãi, run run nói:

- Tiên bối... tiên bối...

Lúc Lệnh Hồ Xung đưa cái khay gỗ ra, không có ý định nắm chặt cổ tay của lão. Nhưng dưới ánh đèn dầu mờ mờ chàng nhìn thấy bàn tay của Hắc Bạch Tử ngoài lỗ vuông, để chờ nhận khay gỗ đưa ra. Bỗng nhiên trong lòng Lệnh Hồ Xung dậy lên một sự cảm phần khó kìm chế được. Chàng bị giam trong ngục này lâu ngày hoàn toàn là do gian kế của lão mà ra, nếu có thể vặn gãy cổ tay của lão thì cũng đủ để hả nỗi căm giận trong lòng. Lệnh Hồ Xung lại nghĩ lão sợ ý bị nắm chặt nên bỗng nhiên giật mình kinh hãi, lão gian xảo như vậy, mình dọa cho lão mất vía cũng đâu có sao? Lệnh Hồ Xung không có ý báo thù, nhất thời động tính trẻ con, nên giả đồ té ngã như vậy để dụ lão đưa tay vào, liền nắm lấy cổ tay lão.

Hắc Bạch Tử vốn là người rất nhanh nhạy nhưng sự việc xảy ra quá đột ngột, không hề có dấu hiệu báo trước nên không kịp đề phòng. Lòng lão cảm thấy hơi bất ổn thì cổ tay đã bị Lệnh Hồ Xung nắm chặt, năm ngón tay của đối phương giống như một cái gọng kim bằng sắt khóa chặt hai huyệt Nội quan và Ngoại quan trên cổ tay lão, lão liền xoay tay ra chiêu cầm nã.

Rầm một tiếng, ba ngón chân trái của lão liền bị gãy, lão đau quá la oai oái.

Tại sao cổ tay phải của Hắc Bạch Tử bị nắm chặt mà mấy ngón chân trái của lão lại bị gãy? Thì ra, Hắc Bạch Tử xưa nay rất kính sợ đối phương, bây giờ cổ tay bị nắm chặt, lão liền nghĩ đến tính mạng vội sử ngay chiêu Giao long xuất uyên. Chiêu này sử lúc cổ tay bị

người khác nắm chặt, cánh tay đập mạnh vào phía trong, chân trái đồng thời đá mạnh ra. Thế cước này rất lợi hại, nếu đá trúng ngực địch nhân thì người bị đá phải thổ huyết tại chỗ. Nếu địch nhân là cao thủ biết né tránh thì phải lập tức buông tay người đá ra, nếu không thì không còn cách nào né tránh một cước vào ngực. Chuyện xảy ra quá bất ngờ, Hắc Bạch Tử sốt ruột muốn thoát hiểm, quên mất giữa lão và Lệnh Hồ Xung còn cách nhau một cái cửa sắt rất dày. Chiêu Giao long xuất uyên này lão sử đến nơi đến chốn, cước này nhắm đá chuẩn xác vào bộ vị, lực đạo lại cực mạnh. Chỉ tiếc rầm một tiếng, lão đá trúng vào cửa sắt!

Lệnh Hồ Xung nghe cửa bị đá một cái rầm, hiểu ra rằng mình hoàn toàn nhờ cánh cửa sắt bảo vệ mới thoát khỏi đòn cước lợi hại vừa rồi của Hắc Bạch Tử. Chàng nhin không được, cười lên ha hả, nói:

- Đá một cước nữa đi, đá thật mạnh như vậy thì ta mới buông người ra.

Bỗng nhiên Hắc Bạch Tử cảm thấy nội lực trong hai huyết Nội quan và Ngoại quan của tay phải tiết ra ào ạt. Bất giác lão nhớ ra đây là chuyện đáng sợ nhất trong đời, hồn xiêu phách tán, lão vừa vận lực ngưng khí vừa van xin:

- Lão... lão gia tử, cầu xin lão... lão...

Hắc Bạch Tử vừa mở miệng thì nội lực càng ào ạt tiết ra, lão đành phải im miệng nhưng nội lực vẫn không ngừng tiết ra ngoài.

Sau khi Lệnh Hồ Xung tự luyện công phu trên thiết bản, huyết Đan điền của chàng như ống trúc rỗng ruột, như cái hang trống không. Bây giờ chàng cảm thấy trong

huyết Đan điền có khí truyền vào nhưng không để ý. Cánh tay của Hắc Bạch Tử không ngừng run bần bật, rõ ràng lão rất sợ hãi. Khí giận trong lòng Lệnh Hồ Xung chưa vơi, chàng muốn hăm dọa lão, liền quát:

- Ta truyền công phu cho ngươi thì ngươi là đệ tử của bốn môn rồi. Ngươi khi sư diệt tổ thì đáng tội gì?

Hắc Bạch Tử cảm thấy nội lực tiết ra càng lúc càng nhiều, lão gắng gượng ngưng khí thì tạm thời dừng lại được một chút, nhưng cũng phải thở, lúc hít thở thì nội lực lại tiết ra. Bây giờ lão đã quên cái chân đau, chỉ cầu cho tay phải rút ra khỏi lỗ vuông, dù mất đi một tay, một chân cũng cam lòng. Lão nghĩ đến đây, liền đưa tay rút trường kiếm ở sau lưng ra.

Hắc Bạch Tử vừa cử động thì hai huyết Nội quan và Ngoại quan trên cổ tay dường như mở ra hai chỗ khuyết lớn, nội lực toàn thân lập tức tuôn ra dữ dội như nước vỡ đê, khó mà ngăn chặn lại. Hắc Bạch Tử biết chỉ cần kéo dài thêm một chút nữa thì nội lực toàn thân sẽ bị đối phương hút hết, liền gắng gượng rút trường kiếm ra, cắn chặt răng vùng lên toan chặt cánh tay của mình. Nhưng lão vừa vận lực thì nội lực tuôn ra, tai lão ù rồi ngất đi.

Lệnh Hồ Xung nắm cổ tay lão, chẳng qua chỉ muốn hăm dọa, nhiều lắm là vận gân xương cổ tay cho hả giận, không ngờ lão sợ đến hồn xiêu phách tán rồi ngất đi. Lệnh Hồ Xung cười ha hả rồi buông tay lão ra, nhưng vừa buông tay thì thân người Hắc Bạch Tử ngã xuống, tay phải từ lỗ vuông rút về.

Bỗng nhiên trong đầu Lệnh Hồ Xung lóe lên một ý nghĩ. Chàng vội chụp cánh tay của lão lại. May mà

động tác của chàng cực kỳ nhanh, kịp thời kéo lão lại được. Lệnh Hồ Xung nghĩ: Sao ta không dùng vòng sắt để khóa hán lại, bức bọn Hoàng Chung Công thả ta ra?

Lệnh Hồ Xung liền vận lực kéo cổ tay của Hắc Bạch Tử đến gần, nào ngờ vừa kéo thì cái đầu của Hắc Bạch Tử chui qua lỗ vuông. Vù một tiếng, cả thân người lão đều chui tọt vào trong lao.

Tình cảnh này thật quá sức tưởng tượng, Lệnh Hồ Xung ngẩn người ra, thậm chí mình ngu. Cái lỗ hồng này rộng hơn một thước vuông, chỉ cần cái đầu chui qua được thì cả người cũng chui qua luôn. Hắc Bạch Tử đã có thể vào đây, sao mình không thử chui ra? Trước đây tứ chi đều bị xích chặt, không có cách nào vượt ngục, nhưng mấy sợi dây xích đã sớm có người bí mật cưa ra rồi, tại sao không trốn đi?

Lệnh Hồ Xung lại nghĩ: Đan Thanh tiên sinh ngắm ngấm cửa đứt xích cho ta, ngày ngày mong muốn ta đi theo lão già đem cơm mà vượt ngục, đào tẩu. Chắc Đan Thanh tiên sinh sốt ruột lắm?

Lệnh Hồ Xung phát hiện xích sắt đã bị người của đứt đúng vào lúc mình đang luyện công, toàn bộ tinh thần để hết vào việc ấy. Vả lại lúc đó chàng chưa thuộc những công phu trên thiết bản, nên chưa muốn rời khỏi đây.

Lệnh Hồ Xung trầm ngâm một lúc rồi quyết định chủ ý, lật đật cởi hết quần áo của Hắc Bạch Tử và của mình ra, hoán đổi cho nhau, lấy luôn cả cái bao trùm đầu của y. Chàng nghĩ: Lúc ta ra khỏi đây dù gặp người khác, bọn chúng cũng chỉ biết ta là Hắc Bạch Tử mà thôi.

Lệnh Hồ Xung lấy trường kiếm của Hắc Bạch Tử giắt vào lưng. Có kiếm bên mình, tinh thần phấn chấn lên. Chàng lại đem xích sắt khóa chân tay của Hắc Bạch Tử lại, dùng lực bóp mạnh. Mấy cái vòng sắt ép chặt vào da thịt lão.

Hắc Bạch Tử đau quá, tỉnh dậy rên hừ hừ. Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Hai chúng ta thay đổi địa vị cho nhau! Lão già mỗi ngày sẽ đem cơm nước đến cho người.

Hắc Bạch Tử vừa rên vừa nói:

- Nhậm... Nhậm lão gia tử... Hấp... hấp tinh đại pháp của Nhậm lão gia tử...

Hôm Lệnh Hồ Xung liên thủ với Hương Ván Thiên kháng địch ở ngoài bãi hoang, nghe có người trong đối phương la lên: "Hấp tinh đại pháp", bây giờ lại nghe Hắc Bạch Tử nhắc lại bèn hỏi:

- Hấp tinh đại pháp cái gì?

Hắc Bạch Tử nói:

- Văn bối... văn bối... đáng..... đáng chết...

Lệnh Hồ Xung chỉ quan tâm đến chuyện thoát thân, nên không thèm để ý gì đến lão. Từ lỗ vuông chàng chui đầu ra, hai cánh tay từ từ đưa ra ngoài nhẹ đẩy cánh cửa sắt. Thân người chuẩn ra rồi, liền đứng vững xuống đất, cảm thấy trong huyết Đan điền lại tích trữ nhiều nội lực rất khó chịu. Lệnh Hồ Xung không biết những nội lực này có được là do hút trong người của Hắc Bạch Tử. Chàng chỉ nghĩ tại lâu không luyện công nên nội lực của Đào Cốc lục tiên và Bất Giới hòa thượng lại trở về huyết Đan điền. Bây giờ

chàng chỉ mong mau thoát khỏi hắc ngục liền cầm đèn dầu Hắc Bạch Tử để lại, từ trong địa đạo đi ra. Trong địa đạo cửa chỉ khép hờ, chàng đoán rằng Hắc Bạch Tử đợi lúc đi ra mới khóa lại. Lệnh Hồ Xung vượt qua từng cánh cửa kiên cố, nhớ lại những ngày ở trong hắc lao thật giống như đã trải qua một đời người. Đột nhiên, đối với bọn Hoàng Chung Công chàng cũng không còn thù hận gì, cảm thấy mình được tự do thì cái gì cũng không màng tới nữa.

Lệnh Hồ Xung đi đến đầu địa đạo, liền bước theo bậc tam cấp mà lên. Trên đầu là một tấm thiết bản, chàng nghiêng tai lắng nghe không có động tĩnh gì. Từ lúc trải qua hiểm họa này, thì tất cả chàng đều cẩn thận. Lệnh Hồ Xung không nháy lên liền, đứng dưới thiết bản đợi một lúc lâu, vẫn không nghe có động tĩnh. Chàng biết xác thực Hoàng Chung Công không có trong phòng ngủ, bèn nhẹ đẩy tấm thiết bản ra rồi vọt người lên. Lệnh Hồ Xung đặt tấm thiết bản lại đúng vị trí, kéo chiếu phủ lên rồi rón rén đi ra ngoài. Bỗng nghe phía sau có người hỏi nhỏ:

- Nhị đệ, nhị đệ xuống đó làm gì vậy?

Lệnh Hồ Xung giật mình quay đầu lại, thấy Hoàng Chung Công, Ngốc Bút Ông và Đan Thanh tiên sinh cả ba người đều cầm binh khí vây quanh. Chàng không biết trên cửa hang bí mật cài đặt những bộ phận báo động, khi mạo nhiên xông ra như vậy, mấy cái lục lạc trên cơ quan phát ra tiếng rung lớn, bọn Hoàng Chung Công ba người chạy đến. Chỉ vì trên đầu Lệnh Hồ Xung trùm bao, lại mặc trường bào của Hắc Bạch Tử nên không ai nhận ra được. Chàng giật mình nói:

- Tiểu đệ... tiểu đệ...

Hoàng Chung Công lạnh lùng nói:

- Tiểu đệ cái gì? Ta thấy ngươi có thái độ bất chính, từ lâu ta đoán được ngươi muốn cầu xin Nhậm Ngã Hành dạy ngươi luyện Hấp tinh yêu pháp đó. Hừ hừ, năm xưa ngươi đã thề thốt thế nào?

Lòng Lệnh Hồ Xung hỗn loạn, không biết nên bộc lộ chân tướng của mình hay nên mạo xưng Hắc Bạch Tử. Chàng nhất thời chưa có chủ ý, rút trường kiếm sau lưng ra nhắm vào Ngốc Bút Ông mà đâm. Ngốc Bút Ông tức giận nói:

- Hảo nhị ca, muốn động kiếm thật sao?

Lão giơ bút lên đỡ. Chiêu kiếm này của Lệnh Hồ Xung chỉ là hư chiêu, thừa lúc lão giơ bút lên đỡ, liền co giò chạy. Bốn Hoàng Chung Công ba người đuổi theo. Lệnh Hồ Xung đề khí chạy rất nhanh, trong khoảnh khắc đã chạy đến đại sảnh. Hoàng Chung Công la to:

- Nhị đệ, nhị đệ, nhị đệ đi đâu vậy?

Lệnh Hồ Xung không trả lời, vẫn co giò chạy nhanh. Bỗng chàng thấy có người đứng giữa cổng lớn nói:

- Nhị trang chủ, xin dừng bước.

Lệnh Hồ Xung đang chạy rất nhanh, không kịp dừng bước, bịch một tiếng chàng đụng mạnh vào người đó. Thế xông ra của Lệnh Hồ Xung rất mạnh, người đó bay ra ngoài mấy trượng. Lệnh Hồ Xung vội nhìn lại, thì ra đó là Nhất tự điện kiếm Đinh Kiên đang nằm thẳng cẳng dưới đất, thân người thật giống hình chữ "Nhất", nhưng hai chữ "điện kiếm" thì chẳng giống chút nào.

Chân không dừng bước, Lệnh Hồ Xung vùng chạy thẳng ra con đường nhỏ. Bọn Hoàng Chung Công chạy đến cổng chính thì dừng lại. Đan Thanh tiên sinh lớn tiếng nói:

- Nhị ca, nhị ca mau quay về, huynh đệ chúng ta có gì không phải thì nói...

Lệnh Hồ Xung chỉ lựa những đường nhỏ hoang vắng mà chạy như bay đến nơi sơn dã không có bóng người, hiển nhiên đã cách xa Hàng Châu. Chân chàng hầu như chân không chạm đất nhưng lúc dừng lại cũng không thở hồng hộc, so với trước lúc bị thương, công lực dường như còn mạnh hơn nhiều.

Lệnh Hồ Xung cởi khăn trùm đầu ra, nghe tiếng nước chảy róc rách. Miệng đang khát, chàng liền đi theo tiếng nước chảy đến bên một khe núi, toan cúi xuống hớp nước uống, thấy mặt nước in hình một bóng người râu tóc xồm xoàm, mặt đầy cáu ghét trông rất xấu xí, bần thiú.

Lệnh Hồ Xung giật mình, ồ lên một tiếng rồi phì cười. Ở trong ngục mấy tháng không được tắm gội, dĩ nhiên người đầy cáu ghét. Bây giờ chàng cảm thấy toàn thân ngứa ngáy, liền cởi áo bào, nháy xuống suối tắm rửa, thầm nghĩ: Bùn đất trên người ta không được nửa gánh thì cũng đến ba chục cân.

Lệnh Hồ Xung tắm rửa sạch sẽ, uống mấy ngụm nước trong, bới tóc lên đỉnh đầu, nhìn vào nước thấy đã hồi phục lại gương mặt như xưa, chẳng còn giống chút nào gương mặt sưng húp của lão Phong Nhị Trung.

Lúc mặc áo vào, Lệnh Hồ Xung cảm thấy kh huyết trong ngực khó chịu, bèn ngồi bên khe suối

luyện công một lát, cảm thấy nội tức trong Đan điền đã tan vào kinh kỳ bát mạch, trong huyết Đan điền lại giống như cái ống trúc rỗng, như hang sâu trống không. Toàn thân phấn chấn, chàng vô cùng sung sướng không nói nên lời. Lệnh Hồ Xung không biết mình đã luyện thành công công phu lợi hại đệ nhất đương thời, tám luồng chân khí của Đào Cốc lục tiên, Bát Giới hòa thượng và Phương Sinh đại sư lúc ở chùa Thiếu Lâm trị thương cố nhiên đều được hóa giải đi hết. Vừa rồi, chàng lại nắm cổ tay của Hắc Bạch Tử, đã hút hết nội công luyện tập cả đời của lão vào trong huyết Đan điền rồi tán vào kỳ kinh bát mạch nên lại được thêm công lực của một cao thủ, đương nhiên tinh thần rất phấn chấn.

Lệnh Hồ Xung nhảy lên, rút trường kiếm ra, thuận tay chém cây liễu rũ xuống bên bờ suối. Cổ tay chỉ lướt một cái, soạt nhẹ một tiếng, trường kiếm đã tra vào vỏ, chân trái mới chạm đất. Chàng ngẩng đầu lên thấy năm lá liễu từ từ bay xuống. Trường kiếm lần thứ hai lại rút ra khỏi vỏ, thân người xoay một vòng trong không trung, năm lá liễu đều dính vào lưỡi kiếm. Lệnh Hồ Xung đưa tay trái cầm một lá liễu trên lưỡi kiếm, vừa ngạc nhiên vừa vui mừng khôn xiết. Bỗng nhiên lòng chàng chưa xót nghĩ: Công phu của ta, bất luận thế nào sư phụ và sư nương dạy cũng không được như vậy. Nhưng thà ta chịu như trước đây, nội lực kiếm pháp không bằng ai mà vẫn được ở trong phái Hoa Sơn, tiêu điều khoáng lạc, sớm chiều đều gặp mặt tiểu sư muội, còn hơn là một mình cô độc trên giang hồ, lập lờ như bóng du hồn dạ quỷ.

Lệnh Hồ Xung tự cảm thấy võ công trong đời mình chưa bao giờ cao như lúc này. Và chàng cũng

cảm thấy chưa bao giờ tịch mịch thế lương như bây giờ. Bản tính Lệnh Hồ Xung thích náo nhiệt, thích giao hảo với bạn và rượu. Mấy tháng qua bị cầm tù ở địa lao, cô độc một mình là lẽ đương nhiên. Bây giờ thân được tự do, nhưng vẫn cô đơn quanh quẩn một mình. Chàng đứng một mình bên bờ suối, cảm giác hơn hờ vui mừng đã giảm dần. Gió mát lùa vào người, ánh trăng mờ nhạt chiếu xuống, lòng chàng cảm thấy trống vắng vô ngần.

Hồi 89

Nhật Nguyệt Giáo hối tội Mai Trang

Lệnh Hồ Xung đứng lặng yên rất lâu, thấy trăng đã lên cao, đêm đã khuya. Lòng còn vô số điều hoài nghi nên chàng nghĩ phải đến Mai trang điều tra cho rõ. Nếu tiền bối họ Nhậm không phải là hạng người đại gian đại ác thì phải cứu lão thoát khỏi ngục tù.

Lệnh Hồ Xung liền xác định hướng, nhắm phía Mai trang mà đi. Sau khi đến Cô Sơn, xuyên qua khu rừng đến gần Mai trang, nghe trong trang tĩnh lặng không một tiếng động, chàng nhẹ nhàng nhẩy lên bức tường. Mười mấy gian phòng đều tối om, chỉ gian phòng mé phải là có ánh đèn. Chàng khẽ nhẹ bước đến cửa sổ thì nghe tiếng một lão già quát:

- Hoàng Chung Công, ngươi đã biết tội chưa?

Giọng của lão vô cùng gay gắt.

Lệnh Hồ Xung cảm thấy kỳ quái, vì thân phận của Hoàng Chung Công cao như vậy mà lại bị lão này hỏi một cách xác xược. Chàng cúi thấp người xuống nhìn qua khe cửa sổ, thấy bốn người phân ra ngồi trên bốn cái ghế, ba người trong bọn họ đều là lão già năm sáu chục tuổi, còn một người là phụ nữ trung niên. Bốn người đều mặc áo đen, lưng thắt đai vàng. Hoàng Chung Công, Ngốc Bút Ông và Đan Thanh tiên sinh đứng trước mặt bốn người, quay lưng về hướng cửa sổ. Lệnh Hồ Xung nhìn không được vẻ mặt của ba người họ nhưng thấy người ngồi kẻ đứng là đã phân biệt được tôn ty.

Nghe Hoàng Chung Công nói:

- Dạ, thuộc hạ biết tội rồi. Bốn vị trưởng lão giá lâm, thuộc hạ không nghênh tiếp từ xa. Thật đắc tội, đắc tội!

Lão già thân người ốm nhom ngồi trên ghế cười nhạt nói:

- Hừ, không nghênh tiếp từ xa có gì mà đắc tội? Người thật khéo giả bộ. Hắc Bạch Tử đâu? Sao hán không đến gặp ta?

Lệnh Hồ Xung cười thầm: Hắc Bạch Tử bị ta nhốt trong địa lao, bọn Hoàng Chung Công lại cho rằng hán đã đào tẩu. Lệnh Hồ Xung lại nghĩ: Tại sao là trưởng lão, thuộc hạ? Đúng rồi, bọn họ đều là người trong Ma giáo.

Hoàng Chung Công nói:

- Bốn vị trưởng lão, thuộc hạ quán giáo không nghiêm, tính tình của Hắc Bạch Tử này ương bướng,

gân đây lại tệ hại hơn nhiều. Ngày hôm nay hẳn không ở trong trạng.

Hai mắt lão già nhìn trừng trừng, đột nhiên chiếu ra những tia tinh quang rùng rợn. Lão lạnh lùng nói:

- Hoàng Chung Công, giáo chủ ra lệnh cho các người trông coi Mai trang là bảo các người ở đây gây đàn, uống rượu, hội họa tiêu khiển có phải không?

Hoàng Chung Công cúi người nói:

- Bốn người thuộc hạ phụng chỉ của giáo chủ ở đây cai quản trọng phạm.

Lão già nói:

- Đúng thế. Vậy các người ở đây cai quản trọng phạm thế nào?

Hoàng Chung Công nói:

- Khải bẩm trưởng lão, trọng phạm đó vẫn bị giam trong địa lao. Mười hai năm nay, thuộc hạ không rời Mai trang một bước, không dám xao lãng nhiệm vụ.

Lão già nói:

- Hay lắm, hay lắm! Các người không rời khỏi Mai trang một bước, không dám xao lãng nhiệm vụ. Nếu nói như vậy, tức trọng phạm vẫn còn bị giam trong địa lao ư?

Hoàng Chung Công đáp:

- Đúng vậy!

Lão già ngẩng đầu nhìn lên nóc nhà, đột nhiên cười ha hả, lập tức bụi bặm trên tấm Thiên hoa bản

lả tả rơi xuống. Một lúc sau, lão nói:

- Hay lắm! Người dẫn tên trọng phạm ra đây để bọn ta xem thử.

Hoàng Chung Công nói:

- Xin bốn vị trưởng lão lượng thứ cho, ngày trước giáo chủ có nghiêm lệnh, ngoài giáo chủ lão nhân gia đích thân đến, còn thì bất luận người nào cũng không được đến thăm trọng phạm, nếu vi phạm... vi phạm...

Lão già thò tay vào túi lấy ra một vật, giơ cao lên, lão liền đứng dậy. Ba người còn lại cũng đứng dậy luôn, thái độ rất cung kính. Lệnh Hồ Xung chăm chú nhìn, thấy vật đó dài khoảng nửa thước, là một cục gỗ đen thui, trên mặt khắc chữ và hoa văn, xem ra vô cùng kỳ dị. Bọn Hoàng Chung Công cúi người nói:

- Hắc mộc lệnh bài của giáo chủ giá lâm cũng như giáo chủ đích thân giá lâm, thuộc hạ kính cẩn phụng chỉ.

Lão già nói:

- Được, người đi dẫn tên trọng phạm lên đây.

Hoàng Chung Công chân chữ nói:

- Trọng phạm này bị xiềng xích khóa chặt, không cách nào... không cách nào dẫn lên đây được.

Lão già cười nhạt nói:

- Đến giờ phút này mà người còn cố cãi lý, có ý đồ che giấu. Ta hỏi người, tên trọng phạm đó làm sao mà trốn thoát được?

Hoàng Chung Công giật mình nói:

- Trọng phạm đó... trọng phạm đó trốn thoát rồi ư? Chắc... chắc không có chuyện này được. Rõ ràng lão bị giam trong địa lao, trước đây không bao lâu thuộc hạ còn tận mắt thấy. Làm sao... sao có thể trốn thoát được?

Nét mặt lão già dịu đi, lão ôn tồn nói:

- Ô, thì ra lão còn ở trong địa lao, ta đã trách nhảm các người rồi, cho ta xin lỗi.

Nét mặt vui vẻ, lão đứng dậy từ từ đi đến gần, dường như muốn đáp lễ ba người. Đột nhiên lão đưa tay ra đánh mạnh lên vai Hoàng Chung Công. Ngốc Bút Ông và Đan Thanh tiên sinh vội lùi về sau hai bước. Mặc dù hai người họ hành động vô cùng thần tốc nhưng lão già ra tay lại càng thần tốc hơn. Bốp bốp hai tiếng, vai của Ngốc Bút Ông và Đan Thanh tiên sinh cũng bị lão đánh trúng. Lão già ra tay đánh ba cái theo kiểu đánh úp bất ngờ mà vẻ mặt vẫn tươi cười hiền hòa, ngay cả Hoàng Chung Công là một cao thủ trên giang hồ cũng không đề phòng được. Võ công của Ngốc Bút Ông và Đan Thanh tiên sinh thì kém hơn, tuy cả hai thấy nhưng không cách nào né tránh được.

Đan Thanh tiên sinh lớn tiếng nói:

- Bảo trưởng lão, bọn thuộc hạ phạm tội gì? Sao trưởng lão dùng độc thủ như vậy đối phó với bọn thuộc hạ?

Giọng nói của lão rất đau đớn và phẫn nộ. Bảo trưởng lão bĩu môi, từ từ nói:

- Giáo chủ ra lệnh cho các người ở đây cai quản trọng phạm, để trọng phạm trốn thoát rồi, các người có đáng chết không?

Hoàng Chung Công nói:

- Nếu trọng phạm đào tẩu thật thì thuộc hạ tội đáng muôn thác, nhưng lão vẫn còn bị giam trong địa lao. Bảo trưởng lão lạm dụng độc hình, khiến bọn thuộc hạ không phục.

Lúc lão nói, thân người hơi nghiêng. Lệnh Hồ Xung đứng ngoài cửa sổ thấy trán của lão mồ hôi nhỏ xuống từng giọt. Chàng nghĩ: Vừa rồi Bảo trưởng lão đánh một đòn nhất định vô cùng lợi hại, đến nỗi ngay cả Hoàng Chung Công là người võ công cao cường như vậy cũng không chịu nổi.

Lại nghĩ: Võ công của Hoàng Chung Công đương nhiên không thua người này, nếu Bảo trưởng lão không sử kế đánh úp thì chưa chắc khắc chế được lão.

Bảo trưởng lão nói:

- Các người đến địa lao xem đi, nếu quả thật trọng phạm vẫn còn trong địa lao thì ta... hừ ... thì Đại Sở ta sẽ khấu đầu bồi tội trước ba vị, sẽ lập tức giải khai cục hình Lam sa thủ cho các vị.

Hoàng Chung Công nói:

- Được, xin bốn vị ở đây chờ.

Lão liền cùng với Ngốc Bút Ông và Đan Thanh tiên sinh đi ra. Lệnh Hồ Xung thấy ba người họ lúc ra khỏi phòng người hơi run, không biết vì lòng họ bị kích động hay là vì họ bị trúng Lam sa thủ.

Lệnh Hồ Xung sợ bị bốn người trong phòng phát hiện nên không dám nhìn vào trong nữa. Chàng từ từ ngồi xuống đất trầm nghĩ: Bọn họ nói cái gì giáo chủ, nhất định là hiệu xưng của Đông Phương Bất Bại, đệ

nhất vô lâm đương thời. Lão ra lệnh cho Giang Nam tứ hữu ở đây canh giữ trọng phạm, cai quản được mười hai năm rồi, dĩ nhiên không phải chỉ vào ta mà là chỉ vào Nhậm tiên bối. Chẳng lẽ tiên bối đã trốn thoát rồi ư? Lão trốn khỏi địa lao mà ngay cả bọn Hoàng Chung Công cũng không ai hay biết thì bản lĩnh quả thật thần thông quảng đại. Đúng vậy, bọn họ nhất định không biết, nếu không thì Hắc Bạch Tử cũng không nhận lầm ta là Nhậm tiên bối.

Chàng nghĩ bọn Hoàng Chung Công vào địa lao dĩ nhiên nhận ra Hắc Bạch Tử ngay, trong chuyện này có rất nhiều điều cắc cớ, bèn tức cười.

Lại nghĩ: Tại sao bọn họ cũng đem ta giam vào trong ngục? Chắc là sau khi ta tỉ kiếm với Nhậm tiên bối, bọn họ sợ ta ra ngoài tiết lộ cơ mật, nên mới giam ta lại. Hừ, tuy không giết người diệt khẩu nhưng cũng chẳng khác giết người diệt khẩu. Bây giờ, bọn họ bị trúng Lam sa thủ, cơ thể chắc rất khó chịu, cũng coi như họ Bảo này trút cơn tức giận thay ta.

Bốn người ngồi trong phòng không nói lời nào, nên ngay cả thở mạnh Lệnh Hồ Xung cũng không dám. Tuy chàng cách bốn người một bức tường nhưng khoảng cách không quá một trượng, chỉ cần thở mạnh, lập tức bị bọn họ phát giác ngay.

Bốn bề tịch mịch, bỗng nghe vọng lại tiếng la, thanh âm đầy ý sợ hãi và đau khổ. Giữa đêm khuya tĩnh lặng mà nghe tiếng la đó, bất giác người nghe nổi da gà. Lệnh Hồ Xung nhận ra tiếng la của Hắc Bạch Tử, bất giác cảm thấy hơi áy náy. Tuy lão vì ám toán mình mà nhận lấy quả báo này, có thể nói là tự làm tự chịu, nhưng lão lọt vào trong tay của bọn Bảo

Đại Sở thì nhất định dư nhiều lành ít. Tiếp theo, tiếng bước chân dần dần đến gần, bọn Hoàng Chung Công đi vào phòng. Lệnh Hồ Xung lại đưa mắt nhìn qua khe cửa sổ, thấy Ngốc Bút Ông và Đan Thanh tiên sinh đứng hai bên دیu Hắc Bạch Tử. Nét mặt Hắc Bạch Tử tái mét, hai mắt vô thần, khác hẳn với vẻ tinh minh cường tráng trước đây.

Hoàng Chung Công cúi người nói:

- Khái... khái bẩm bốn vị trưởng lão, trọng phạm quả nhiên... quả nhiên đã trốn thoát rồi. Thuộc hạ xin nhận lãnh cái chết trước bốn vị trưởng lão vậy.

Dường như lão biết không còn con đường nào nữa nên giọng nói rất trấn tĩnh, không bị kích động như lúc trước.

Bảo Đại Sở gần giọng:

- Người nói Hắc Bạch Tử không có trong trang, tại sao hần lại xuất hiện đây? Vụ này là thế nào?

Hoàng Chung Công nói:

- Nguyên nhân vì sao thật sự thuộc hạ không biết gì hết. Ồi, mê chơi lú lẫn, tất cả chỉ vì bốn người bọn thuộc hạ đam mê cầm kỳ thư họa nên bị người ta biết được nhược điểm lớn này, bày ra gian kế, đem lão... đem lão trốn thoát rồi.

Bảo Đại Sở nói:

- Bốn chúng ta phụng mệnh giáo chủ đến đây điều tra cho rõ chân tướng việc trọng phạm trốn thoát. Nếu các người thật tình bẩm báo, không giấu diếm điều gì bọn ta có thể thay các người mà cầu xin giáo chủ, để giáo chủ từ bi phát lạc.

Hoàng Chung Công thở dài nói:

- Dù giáo chủ có lòng từ bi và được bốn vị trưởng lão quan tâm, thuộc hạ cũng không còn mặt mũi nào sống trên đời nữa. Nhưng trong chuyện này thật có nhiều khuất tất, nếu thuộc hạ không biết rõ sự thật thì có chết cũng không nhắm mắt. Bảo trưởng lão, giáo chủ... giáo chủ lão nhân gia đang ở Hàng Châu phải không?

Bảo Đại Sở nhướn cặp lông mày hỏi:

- Ai nói giáo chủ lão nhân gia đang ở Hàng Châu?

Hoàng Chung Công nói:

- Vậy thì tên trọng phạm mới trốn thoát ngày hôm qua, sao giáo chủ lão nhân gia lại biết ngay mà phái bốn vị trưởng lão đến Mai trang?

Bảo Đại Sở hừ một tiếng nói:

- Người càng nói càng hồ đồ. Ai nói tên trọng phạm đó trốn thoát ngày hôm qua?

Hoàng Chung Công nói:

- Quả thực người đó vượt ngục vào giờ Ngọ ngày hôm qua, lúc đó ba người thuộc hạ còn cho rằng hấn là Hắc Bạch Tử, không ngờ hấn dùng kế di hoa tiếp mộc, đem Hắc Bạch Tử nhốt vào trong địa lao rồi mặc quần áo của Hắc Bạch Tử xông ra ngoài. Chuyện này tam đệ và tứ đệ của thuộc hạ thấy rất rõ, Đinh Kiên còn bị hấn đung vào làm cho bị gãy hết mười mấy rãnh xương sườn.

Bảo Đại Sở quay lại nhìn ba trưởng lão, cau mày nói:

- Hắn nói vòng vo, không ra ngô ra khoai gì cả.

Một lão già mập lùn nói:

- Ngày mười bốn tháng trước bọn ta đã được tin này...

Lão vừa nói vừa nhấm tỉnh đốt tay rồi nói tiếp:

- Đến hôm nay là mười bảy ngày.

Hoàng Chung Công bỗng thoái lui hai bước, bình một tiếng, lưng lão va mạnh vào bức tường. Lão nói:

- Quyết... quyết không thể như vậy! Đích thực là hôm qua bọn ta bị hạ tận mắt nhìn thấy hắn trốn thoát ra ngoài.

Hoàng Chung Công đi ra cửa, lớn tiếng gọi:

- Thi Lệnh Oai, khiêng Đinh Kiên vào đây!

Thi Lệnh Oai đáp dạ.

Bảo Đại Sở đi đến trước Hắc Bạch Tử túm ngực nhấc lão lên, thấy tay chân của lão xụi lơ, dường như xương cốt đều bị gãy hết chỉ còn lại một bọc da. Bảo Đại Sở biến sắc, rất kinh hoàng. Lão buông tay ra. Hắc Bạch Tử ngã xuống đất không đứng dậy được. Một lão già quắc thước cao ráo nói:

- Đúng vậy, hắn bị trúng... trúng Hấp tinh đại pháp, tinh lực toàn thân đều bị hút sạch.

Giọng nói của lão run run, vô cùng kinh hãi. Bảo Đại Sở hỏi Hắc Bạch Tử:

- Người bị hắn hại lúc nào?

Hắc Bạch Tử đáp:

- Thuộc hạ... thuộc hạ... đúng là ngày hôm qua, hần... hần nắm chặt cổ tay của thuộc hạ, thuộc hạ... thuộc hạ không nhúc nhích được, đành mặc hần muốn làm gì thì làm.

Bảo Đại Sở rất hoang mang, da mặt hơi co giật, ánh mắt đầy nghi ngờ, hỏi:

- Vậy là sao?

Hắc Bạch Tử nói:

- Hần kéo thuộc hạ vào trong lỗ vuông cửa sắt, rồi cởi quần áo của thuộc hạ mặc vào, lại... khóa chân khóa tay của thuộc hạ. Sau đó, hần chui qua lỗ vuông ra ngoài.

Bảo Đại Sở chau mày nói:

- Hôm qua? Sao có thể là hôm qua được?

Lão già mập liền hỏi:

- Xích tay xích chân đều đúc bằng thép nguyên chất, làm sao có thể bẻ gãy được?

Hắc Bạch Tử nói:

- Thuộc hạ... thuộc hạ... quả thật không biết.

Ngọc Bút Ông nói:

- Thuộc hạ xem kỹ chỗ đứt của xích, thấy hần đã dùng một lưỡi cưa bằng thép rất nhỏ để cưa. Lưỡi cưa nhỏ này không biết từ đâu mà hần có được?

Thi Lệnh Oai dẫn hai tên gia nhân khiêng Đinh Kiên vào. Đinh Kiên nằm trên cái giường hẹp, trên người phủ một tấm chăn mỏng. Bảo Đại Sở giở tấm chăn ra, đưa tay để nhẹ lên ngực Đinh Kiên. Đinh Kiên la to, rõ ràng lão vô cùng đau đớn. Bảo Đại Sở

gật đầu, xua tay. Thi Lệnh Oai và hai tên gia nhân khiêng Đinh Kiên ra.

Bảo Đại Sở nói:

- Hắn bị đụng quả nhiên rất nặng, đúng là do lão ấy gây ra rồi.

Người phụ nữ này giờ không mở miệng, bây giờ bỗng nhiên nói:

- Bảo trưởng lão, nếu quả thực hắn mới trốn ngày hôm qua, thì thảng trước chúng ta nghe tin chỉ e là tin giả rồi. Đồng đảng của hắn ở bên ngoài có ý nguy trang thế trận khiến cho bọn ta rung động.

Bảo Đại Sở lắc đầu nói:

- Không phải giả đâu.

Người phụ nữ hỏi:

- Không phải giả ư?

Bảo Đại Sở đáp:

- Tiết hương chủ toàn thân mặc thiết giáp làm bằng thứ vải sắt chế luyện rất công phu, đao kiếm bình thường chém không đứt nhưng ngực lão bị năm ngón tay đâm vào, móc trái tim ra. Trừ hắn ra, trên đời này không còn người thứ hai...

Lệnh Hồ Xung đang lắng nghe đến xuất thần, bỗng nhiên có người vỗ nhẹ lên vai. Cái vỗ này bất ngờ, hắn giật mình nháy lùi ba bước, rút kiếm ra quay đầu lại, thấy hai người đang đứng đó.

Hai người này đứng quay lưng hướng về ánh trăng nên Lệnh Hồ Xung nhìn không rõ mặt. Một người đưa tay vẫy hắn nói:

- Huynh đệ, chúng ta vào đi.

Đúng là giọng nói của Hương Vãn Thiên. Lệnh Hồ Xung vui mừng gọi khẽ:

- Hương đại ca.

Lệnh Hồ Xung nhảy lùi rút kiếm, đối đáp với Hương Vãn Thiên, mấy người trong phòng đều nghe rõ. Bảo Đại Sở quát:

- Ai đó?

Một người mở miệng cười ha hả chính là người đứng bên cạnh Hương Vãn Thiên. Tiếng cười này làm chấn động mái ngói, khiến tai Lệnh Hồ Xung ù cả lên, khí huyết trong ngực nhộn nhạo rất khó chịu. Người đó bước đi về phía trước, đến bức tường, lão giơ song chưởng ra. Âm một tiếng, bức tường bị thủng một lỗ to, người đó chui qua lỗ hổng đi vào. Hương Vãn Thiên đưa tay nắm chặt tay phải của Lệnh Hồ Xung, sánh vai cùng đi vào trong phòng.

Bọn Bảo Đại Sở bốn người đã đứng dậy từ lâu, tay cầm binh khí, thần sắc rất căng thẳng. Lệnh Hồ Xung sốt ruột muốn xem người này là ai, nhưng lão quay lưng về hướng hắc nện hắc chỉ thấy thân người lão rất cao, tóc đen thui, mặc áo bào màu xanh.

Bảo Đại Sở run run nói:

- Thì thì ra Nhậm... Nhậm tiên bối đến rồi.

Lão hừ một tiếng, bước đến trước. Bọn Bảo Đại Sở, Hoàng Chung Công tự lùi hai bước. Lão xoay người lại, ngồi xuống cái ghế ở giữa, cái ghế mà Bảo Đại Sở vừa ngồi. Lúc đó, Lệnh Hồ Xung mới nhìn rõ, thấy gương mặt lão dài, mặt trắng bệch, không có chút

huyết sắc. Lão này mày thanh mắt sáng nhưng sắc mặt khiến người ta phải sợ, trông giống như cương thi từ trong mộ mới đem ra.

Lão vẫy Hương Ván Thiên và Lệnh Hồ Xung nói:

- Hương huynh đệ, Lệnh Hồ Xung huynh đệ, mời qua đây ngồi.

Lệnh Hồ Xung vừa nghe giọng nói của lão, bất giác vừa vui mừng vừa ngạc nhiên. Chàng hỏi:

- Hóa ra... hóa ra là Nhậm tiền bối ư?

Lão mỉm cười nói:

- Đúng vậy. Kiếm pháp của huynh đệ thật rất cao minh.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Quả nhiên tiền bối đã thoát hiểm. Hôm nay... hôm nay vẫn bối đang định đến cứu...

Hồi 90

Nhậm Ngã Hành trừng trị phản đồ

Lão Nhậm cười nói:

- Hôm nay huynh đệ định đến cứu ta thoát ngục phải không? Ha ha, Hưởng huynh đệ, người anh em này của Hưởng huynh đệ rất đáng làm bằng hữu.

Hưởng Văn Thiên kéo tay Lệnh Hồ Xung, để chàng ngồi xuống bên phải lão Nhậm, còn lão ngồi bên trái. Lão nói:

- Lệnh Hồ huynh đệ gan dạ hơn người, thật đúng là đáng nam nhi dũng khí đương thời.

Lão Nhậm cười nói:

- Lệnh Hồ huynh đệ, huynh đệ chịu oan ức ở hắc lao dưới đáy Tây Hồ hơn hai tháng, ta thật áy náy vô cùng, muốn xin lỗi huynh đệ. Ha ha, ha ha!

Bây giờ Lệnh Hồ Xung đã hiểu ra phần nào, nhưng chưa hiểu hết. Lão họ Nhậm nhìn Lệnh Hồ Xung cười hà hà rồi nói:

- Tuy Lệnh Hồ huynh đệ vì ta mà bị giam trong ngục tối hơn hai tháng nhưng huynh đệ đã luyện thành công Hấp tinh đại pháp mà ta khắc trên thiết bản. Hi hi, vậy cũng đủ để bồi thường cho huynh đệ rồi.

Lệnh Hồ Xung ngạc nhiên hỏi:

- Bí quyết trên thiết bản đó là do tiền bối khắc ư?

Lão Nhậm mỉm cười nói:

- Nếu không phải là ta khắc thì trên đời này còn ai biết Hấp tinh đại pháp nữa.

Hương Vãn Thiên nói:

- Huynh đệ, Hấp tinh đại pháp của Nhậm giáo chủ chỉ truyền cho một mình huynh đệ. Ta xin chúc mừng huynh đệ.

Lệnh Hồ Xung lấy làm lạ hỏi:

- Nhậm giáo chủ ư?

Hương Vãn Thiên nói:

- Thì ra đến bây giờ huynh đệ còn chưa biết thân phận của Nhậm giáo chủ. Vị này là Nhậm giáo chủ của Nhật Nguyệt thần giáo, giáo chủ có tên húy là trên Ngã, dưới Hành. Huynh đệ từng nghe qua chưa?

Lệnh Hồ Xung biết Nhật Nguyệt thần giáo chính là Ma giáo, chẳng qua người trong bốn giáo tự xưng là Nhật Nguyệt thần giáo, còn người ngoài thì gọi là Ma giáo. Nhưng giáo chủ của Ma giáo xưa nay là Đông Phương Bất Bại, sao lại xuất hiện thêm một Nhậm Ngã Hành? Lệnh Hồ Xung ậm ừ nói:

- Tên húy của Nhậm giáo chủ văn bối đã sờ thấy trên thiết bản chứ không biết tiền bối là giáo chủ.

Lão già quốc thước cao ráo đột nhiên quát:

- Hần là giáo chủ cái gì? Giáo chủ Nhật Nguyệt thần giáo của ta khắp thiên hạ đều biết là Đông Phương giáo chủ. Tên họ Nhậm này phản giáo làm loạn, đã sớm bị khai trừ khỏi môn hộ. Hướng Vấn Thiên, người giúp kẻ phản nghịch làm loạn, tội ác tày trời.

Nhậm Ngã Hành từ từ quay đầu lại, chăm chăm nhìn lão hỏi:

- Người là Tần Vĩ Bang có phải không?

Lão già quốc thước đáp:

- Chính ta.

Nhậm Ngã Hành hỏi:

- Lúc ta chấp chương đại quyền trong bốn giáo, người làm Kỳ chủ Nhậm thanh kỳ ở Giang Tây phải không?

Tần Vĩ Bang đáp:

- Đúng vậy.

Nhậm Ngã Hành thở dài nói:

- Bây giờ người được liệt vào hàng mười vị trưởng lão của bốn giáo, thăng chức mau quá. Tại sao Đông Phương Bất Bại coi trọng người quá vậy? Vì võ công của người cao hay vì người làm được nhiều chuyện?

Tần Vĩ Bang nói:

- Ta tận trung với bốn giáo, gặp chuyện là đi trước, công trạng hơn mười năm nay nên được thăng lên chức trưởng lão.

Nhậm Ngã Hành gật đầu nói:

- Vậy cũng đúng.

Đột nhiên, Nhậm Ngã Hành lạng người một cái đến trước Bảo Đại Sở, đưa nhanh tay trái ra chụp vào yết hầu của lão. Bảo Đại Sở kinh hãi, đơn đao nơi tay phải không kịp vung lên chém vào cánh tay Nhậm Ngã Hành, đành đưa khuỷu tay trái lên bảo vệ yết hầu, đồng thời chân trái lùi về sau một bước, đơn đao tay phải thuận thế chém ra. Bảo Đại Sở vừa thủ vừa công, chỉ trong nháy mắt đã thực hiện xong, thủ thật nghiêm mật, công rất lợi hại với thủ pháp rất cao minh. Nhưng tay của Nhậm Ngã Hành còn nhanh hơn một bước, đơn đao của Bảo Đại Sở chưa kịp chém xuống thì Nhậm Ngã Hành đã túm được ngực lão. Soạt một tiếng, Nhậm Ngã Hành đã xé rách trường bào của lão, đưa tay trái nắm lấy vật gì trong túi của Bảo Đại Sở. Đó là chiếc Hắc mộc lệnh bài. Lão xoay tay phải lại, nắm chặt cổ tay phải của Bảo Đại Sở, vặn một cái. Chỉ nghe ba tiếng choang choang, Hương Vân Thiên đã vung trường kiếm ra nhắm vào Tân Vĩ Bang và hai tên trưởng lão khác, mỗi người đánh ra một chiêu. Ba trưởng lão giờ binh khí lên gạt đỡ. Hương Vân Thiên tấn công ba chiêu này chỉ để cản trở bọn họ không thể ra tay cứu Bảo Đại Sở. Ba chiêu vừa xuất xong thì Bảo Đại Sở đã hoàn toàn bị Nhậm Ngã Hành kiềm chế.

Nhậm Ngã Hành mỉm cười nói:

- Hấp tnh đại pháp của ta chưa thi triển, người có muốn ném qua một chút cho biết mùi không?

Trong khoảng thời gian chớp mắt này, Bảo Đại Sở đã biết nếu lão không đấu hàng thì sẽ mất mạng, ngoài ra không còn con đường nào khác để lựa chọn. Lão quyết định rất nhanh, liền nói:

- Vậy cũng đúng.

Đột nhiên, Nhậm Ngã Hành lạng người một cái đến trước Bảo Đại Sở, đưa nhanh tay trái ra chụp vào yết hầu của lão. Bảo Đại Sở kinh hãi, đơn đao nơi tay phải không kịp vung lên chém vào cánh tay Nhậm Ngã Hành, đành đưa khuỷu tay trái lên bảo vệ yết hầu, đồng thời chân trái lùi về sau một bước, đơn đao tay phải thuận thế chém ra. Bảo Đại Sở vừa thủ vừa công, chỉ trong nháy mắt đã thực hiện xong, thủ thật nghiêm mật, công rất lợi hại với thủ pháp rất cao minh. Nhưng tay của Nhậm Ngã Hành còn nhanh hơn một bước, đơn đao của Bảo Đại Sở chưa kịp chém xuống thì Nhậm Ngã Hành đã túm được ngực lão. Soạt một tiếng, Nhậm Ngã Hành đã xé rách trường bào của lão, đưa tay trái nắm lấy vật gì trong túi của Bảo Đại Sở. Đó là chiếc Hắc mộc lệnh bài. Lão xoay tay phải lại, nắm chặt cổ tay phải của Bảo Đại Sở, vặn một cái. Chỉ nghe ba tiếng choang choang, Hướng Vấn Thiên đã vung trường kiếm ra nhắm vào Tân Vi Bang và hai tên trưởng lão khác, mỗi người đánh ra một chiêu. Ba trưởng lão giờ binh khí lên gạt đỡ. Hướng Vấn Thiên tấn công ba chiêu này chỉ để cản trở bọn họ không thể ra tay cứu Bảo Đại Sở. Ba chiêu vừa xuất xong thì Bảo Đại Sở đã hoàn toàn bị Nhậm Ngã Hành kiềm chế.

Nhậm Ngã Hành mỉm cười nói:

- Hấp tnh đại pháp của ta chưa thi triển, người có muốn ném qua một chút cho biết mùi không?

Trong khoảng thời gian chớp mắt này, Bảo Đại Sở đã biết nếu lão không đấu hàng thì sẽ mất mạng, ngoài ra không còn con đường nào khác để lựa chọn. Lão quyết định rất nhanh, liền nói:

- Nhậm giáo chủ, Bảo Đại Sở này từ nay về sau sẽ tận trung với giáo chủ.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Năm xưa người đã từng lập lời thề sẽ tận trung với ta, tại sao sau đó người lại lật lọng?

Bảo Đại Sở nói:

- Xin Nhậm giáo chủ cho phép thuộc hạ lấy công chuộc tội.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Được, người hãy uống viên thuốc này đi.

Nhậm Ngã Hành buông cổ tay Bảo Đại Sở ra, thò tay vào túi lấy cái bình sứ đổ ra một viên được hoàn màu đỏ, ném qua Bảo Đại Sở. Bảo Đại Sở chụp lấy, không cần xem nó là vật gì, bỏ ngay vào miệng nuốt.

Tân Vĩ Bang thất thanh hỏi:

- Đây... đây là Tam thi não thần đan phải không?

Nhậm Ngã Hành gật đầu nói:

- Đúng vậy, đây chính là Tam thi não thần đan.

Nhậm Ngã Hành đổ trong bình ra sáu viên Tam thi não thần đan nữa, ném lên bàn. Sáu viên đan hoàn đỏ như lửa lán long lóc. Lão hỏi:

- Các người biết sự lợi hại của Tam thi não thần đan thế nào không?

Bảo Đại Sở nói:

- Sau khi uống Não thần đan của giáo chủ thì vĩnh viễn phải nghe lời giáo chủ sai bảo, có chết cũng

không từ. Nếu không, con thi trùng nằm ẩn trong đan được đang chết cứng bỗng sống lại, chui vào trong não cắn phá đầu đờn không thể tả được, con người hành sự như điên khùng, so với chuyện bị chó dại cắn còn nguy hiểm gấp bội.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Người nói phải lắm. Người đã biết linh hiệu của Nảo thần đan này của ta sao dám cả gan nuốt vào?

Bảo Đại Sở nói:

- Từ nay về sau, thuộc hạ vĩnh viễn trung thành với giáo chủ, không thay lòng đổi dạ thì dù Nảo thần đan này có lợi hại đến đâu cũng không liên can gì đến thuộc hạ.

Nhậm Ngã Hành cười ha hả nói:

- Hay lắm, hay lắm! Được hoàn ở đây, còn ai muốn uống nữa?

Hoàng Chung Công, Ngốc Bút Ông và Đan Thanh tiên sinh nhìn nhau, cả ba đều biến sắc. Bọn họ và Tần Vi Bang đã ở lâu trong Ma giáo, sớm biết trong Tam thi não thần đan này có thi trùng. Bình thường nó không phát tác, không có gì khác lạ, nhưng nếu đến giờ Ngọ vào tiết Đoan Ngọ mỗi năm nếu không uống được vật để khắc chế thi trùng thì khi được tính đã hết, thi trùng sẽ sống trở lại, chui vào trong não khiến người uống hành động như yêu, như ma, không thể lấy lý thường tình mà đo lường hết. Tính người đã mất thì ngay cả cha mẹ, vợ con cũng cắn xé mà ăn. Độc vật đương thời không có thứ nào so bì được. Hơn nữa việc luyện đan được không giống nhau, được tính

của mỗi loại đều khác nhau, thuốc giải của Đông Phương giáo chủ không giải được độc tố đan dược mà Nhậm Ngã Hành chế.

Mọi người đang kinh hoàng chân chừ, bỗng nhiên Hắc Bạch Tử lớn tiếng nói:

- Giáo chủ từ bi, thuộc hạ xin uống một viên trước.

Lão nói xong cố gắng đi đến bên bàn đưa tay ra lấy đơn dược.

Nhậm Ngã Hành phát nhẹ tay áo. Chân Hắc Bạch Tử đứng không vững, lão té ngã về sau. Bình một tiếng, đầu lão đập mạnh vào tường. Nhậm Ngã Hành cười nhạt nói:

- Công lực của ngươi đã mất hết, trở thành một phế nhân thì không cần uống linh đan diệu dược của ta.

Lão quay sang nói:

- Tần Vi Bang, Vương Thành, Tang Tam Nương, các ngươi không muốn uống linh dược này của ta phải không?

Người phụ nữ trung niên là Tang Tam Nương cúi đầu nói:

- Thuộc hạ xin thề từ nay về sau trung thành với giáo chủ, vĩnh viễn không thay lòng.

Lão già mập lùn tên là Vương Thành nói:

- Thuộc hạ kính cẩn tuân theo lệnh của giáo chủ.

Hai người đi đến bên bàn, mỗi người cầm một viên dược hoàn bỏ vào miệng nuốt. Hai người này xưa nay rất úy kỵ Nhậm Ngã Hành, bây giờ thấy lão thoát

ngục trở về, dĩ nhiên cả hai sợ đến vỡ mật, không dám dùng oai lực của mình để phản kháng.

Tân Vi Bang từ loại thường thường bậc trung được thăng lên hàng đầu; lúc Nhậm Ngã Hành làm giáo chủ, lão ở Giang Tây trông coi một số huyện, chưa hề lĩnh giáo qua thủ đoạn lợi hại của vị tiền nhiệm giáo chủ này. Lão la lên:

- Ta xin kiêu đây.

Lão điểm hai chân, chui qua lỗ hổng bức tường vọt đi.

Nhậm Ngã Hành cười ha hả, không thèm đứng lên ngăn cản. Đợi cho lão họ Tân chui ra ngoài, tay trái Hương Ván Thiên nhẹ vung lên, một sợi trường nhuyn tiên màu đen từ trong tay áo bay ra. Mọi người đều hoa cả mắt. Chỉ nghe Tân Vi Bang thét lên một tiếng, sợi trường tiên từ trong lỗ hổng xoay chuyển quán chặt chân trái Tân Vi Bang rồi kéo ngược lão trở lại. Sợi trường tiên này rất mảnh, nhỏ hơn đầu ngón tay út, nhưng Tân Vi Bang bị nó quán chặt bàn chân trái, lăn lộn dưới đất không cách nào đứng dậy được.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Tang Tam Nương, người lấy viên Não thần đan cẩn thận lột lớp vỏ ngoài đi.

Tang Tam Nương đáp dạ rồi đi đến bên bàn lấy một viên dược hoàn, dùng móng tay lột nhẹ lớp vỏ màu đỏ bên ngoài ra, để lộ một viên tròn màu xám tro. Nhậm Ngã Hành nói:

- Đưa cho hắn uống.

Tang Tam Nương đáp dạ rồi đi đến trước mặt Tân Vi Bang quát:

- Há miệng ra!

Tân Vi Bang xoay người, vù một tiếng lão nhắm đánh một chưởng vào Tang Tam Nương. Võ công của lão tuy kém hơn Tang Tam Nương nhưng khoảng cách không xa lắm, có điều chân trái của lão bị trường tiên quán chặt, huyết đạo bị kìm chế nên tay không vận hết kinh lực được. Tang Tam Nương đưa chân trái đá lên cổ tay của lão, chân phải mụ vung lên đá bóp một cước trúng vào ngực lão. Mụ thì triển thế Uyên ương liên hoàn cước, liên tiếp đá ra ba cước trúng vào ba chỗ huyết đạo của lão. Rồi mụ đưa tay trái bóp chặt má, tay phải nhét viên dược hoàn đã lột vỏ vào miệng, tay phải bóp họng của lão. Ừ một tiếng, Tân Vi Bang đã nuốt viên dược hoàn vào bụng.

Lệnh Hồ Xung nghe Bảo Đại Sở nói thì biết Tam thi nảo thần đan có thi trùng cương phục, hoàn toàn dựa vào dược vật để khắc chế. Tang Tam Nương đã lột lớp thuốc màu đỏ đi rồi, dược vật khắc chế thi trùng đã không còn. Lại thấy thủ cước của Tang Tam Nương cử động rất linh hoạt, vô cùng lợi hại, dường như ngày thường mụ đã tập luyện thành thục việc chuyên bức ép người uống thuốc.

Lệnh Hồ Xung không biết công phu Tang Tam Nương chuyên về cầm nã và đánh xáp lá cà. Bây giờ mụ quy phục Nhậm Ngã Hành, dĩ nhiên tinh thần phấn chấn nên thi triển ra tuyệt kỹ cả đời của mình để phô trương thủ đoạn. Đó là mụ có ý tỏ dạ trung thành với giáo chủ.

Nhậm Ngã Hành mỉm cười gật đầu. Tang Tam Nương đứng dậy, vẻ mặt thần nhiên, cung kính đứng sang một bên.

Nhậm Ngã Hành đưa mắt nhìn ba người bạn Hoàng Chung Công, hiển nhiên lão có ý hỏi bọn họ có uống hay không.

Ngốc Bút Ông không nói lời nào, đi đến lấy một viên đơn dược nuốt vào. Đan Thanh tiên sinh miệng cứ lẩm bẩm, không biết lão đang nói câu gì, rồi cũng đi đến bàn lấy một viên đơn dược uống.

Về mặt Hoàng Chung Công thê thảm. Lão đưa tay vào túi áo, lấy ra một quyển sách, chính là cầm phổ "Quảng Lăng tán", đến trước Lệnh Hồ Xung nói:

- Võ công của tôn giá rất cao cường, mưu trí lại thâm sâu, bày ra xảo kế này để cứu Nhậm Ngã Hành thoát ngục. Hà hà, tại hạ vô cùng khâm phục. Quyển cầm phổ này đã làm cho bốn huynh đệ của tại hạ thân bại danh liệt, nguyên vật xin trả lại chủ.

Lão nói xong liền giơ tay ném cầm phổ vào ngục Lệnh Hồ Xung. Lệnh Hồ Xung ngăn người ra, thấy lão quay người lại đi đến bên bức tường. Lòng hắn không khỏi áy náy, thầm nghĩ: Việc cứu Nhậm giáo chủ hoàn toàn là mưu kế của Hương đại ca, trước đây ta chẳng biết gì cả. Nhưng bọn Hoàng Chung Công trong lòng hận ta cũng là lẽ thường tình, ta không cách nào biện bạch được.

Hoàng Chung Công quay người lại, đứng dựa vào tường nói:

- Bốn huynh đệ của tại hạ thân ở trong Nhật Nguyệt thần giáo, vốn muốn hành hiệp trượng nghĩa, làm nên sự nghiệp tốt đẹp. Nhưng tính tình Nhậm giáo chủ bạo tàn, chỉ thích tác oai tác phúc, bốn huynh đệ tại hạ đã bất mãn từ lâu. Sau khi Đông Phương

giáo chủ tiếp nhiệm, sủng tín quan nịnh, trừ khử lão huynh đệ trong bốn giáo thì bốn huynh đệ tại hạ chán nản nên bày ra chuyện giam cầm này, một là để xa rời Hắc Mộc Nhai, khỏi phải đấu đá với ai nữa, hai là nhân nhả nơi Tây Hồ hưởng thú cầm thú. Mười hai năm nay, thanh phúc cũng đã hưởng đủ, người sống trên đời vui ít, buồn nhiều, vậy thì thôi...

Lão nói đến đây, hự lên một tiếng, thân người từ từ quy xuống. Ngốc Bút Ông và Đan Thanh tiên sinh cùng la lên:

- Đại ca !

Rồi cả hai cùng chạy đến đỡ lão dậy. Ngực lão cầm một cây trùy thủ vào tới tim, hai mắt đã trợn trắng, lão đã tắt thở rồi. Ngốc Bút Ông và Đan Thanh tiên sinh liên tiếp gọi:

- Đại ca, đại ca !

Rồi cả hai khóc rống lên.

Vương Thành quát:

- Lão này không tuân mệnh giáo chủ, sợ bị trừng trị nên tự tử, tội còn nặng thêm một bậc. Hai cái đồ ăn hại các ngươi khóc cái gì?

Mặt Đan Thanh tiên sinh đầy vẻ căm phẫn. Lão quay người lại muốn xông vào Vương Thành liều mạng. Vương Thành nói:

- Sao? Ngươi muốn tạo phản hả?

Đan Thanh tiên sinh nhớ lại mình đã uống Tam thì não thần đan, bây giờ lão không nên phản kháng lại ý chỉ của Nhậm Ngã Hành. Bao nhiêu lửa giận liền tiêu tan hết, lão cúi đầu gục lệt.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Dem cái xác và tên phế nhân này đi chỗ khác rồi đem rượu thịt ra. Hôm nay, ta và Hương huynh đệ, Lệnh Hồ huynh đệ cùng say một bữa.

Ngốc Bút Ông đáp dạ rồi ôm xác Hoàng Chung Công đi ra ngoài. Tiếp theo, gia đình bày bát đĩa và sáu cái ghế. Bảo Đại Sở nói:

- Bày ba cái bát, ba đôi đĩa thôi ! Chúng ta làm sao dám ngồi cùng bàn với giáo chủ được?

Lão vừa nói vừa thu dọn bàn giúp gia nhân.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Các người cũng vất vả rồi, ra ngoài uống mấy bát đi.

Bảo Đại Sở, Vương Thành, Tang Tam Nương cùng cúi người nói:

- Đa tạ ân điển của giáo chủ.

Rồi cả ba từ từ lui ra.

Lệnh Hồ Xung thấy Hoàng Chung Công tự tử, lòng nghĩ lão là một hán tử nghĩa liệt. Nhớ lại ngày hôm trước đó, lão muốn viết thư báo mình đi gặp Phương Chứng đại sư chùa Thiếu Lâm để cầu xin đại sư trị bệnh, đối với mình bằng cả tấm lòng quan hoài, bất giác chàng cảm thấy thương cảm.

Hương Ván Thiên cười nói:

- Huynh đệ, vì cơ duyên nào mà huynh đệ học được Hấp tinh đại pháp của giáo chủ? Hãy nói cho ta nghe đi.

Lệnh Hồ Xung liền đem việc phát hiện ra chữ trên thiết bản thế nào, vô tình luyện thành đại pháp ra sao, lần lượt kể hết ra. Hương Vân Thiên cười nói:

- Cung hỷ, cung hỷ! Những cơ duyên này mà khuyết một cũng không được. Ca ca thật sự vui mừng cho huynh đệ.

Lão nói xong, bưng bát rượu lên uống cạn. Nhậm Ngã Hành và Lệnh Hồ Xung cũng bưng bát lên uống cạn.

Nhậm Ngã Hành cười nói:

Chuyện này nói ra cũng nguy hiểm. Lúc đầu ta khắc bộ bí quyết luyện công này lên thiết bản vì nằm trong ngục rất buồn chán, muốn khắc để giải khuây chứ chưa chắc đã có hảo tâm. Bí quyết thần công cố nhiên là thật, nhưng nếu ta không chỉ điểm thêm giúp người luyện tán công, mà cứ nhắm mắt dựa vào cách này tự luyện tập thì phải đi đến tẩu hỏa nhập ma, ngàn người luyện không người nào thoát khỏi. Luyện thần công này có hai bước quan trọng. Bước thứ nhất là phải tán hết nội lực toàn thân, làm cho huyết Đan điền trống không. Chỉ cần tán không hết hoặc tán nhầm huyết đạo, lập tức bị tẩu hỏa nhập ma, toàn thân bị bại liệt, từ đó thành phế nhân, kinh mạch nghịch chuyển, thất khổng chảy máu mà chết. Môn công phụ này xuất hiện đã được mấy trăm năm, nhưng người được truyền thụ thì rất hiếm mà người luyện thành càng hiếm hơn vì bước tán công này quá khó. Lệnh Hồ huynh đệ lại chiếm được tiện nghi to lớn này, nội lực của huynh đệ vốn đã mất hết, nguyên khí chẳng có gì, muốn tán thì tán mà không phí chút

khí lực nào, còn người khác thực hiện bước này rất khó khăn nguy hiểm. Huynh đệ lại vô tình vượt qua được. Sau khi tán công, lại phải hút chân khí của người khác, tích trữ vào huyết Đan điền của mình, rồi dựa vào phương pháp để tán chân khí vào kỳ kinh bát mạch là có chỗ hữu dụng. Bước này cũng vô cùng khó khăn. Nội lực của mình dĩ nhiên là tán hết, cần phải hút thêm chân khí của người khác há không phải là lấy trứng chọi đá để bị mất mạng sao? Lệnh Hồ huynh đệ lại gặp may mắn. Ta nghe Hương huynh đệ nói trên người huynh đệ đã có tám luồng chân khí dị chủng của mấy tên cao thủ truyền vào, tuy mỗi người mỗi luồng chân khí khác nhau nhưng cũng cực kỳ lợi hại. Lệnh Hồ huynh đệ, huynh đệ lại dễ dàng vượt qua hai bước khó khăn này, luyện thành công đại pháp cũng là ý trời.

Lòng bàn tay Lệnh Hồ Xung ướt đầm mồ hôi. Chàng nói:

- May mà nội lực của vân bối mất hết, nếu không thì thật hậu quả không thể tưởng tượng nổi. Hương đại ca, Nhậm giáo chủ làm thế nào thoát được hắc lao, đến nay tiểu đệ vẫn chưa hiểu ra.

Hương Văn Thiên cười hì hì, lấy trong túi ra một vật nhét vào tay Lệnh Hồ Xung rồi hỏi:

- Đây là cái gì?

Lệnh Hồ Xung cảm thấy vật ở trong tay mình là một viên tròn tròn rắn chắc, đúng là cái mà ngày hôm đó Hương Văn Thiên đưa mình cầm để trao lại cho Nhậm Ngã Hành. Chàng mở tay ra, thấy một viên thép tròn, trên viên thép có một hạt bi nhỏ xíu. Lệnh Hồ Xung vừa sờ đến viên bi, cảm thấy viên bi

đó có thể chuyển động được, nhẹ nhẹ xoay mấy vòng, kéo ra một sợi dây thép rất nhỏ. Sợi dây thép này ở trên viên bi, trên dây thép đều là răng cưa. Đúng là một dây cưa bằng thép rất nhỏ được chế tạo cực kỳ tinh xảo. Lệnh Hồ Xung hiểu ra, nói:

- Thì ra cùm và xích trên tay chân của giáo chủ đã được dùng vật này cưa ra.

Nhậm Ngã Hành cười nói:

- Ta vận nội lực vào trong mấy tiếng cười to, làm cho năm người đều chấn động ngắt xiu, rồi cưa đứt cùm và xích. Sau này huynh đệ đối phó với Hắc Bạch Tử làm sao, thì lúc đó ta cũng đối phó với huynh đệ như vậy.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Thì ra tiên bối đối y phục của văn bối ra lấy cùm xích khóa chân tay của văn bối, chẳng trách bọn Hoàng Chung Công không phát giác được.

Hương Văn Thiên nói:

- Chuyện này vốn cũng không dễ che giấu được Hoàng Chung Công và Hắc Bạch Tử. Nhưng sau khi bọn họ tỉnh lại thì giáo chủ và ta đã đi khỏi Mai trang rồi. Bọn Hắc Bạch Tử thấy kỳ phố, thư họa của ta để lại, ai cũng vô cùng vui mừng, không còn nghi ngờ gì đến chuyện người trong ngục tráo tù nhân.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Đại ca thần cơ diệu toán, không ai bì kịp.

Lệnh Hồ Xung trầm nghĩ: Thì ra tất cả mọi chuyện đại ca đã sắp đặt hết. Lão nắm được sở thích của bốn

người này, dẫn họ vào cạm bẫy. Nhưng giáo chủ thoát ngục đã lâu mà tại sao lão không đến cứu ta?

Hương Văn Thiên nhìn về mặt thì đoán được tâm ý của Lệnh Hồ Xung. Lão cười nói:

- Huynh đệ, sau khi giáo chủ thoát ngục, có rất nhiều điều phải làm nên không thể để cho bọn đối đầu biết, đành để huynh đệ phải chịu khuất tất dưới đáy Tây Hồ nhiều ngày. Hôm nay bọn ta đến cứu huynh đệ. May mà trong họa có phúc, huynh đệ đã luyện thành thần công đệ nhất đương thời, coi như đã bồi thường cho huynh đệ. Ha ha, ca ca xin lỗi huynh đệ là được rồi.

Lão nói xong rót đầy rượu vào bát của ba người, rồi tự mình uống cạn. Nhậm Ngã Hành cười ha hả nói:

- Ta cũng xin lỗi huynh đệ một bát.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Cái gì mà xin lỗi ! Văn bối phải đa tạ hai vị mới phải. Văn bối bị trọng thương không cách nào trị khỏi, sau khi luyện thần công của giáo chủ, nội thương đã dần dần giảm bớt rồi hết hẳn, cái mạng này mới còn sống đây.

Ba người cùng lớn tiếng cười, rất cao hứng.

Hương Văn Thiên nói:

- Mười hai năm trước, giáo chủ mất tích một cách lạ lùng. Đông Phương Bất Bại đoán vị. Tiểu huynh biết trong chuyện này có điều kỳ quặc đành phải nhẫn nhịn, gắng gượng theo Đông Phương Bất Bại. Cho đến lúc gần đây, tiểu huynh mới thăm dò biết được nơi giáo chủ bị giam cầm, liền đến giúp giáo chủ

thoát ngục. Nào ngờ tiểu huynh vừa xuống Hắc Mộc Nhai thì thành cha Đông Phương Bất Bại phái đại đội nhân mã truy sát, lại gặp phải đồ khốn nạn trong chính phái kéo đến nhập bọn làm náo nhiệt. Huynh đệ, hôm ở dưới đáy thâm cốc, huynh đệ nói nguyên do mất hết nội lực, lúc đó ta liền nghĩ phải tán các luồng chân khí dị chủng trong người của huynh đệ đi. Trên đời này, chỉ có Hấp tinh đại pháp của giáo chủ mới chữa được. Ta định sau khi giáo chủ thoát ngục thì ta cầu xin giáo chủ lão nhân gia truyền thần công tuyệt thế này cho huynh đệ để cứu tính mạng huynh đệ, không ngờ không cần ta mở miệng cầu xin, tự giáo chủ đã truyền cho huynh đệ rồi.

Ba người lại nâng bát uống cạn rồi cười ha hả.

Lệnh Hồ Xung nghĩ: Hướng đại ca cứu Nhậm giáo chủ cố nhiên là lợi dụng ta, cũng thật có tấm lòng cứu tính mạng ta. Lúc rời khỏi thâm cốc thì đại ca nói dẫn ta đi tìm người trị bệnh. Hướng chỉ nếu ta không phải vì chuyện này mà có công lao thì Hấp tinh đại pháp thần diệu như vậy, Nhậm giáo chủ dễ gì truyền cho một người không hề quen biết như ta.

Bất giác Lệnh Hồ Xung đối với Hướng Văn Thiên nảy sinh lòng cảm kích.

Hồi 91

Từ chối không nhập bọn với Ngã Hành

Sau khi uống được mười mấy bát rượu, Lệnh Hồ Xung cảm thấy vị Nhậm giáo chủ này ăn nói phóng khoáng, kiến thức hơn người, quả là một đại anh hùng đại hào kiệt hiếm có trên đời, bất giác sinh lòng kính phục. Vừa rồi thấy lão đối phó với bọn Tần Vi Bang, Hoàng Chung Công, Hắc Bạch Tử bằng thủ đoạn tàn độc nhưng sau khi nghe lão đàm luận một lúc, chàng nhìn ra cách xử sự của lão rất anh hùng, không thể lấy lý thường tình mà đo lường được, bao nhiêu nỗi bất bình chất chứa trong lòng dần dần tiêu tan.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Lệnh Hồ huynh đệ, ta đối với địch nhân thì ra tay rất tàn độc. Nguyên tắc của ta rất nghiêm khắc, có lẽ huynh đệ chưa quen chứng kiến. Nhưng huynh đệ hãy nghĩ xem ta bị nhốt trong hắc lao ở dưới đáy Tây Hồ bao lâu? Huynh đệ đã từng ở hắc lao cũng

biết được cái đau khổ khi bị giam cầm trong đó. Người ta đối xử với ta ra sao? Đối với phần đồ địch nhân, chẳng lẽ ta có thể mở lòng từ bi ư?

Lệnh Hồ Xung gật đầu khen phải. Bỗng chàng nhớ tới một chuyện bèn đứng dậy nói:

- Văn bối có một chuyện muốn cầu xin giáo chủ, rất mong giáo chủ ứng thuận.

Nhậm Ngã Hành hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Ngày đầu tiên văn bối gặp giáo chủ, từng nghe Hoàng Chung Công nói nếu giáo chủ thoát ngục trở lại giang hồ thì chỉ riêng một phái Hoa Sơn ít nhất cũng bị giết hơn một nửa. Lại nghe giáo chủ nói nếu gặp sự phụ của văn bối thì giáo chủ sẽ làm khó dễ. Công lực của giáo chủ thần thông, nếu giáo chủ muốn làm khó dễ phái Hoa Sơn thì không ai có thể chống cự...

Nhậm Ngã Hành nói:

- Ta nghe Hưởng huynh đệ nói sự phụ của huynh đệ đã truyền ngôn khắp thiên hạ trục xuất huynh đệ ra khỏi môn tường phái Hoa Sơn. Ta làm nhục hấn một trận hay làm cỏ cả phái Hoa Sơn, xóa hẳn tên trong võ lâm để trút cơn tức giận thay cho huynh đệ.

Lệnh Hồ Xung lắc đầu nói:

- Văn bối từ nhỏ đã mồ côi cha mẹ, được ân sư và sư nương thụ nhận vào môn hạ, dưỡng nuôi đến lớn, tuy danh nghĩa là sư đồ nhưng tình cảm như phụ tử. Sư phụ đã trục xuất văn bối khỏi môn tường một là vì

văn bối đã sai, hai là có chút hiểu lầm. Văn bối vạn lần không dám oán trách ân sư.

Nhậm Ngã Hành mỉm cười nói:

- Thì ra Nhạc Bất Quần vô tình với huynh đệ mà huynh đệ lại không thể bất nghĩa với lão ư?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Văn bối xin giáo chủ khoan dung độ lượng, đừng làm khó dễ sư phụ, sư nương và bọn sư đệ, sư muội phái Hoa Sơn của văn bối.

Nhậm Ngã Hành trầm ngâm nói:

- Ta thoát khỏi hắc lao là nhờ công lớn của huynh đệ, nhưng ta truyền Hấp tinh đại pháp để cứu tính mạng cho huynh đệ là coi như huê, không ai nợ ai cả. Ta tái xuất giang hồ, phải giải quyết rất nhiều chuyện ân oán, không thể hứa trước với huynh đệ điều gì để sau này hành sự khỏi phải vướng tay vướng chân.

Lệnh Hồ Xung nghe lão nói như vậy thì nghĩ lão sẽ làm khó dễ Nhạc Bất Quần, bất giác sợ lo lắng hiện rõ lên nét mặt.

Nhậm Ngã Hành cười ha hả nói:

- Tiểu huynh đệ, huynh đệ cứ ngồi xuống đi. Ngày nay trên giang hồ ta chỉ có Hưởng huynh đệ và tiểu huynh đệ là hai người thân tín nhất. Tiểu huynh đệ có chuyện cầu xin ta thì chúng ta phải cùng thương lượng. Nếu tiểu huynh đệ hứa với ta một chuyện thì ta cũng đồng ý với lời yêu cầu của tiểu huynh đệ. Từ nay về sau, nếu gặp sư đồ trong phái Hoa Sơn, chỉ cần bọn họ không bất kính với ta thì ta sẽ không làm khó dễ chúng. Nếu ta muốn giáo huấn bọn chúng thì đương

nhiên ta cũng phải nể mặt tiểu huynh đệ, hạ thủ lưu tình đa phần. Tiểu huynh đệ thấy thế nào?

Lệnh Hồ Xung vui mừng vội nói:

- Được như vậy vẫn bồi cảm kích vô cùng. Giáo chủ có điều gì dạy bảo, vẫn bồi nhất nhất tuân theo.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Ta và hai người kết nghĩa huynh đệ kim lan, từ nay về sau có phúc cùng hưởng có nạn cùng chịu. Hưởng huynh đệ là Quang minh tả sứ của Nhật Nguyệt thần giáo còn tiểu huynh đệ làm Quang minh hữu sứ. Ý tiểu huynh đệ thế nào?

Lệnh Hồ Xung vừa nghe, rất đỗi ngạc nhiên, vạn lần không ngờ lão mời gia nhập Ma giáo. Từ nhỏ, chàng đã nghe sư phụ và sư nương kể nhiều chuyện gian tà ác độc của Ma giáo. Bị trục xuất khỏi môn tường, chàng chỉ muốn sống như hạc nội mây ngàn, làm người phiêu bạt vô môn vô phái trên giang hồ. Nếu muốn chàng gia nhập vào Ma giáo thì vạn lần không thể được. Nhất thời, lòng chàng rối như tơ vò, khó trả lời được.

Nhậm Ngã Hành và Hưởng Văn Thiên nhìn Lệnh Hồ Xung chằm chằm, trong phòng im phăng phắc không một tiếng động.

Một lúc lâu sau Lệnh Hồ Xung mới nói:

- Hảo ý của giáo chủ, vẫn bồi nghĩ mình là kẻ mặt học hậu tiến, sao dám xưng huynh gọi đệ với giáo chủ? Vả lại, tuy vẫn bồi đã không còn là người phái Hoa Sơn nhưng vẫn bồi luôn mong muốn sư phụ có ngày hồi tâm chuyển ý, thu hồi lệnh...

Nhậm Ngã Hành cười nhạt nói:

- Tiểu huynh đệ gọi ta là giáo chủ, kỳ thực bây giờ tuy ta đã thoát được lao lung nhưng tính mạng của ta sống nay chết mai, hai chữ "giáo chủ" chẳng qua gọi cho dễ nghe mà thôi. Ngày nay, khắp thiên hạ ai ai cũng biết giáo chủ của Nhật Nguyệt thần giáo là Đông Phương Bất Bại. Người này võ công cao cường chẳng thua gì ta, lại đa mưu túc trí hơn ta nhiều. Dưới trướng của hắn có rất nhiều nhân tài, ta và Hường huynh đệ có muốn đoạt lại ngôi vị giáo chủ từ trong tay hắn thì cũng chẳng khác gì lấy trứng chọi đá, thật là cuồng tâm vọng tưởng. Tiểu huynh đệ không muốn kết nghĩa huynh đệ với ta cũng là một chuyện tốt để giữ mình trong sạch. Nào nào, chúng ta uống rượu nói chuyện vui, không đề cập đến chuyện này nữa.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Quyền vị của giáo chủ vì sao bị Đông Phương Bất Bại cướp đoạt? Tại sao giáo chủ bị cầm tù trong hắc lao? Nhiều chuyện như vậy vẫn bối hoàn toàn không biết, hai vị có thể kể cho văn bối nghe được không?

Nhậm Ngã Hành lắc đầu cười thê lương, nói:

- Ở dưới đáy Tây Hồ mười hai năm trời, danh lợi quyền vị cái gì ta coi cũng nhạt nhẽo. Hi hi, tuổi ta càng ngày càng già thì lòng càng nóng nảy.

Lão rót từng bát rượu uống cạn rồi cười một tràng ha hả, tiếng cười đầy vẻ thê lương.

Hường Văn Thiên nói :

- Huynh đệ, hôm đó Đông Phương Bất Bại phái nhiều người truy đuổi ta. Thủ đoạn chúng tàn độc ra

sao, huynh đệ đã chứng kiến rồi. Nếu không nhờ huynh đệ trợ giúp ra tay thì ta đã sớm bị bọn chúng chém nát như tương ở trong lương đình. Lòng huynh đệ thường phân biệt chính phái với Ma giáo, nhưng hôm đó mấy trăm người bọn chúng liên thủ với nhau để vây giết hai huynh đệ chúng ta, nào còn phân biệt chính phái với Ma giáo đâu? Kỳ thực, trong chính phái có người tốt nhưng chẳng lẽ không có kẻ dâm tiện gian ác? Trong Ma giáo người xấu không ít nhưng nếu ba người chúng ta nắm giữ đại quyền chính đồn mọi việc, đem những hạng gian ác xấu xa thanh trừ hết, há không khiến cho hào kiệt trên giang hồ vui lòng hả dạ sao?

Lệnh Hồ Xung gật đầu nói:

- Lời đại ca nói thật chí lý.

Hương Văn Thiên nói:

- Nghĩ đến năm xưa giáo chủ đối xử với Đông Phương Bất Bại tình như thủ túc, đề bạt hẳn làm Quang minh tả sứ trong thần giáo, mọi đại quyền trong tay giáo phái đều giao phó cho hẳn. Lúc đó giáo chủ chỉ chuyên tâm tu luyện Hấp tinh đại pháp để sửa chữa những sai sót nhỏ nhặt, nên chuyện thường ngày trong giáo phái, giáo chủ không chăm sóc được. Không ngờ Đông Phương Bất Bại lòng lang dạ sói, ngoài mặt đối với giáo chủ vô cùng cung kính, chuyện gì cũng không dám làm trái nhưng bên trong ngầm gầy dựng thế lực. Hẳn bịa đặt nhiều lý do, đem toàn bộ thuộc hạ trung thành với giáo chủ hoặc cách chức hoặc xử tử. Trong vòng mấy năm, người thân tín của giáo chủ từ từ bị triệt hết. Giáo chủ là một người trung hậu chí thành, thấy Đông Phương Bất Bại xử sự cung kính cẩn thận mà tất cả mọi chuyện trong bốn

phải hấn đều sắp đặt đầu vào đấy nên không chút hoài nghi.

Nhậm Ngã Hành thở dài nói:

- Huynh đệ, chuyện này ta thật lấy làm xấu hổ. Huynh đệ đã mấy lần nói lời trung thành với ta, khuyên ta đề phòng. Nhưng ta quá tin nhiệm Đông Phương Bất Bại, lời trung lại nghe nghịch tai, còn trách huynh đệ đem lòng đố kỵ hấn, đưa lời ly gián sinh ra lắm chuyện thị phi, khiến cho huynh đệ tức giận bỏ đi biệt tích, từ đó không còn gặp mặt nữa.

Hương Văn Thiên nói:

- Thuộc hạ quyết không dám có ý gì oán trách giáo chủ. Nhưng thấy tình thế trước mắt bất ổn, Đông Phương Bất Bại lại bố trí nghiêm mật sẽ gây ra tai biến lập tức. Nếu thuộc hạ còn phục tùng bên cạnh giáo chủ thì trước sau cũng bị hấn hạ độc thủ. Bốn giáo đang gặp nguy khốn, thuộc hạ cũng muốn gánh vác nhưng thuộc hạ suy trước nghĩ sau, cảm thấy nên rời xa trước là tốt nhất. Nếu giáo chủ có thể nhìn ra âm mưu tạo phản thì đó là điều tốt lành, nếu không thuộc hạ ở bên ngoài ít nhất cũng khiến cho hấn phải úy kị mà không dám lộng hành thái quá.

Nhậm Ngã Hành gật đầu nói:

- Đúng vậy, nhưng lúc đó ta đâu có biết nỗi khổ tâm của huynh đệ? Thấy huynh đệ ra đi không từ biệt thì lòng ta rất tức giận. Lúc đó, việc luyện công của ta đang vào thời kỳ khẩn yếu, rất dễ bị tẩu hỏa nhập ma. Đông Phương Bất Bại lại càng ra vẻ ân cần, khuyên ta không nên phiền não. Ta càng trúng gian kế của hấn, còn đem cả bí cấp Quỷ hoa bảo điển của bốn giáo truyền cho hấn.

Lệnh Hồ Xung nghe đến bốn chữ “Quỳ hoa bảo điển” bất giác ô lên một tiếng. Hương Vãn Thiên hỏi:

- Huynh đệ, huynh đệ cũng biết Quỳ hoa bảo điển ư?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tiểu đệ từng nghe sư phụ nói qua tên bộ bảo điển này, biết đây là bí cấp võ học bậc đại tinh thâm nhưng không biết nó ở trong tay giáo chủ.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Nhiều năm trở lại đây, Quỳ hoa bảo điển là bảo vật trấn giáo của Nhật Nguyệt thần giáo, do giáo chủ đời trước truyền cho giáo chủ đời sau. Lúc đó ta luyện Hấp tinh đại pháp đến quên ăn mất ngủ, chuyện gì cũng không màng đến nên muốn đem ngôi vị giáo chủ truyền cho Đông Phương Bất Bại. Ta đem Quỳ hoa bảo điển truyền cho hắn, cốt để hắn hiểu rõ rằng không bao lâu nữa ta sẽ truyền ngôi vị giáo chủ cho hắn. Ôi, Đông Phương Bất Bại là người quá thông minh, ngôi vị giáo chủ này rõ ràng đã giao tận tay hắn rồi mà tại sao hắn lại nóng vội như vậy, không chịu đợi đến lúc ta mở tổng đàn chính thức công bố với mọi người? Tại sao hắn muốn làm chuyện phản nghịch soán ngôi?

Lão chau mày, dường như cho đến bây giờ, đối với chuyện này lão vẫn chưa hiểu rõ nguyên nhân.

Hương Vãn Thiên nói:

- Một là hắn không muốn chờ đợi, không biết lúc nào giáo chủ mới chính thức truyền ngôi; hai là hắn không an tâm chỉ sợ bỗng nhiên đại sự có biến cố.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Kỳ thực hần đã sắp đặt bố trí tất cả, còn sợ đại sự biến cố gì? Thật khiến cho người ta khó hiểu nổi. Ta ở trong hắc lao tinh tâm suy nghĩ, nhất nhất muốn hiểu rõ hàng loạt gian mưu của hần, nhưng vì sao hần không chờ đợi mà đột nhiên làm loạn cho đến bây giờ ta vẫn chưa hiểu ra. Chắc trong lòng hần có úy kỵ với huynh đệ nên sợ không chừng ta sẽ đem ngôi vị giáo chủ truyền cho huynh đệ. Nhưng huynh đệ đã ra đi không từ biệt, đã nhổ một cây đinh trong mắt của hần, hần cứ đợi từ từ là được rồi.

Hương Văn Thiên nói:

- Năm đó Đông Phương Bất Bại làm loạn, mở đại tiệc vào buổi tối tiết Đoan Ngọ, tiểu thư có nói một câu ở bàn tiệc. Giáo chủ còn nhớ không?

Nhậm Ngã Hành gãi đầu nói:

- Tiết Đoan Ngọ ư? Tiểu thư đã nói gì? Có quan trọng không? Ta hoàn toàn không nhớ.

Hương Văn Thiên nói:

- Giáo chủ đừng cho tiểu thư là trẻ con. Tiểu thư thông minh lanh lợi, suy nghĩ rất khôn ngoan thật không thua gì người lớn. Năm đó tiểu thư mới bảy tuổi, đêm người trên bàn tiệc rồi bỗng hỏi giáo chủ: "Gia gia, tại sao mỗi năm chúng ta mở tiệc rượu vào tiết Đoan Ngọ, cứ thiếu đi một người? Giáo chủ ngần ra rồi hỏi: "Cái gì mà mỗi năm lại thiếu đi một người?". Tiểu thư nói: "Hài nhi nhớ năm ngoái có mười một người; năm kia có mười hai người; năm nay một, hai, ba, bốn, năm... chúng ta chỉ còn lại mười người".

Nhậm Ngã Hành thở dài nói:

- Đúng vậy, lúc đó ta có nghe Tiểu Linh Linh nói, lòng đã không vui. Năm trước, Đông Phương Bất Bại đã xử Hách hiền đệ. Năm trước nữa, Khâu trưởng lão chết một cách không rõ ràng ở Cam Túc, bây giờ nghĩ ra, chắc chắn là do Đông Phương Bất Bại đã ngầm sắp đặt độc kế. Năm trước nữa, Văn trưởng lão bị cách chức đuổi ra khỏi bốn giáo; bị cao thủ ba phái Tung Sơn, Thái Sơn và Hành Sơn vây đánh mà chết. Khởi họa chuyện này dĩ nhiên cũng do Đông Phương Bất Bại gây nên. Ôi, Tiểu Linh Linh vô tình phát hiện ra, lúc đó ta như người trong mộng, không tỉnh ngộ.

Lão ngừng một lúc, uống một hớp rượu lại nói tiếp:

- Hấp tinh đại pháp được phái Tiêu Dao sáng tạo giữa thời Bắc Tống, phân làm hai đường Bắc tuyên thần công và Hóa công đại pháp. Về sau họ Đoàn ở Đại Lý và phái Tinh Tú phân ra để truyền lại, rồi hợp lại làm một gọi là Hấp tinh đại pháp, chủ yếu thừa kế đường Hóa công đại pháp. Có điều người thường học không được phương pháp này vì trong đó có chỗ thiếu sót. Lúc đó, ta tu luyện Hấp tinh đại pháp đã hơn mười năm, trên giang hồ thần công đại pháp này rất có tiếng tăm. Người trong chính giáo vừa nghe nhắc đến nó không ai không sợ đến vỡ mật. Nhưng ta lại biết trong thần công này có mấy chỗ thiếu sót lớn, lúc đầu không tìm ra được, sau đó những họa hoạn của nó dần dần hiện ra. Trong mấy năm, dĩ nhiên ta đã hiểu rõ những họa hoạn đó, biết rằng nếu không kịp thời bổ cứu thì sẽ có một ngày thân thể bị độc hỏa thiêu đốt. Đó là lấy công lực của người khác thì sẽ bị phản kích lại, hút càng nhiều công lực thì bị phản kích càng nhiều.

Lệnh Hồ Xung vừa nghe đến đây, lòng mơ hồ cảm thấy có một chuyện gì đó rất không ổn.

Nhậm Ngã Hành lại nói:

- Lúc đó trên người của ta đã tích tụ công lực của mười mấy tên cao thủ chính tà. Mười mấy cao thủ này thuộc nhiều môn phái khác nhau, công lực luyện tập của họ cũng khác nhau. Ta phải tìm cách đem chúng hợp lại làm một để thành nội lực của ta, nếu không thì nội thể sẽ gặp đại họa. Trong mấy năm đó, ta ngày đêm suy nghĩ, lúc nào cũng canh cánh về chuyện này. Hôm đãi yến tiệc tết Đoan Ngọ, tuy ta đang uống rượu cười nói mà trong lòng vẫn ngấm suy tính về hai mươi hai huyết Dương kiều và ba mươi hai huyết Dương duy. Giữa năm mươi bốn huyết này, làm sao vận nội tức cho lưu thông dễ dàng, có thể từ Dương kiều vào Dương duy cũng có thể từ Dương duy trở về Dương kiều. Cho nên nghe mấy câu nói của Tiểu Linh Linh, lòng ta không vui nhưng trong chốc lát thì quên ngay.

Hương Văn Thiên nói:

- Thuộc hạ cũng thấy rất kỳ lạ. Xưa nay giáo chủ rất nhanh nhạy, chỉ cần người khác nói nửa câu, giáo chủ mười phần đã nắm được chín tâm ý của người đó, không hề nhầm lẫn. Nhưng trong mấy năm đó, không những đối với gian mưu của Đông Phương Bất Bại giáo chủ không phát giác mà còn thường ngày... thường ngày... ôi...

Nhậm Ngã Hành mỉm cười nói:

- Mà còn thường ngày ngơ ngơ ngác ngác, tâm thần bất định có phải không?

Hương Văn Thiên nói:

- Đúng vậy. Sau khi tiểu thư nói mấy câu này, Đông Phương Bất Bại cười ha hả nói: "Tiểu thư, tiểu thư thích náo nhiệt phải không? Sang năm chúng ta mời thêm mấy người đến cùng uống rượu nữa". Lúc hần nói, bộ mặt đầy vẻ hân hoan nhưng tiểu đệ thấy từ trong ánh mắt của hần đầy vẻ nghi ngại. Chắc hần đoán rằng giáo chủ đã sớm có ý định, trước mặt giáo chủ chẳng qua giả bộ lơ đãng để thử hần. Hần biết giáo chủ thông minh, đoán rằng giáo chủ quá hiểu rõ chuyện này, quyết không còn nghi ngờ gì nữa.

Nhậm Ngã Hành chau mày nói:

- Hôm đó Tiểu Linh Linh nói mấy câu trong bữa yến tiệc tết Đoan Ngọ mà mười hai năm nay ta không hề nhớ tới. Bây giờ huynh đệ nhắc đến ta mới nhớ ra, quả thực Tiểu Linh Linh có nói. Đúng vậy, Đông Phương Bất Bại nghe mấy câu nói đó, làm sao mà hần không nghi ngờ được?

Hương Văn Thiên nói:

- Hơn nữa, tiểu thư mỗi ngày một lớn, mỗi ngày càng thông minh, thì trong một hai năm nữa tiểu thư sẽ biết rõ mưu đồ của hần. Đợi sau khi tiểu thư trưởng thành, có lẽ giáo chủ sẽ truyền ngôi vị cho tiểu thư. Cho nên Đông Phương Bất Bại không dám đợi lâu, mạo hiểm làm loạn, nguyên nhân là từ chỗ đó.

Nhậm Ngã Hành liên tục gật đầu rồi thở dài nói:

- Ôi, nếu bây giờ hài nhi ở bên ta thì chúng ta có thêm một người cũng không đến nỗi thế cô lực nhược như vậy.

Hương Văn Thiên quay lại nói với Lệnh Hồ Xung:

- Huynh đệ, vừa rồi giáo chủ nói Hấp tinh đại pháp của giáo chủ có thiếu sót rất lớn. Theo ta biết, tuy giáo chủ bị giam cầm mười hai năm trong hắc lao, chịu nhiều khuất tất, nhưng nhờ đó mà thoát được những mối ràng buộc thể tục, nghĩ suy nghiên cứu dĩ nhiên đã giải được những chỗ bí ảo trong thần công này. Giáo chủ, có phải vậy không?

Nhậm Ngã Hành vuốt chòm râu đen, cười ha hả trông rất đắc ý, lão nói:

- Đúng vậy. Từ đó về sau việc hút công lực của người khác ta đều tận dụng hết, cũng không còn lo sợ những chân khí dị chủng bỗng nhiên phản kích. Ha ha! Lệnh Hồ huynh đệ, huynh đệ thử hít một hơi dài, có phải cảm thấy chân khí ở huyết Ngọc chấm và Đan trung nhộn nhạo không?

Lệnh Hồ Xung theo lời lão hít một hơi, quả nhiên cảm thấy trong hai huyết Đan trung và Ngọc chấm chân khí nhộn nhạo lên, bất giác mặt hơi biến sắc.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Chẳng qua huynh đệ mới bắt đầu luyện nên chưa thể phát giác ra được. Nhưng năm xưa lúc ta chưa giải phá được bí ảo này, chân khí trong hai huyết này dấy lên, thật giống như trời đất đảo lộn khó mà chịu được. Tuy bề ngoài yên lặng không một tiếng động mà trong tai lại nghe tiếng vó của hàng vạn con ngựa dồn dập, có lúc lại giống như nghe tiếng sấm liên tục nổ âm ầm. Ôi, nếu trong nội thể ta không có biến cố quan trọng này thì âm mưu phản nghịch của Đông Phương Bất Bại làm sao có thể thực hiện được.

Lệnh Hồ Xung biết lão nói thật, lại biết Hương Văn Thiên nói những lời như vậy là có ý muốn chàng cầu xin lão chỉ giáo cách chữa trọng bệnh nhưng nếu chàng không gia nhập Nhật Nguyệt thần giáo thì mở miệng cầu xin chỉ giáo, dĩ nhiên không nói ra được. Lệnh Hồ Xung nghĩ: Luyện Hấp tinh đại pháp này của lão thì ra có thể hút lấy nội lực của người khác để làm của mình. Công phu hiểm độc này ta quyết không luyện, quyết không sử dụng. Còn nếu chân khí dị chủng trong cơ thể ta vốn không cách nào hóa giải được thì nó đã là vậy rồi, tính mạng này của ta sắp gặp nguy hiểm. Lệnh Hồ Xung làm sao có thể ham sống sợ chết mà đi làm cái chuyện trái với lương tâm?

Lệnh Hồ Xung liền xoay sang chuyện khác, nói:

- Giáo chủ, văn bối có một chuyện không rõ, xin giáo chủ chỉ giáo. Văn bối từng nghe sư phụ nói: Quỷ hoa bảo điển là bí cấp chí cao vô thượng trong võ học, luyện thành công võ học trong bảo điển không những sẽ vô địch thiên hạ mà còn kéo dài tuổi thọ hơn một trăm tuổi. Sao giáo chủ không luyện võ công trong bảo điển mà lại đi luyện môn Hấp tinh đại pháp rất nguy hiểm này?

Nhậm Ngã Hành cười nhạt nói:

- Nguyên nhân của chuyện này không tiện nói cho người ngoài biết.

Mặt Lệnh Hồ Xung ứng đỏ:

- Dạ, văn bối quá tò mò.

Hương Văn Thiên nói:

- Huynh đệ, tuổi giáo chủ đã cao, đại ca của huynh đệ cũng kém hơn giáo chủ lão nhân gia vài tuổi thôi.

Nếu huynh đệ gia nhập bốn giáo, người kế nhiệm giáo chủ sau này là huynh đệ chứ không là ai nữa. Dù huynh đệ chê thanh danh của Nhật Nguyệt thần giáo không tốt, chẳng lẽ bàn tay của huynh đệ không thể chính đồn để tạo phúc cho thiên hạ sao?

Lệnh Hồ Xung nghe lão nói rất có tình có lý, lòng rất cảm động. Nhậm Ngã Hành tay trái cầm bát rượu đặt mạnh xuống bàn tay phải cầm vò rượu rót đầy bát nói:

- Mấy trăm năm nay, Nhật Nguyệt thần giáo ta và các phái chính giáo là thù địch, ở thế không đội trời chung. Nếu huynh đệ cố chấp không chịu gia nhập, nội thương của huynh đệ khó khỏi, tánh mạng không bảo toàn, cũng chưa đáng kể. Chỉ e sư phụ và sư nương phái Hoa Sơn của huynh đệ... hì hì, ta muốn tiêu diệt hết sư đồ phái Hoa Sơn để từ nay không còn tên tuổi Hoa Sơn trong võ lâm cũng không phải là chuyện khó khăn gì. Hôm nay huynh đệ và ta tương hội ở đây là có duyên lớn, nếu huynh đệ nghe lời khuyên tốt lành của ta thì xin cạn bát này.

Lão nói những lời lẽ đầy ý uy hiếp khiến bầu nhiệt huyết trong ngực Lệnh Hồ Xung sôi lên. Chàng lớn tiếng nói:

- Giáo chủ, đại ca, văn bối thân mang bệnh hoạn, mạng chỉ còn sớm chiều, vô tình học được đại pháp thần công của giáo chủ. Từ nay về sau dù không cách nào hóa giải, cũng chẳng qua trở lại trạng thái cũ mà thôi, cũng không sao hết. Đối với tính mạng mình, văn bối đã sớm xem thường, sống chết có số, tới đâu thì tới. Phái Hoa Sơn thành lập đã mấy trăm năm, đương nhiên có quyền tồn tại, chưa chắc người khác

vung tay là có thể tiêu diệt được. Hôm nay vẫn bối nói hết lời ở đây, sau này sẽ có ngày gặp lại.

Lệnh Hồ Xung nói xong, đứng dậy hướng về hai người cung tay rồi quay người ra đi.

Hương Văn Thiên muốn nói thêm vài lời nhưng Lệnh Hồ Xung đã đi xa rồi.

Hồi 92

Vị tham tướng của phủ Thương Châu

Lệnh Hồ Xung ra khỏi Mai trang, thở phào nhẹ nhõm. Một luồng gió mát thổi vào cơ thể khiến chàng sáng khoái. Chàng ngẩng đầu lên, thấy mảnh trăng lưỡi liềm tựa hồ treo trên cành liễu, xa xa dưới mặt hồ ánh lên bóng trăng và chòm mây bay bay.

Lệnh Hồ Xung đến bên bờ hồ, đứng một lúc, trầm nghĩ: Trước mắt đại sự của Nhậm giáo chủ là tính sổ với Đông Phương Bất Bại, đoạt lại ngôi vị giáo chủ, tất nhiên lão chưa đi tìm phái Hoa Sơn để ru diệt. Nhưng nếu sư phụ, sư nương, bọn sư đệ, sư muội không hiểu biết nội tình mà đụng phải lão thì khó tránh khỏi bị hại. Ta phải sớm báo trước để bọn họ kịp đề phòng. Nhưng không biết bọn họ đi Phúc Châu về chưa? Từ đây đi Phúc Châu không xa, bây giờ rảnh rồi ta đi Phúc Kiến một chuyến. Nếu bọn họ đã về rồi, thì trên đường ta có thể gặp họ được.

Lệnh Hồ Xung nghĩ đến chuyện sư phụ đã truyền thư khắp võ lâm trục xuất mình ra khỏi sư môn, lòng thấy chua xót. Chàng lại nghĩ: Ta đem chuyện Nhậm giáo chủ bức bách ta gia nhập Ma giáo bẩm báo với sư phụ sư nương, chắc họ sẽ hiểu rõ ta không có ý kết giao với người trong Ma giáo. Không chừng sư phụ và sư nương có thể thu hồi lệnh trục xuất, chỉ phạt ta lên ngọn sám hối quay mặt vào tường ba năm thì được rồi.

Lệnh Hồ Xung nghĩ đến hy vọng được trở về sư môn, tinh thần hân phấn chấn, liền đi tìm khách điểm để nghỉ ngơi.

Lệnh Hồ Xung ngủ đến giờ Ngọ mới tỉnh giấc, lòng nghĩ trước khi chưa gặp sư phụ sư nương, không nên để lộ dung mạo. Huống chi Doanh Doanh từng ra lệnh cho bọn Tổ Thiên Thu truyền ngôn trên giang hồ phải lấy tính mạng của mình, nên cần cải trang để khỏi gặp phiền phức. Nhưng cải trang thế nào mới được? Lệnh Hồ Xung trầm ngâm một lúc, bước ra khỏi phòng, vừa đi đến sân bỗng nghe ào một tiếng, một chậu nước tạt vào người. Lệnh Hồ Xung liền nhảy sang né tránh, chậu nước tạt vào khoảng không. Một viên quan tay đang cầm cái chậu gỗ rửa mặt, nhìn chàng với ánh mắt tức giận, hất hàm hỏi:

- Người không có mắt hả, người không thấy lão gia đang bưng chậu nước sao?

Lệnh Hồ Xung rất tức giận, lòng nghĩ trong thiên hạ tại sao có hạng người ngang ngược như vậy. Chàng thấy viên quan này khoảng bốn mươi tuổi, để bộ râu quai nón, chắc là quan võ. Gã mặc sắc phục dường như là hiệu úy, lưng mang yêu đao, đứng ưỡn ngực ra, hiển nhiên là tác oai tác phúc quen rồi. Viên quan quát:

- Còn nhìn cái gì nữa, không nhận ra lão gia sao?

Lệnh Hồ Xung nhanh nhạy nghĩ ngay: Cái trang thành một viên quan thì thú biết mấy, ta cứ ngang nhiên đi lại trên giang hồ, bằng hữu trong võ lâm không ai thềm ngõ ngang đến ta.

Viên quan quát:

- Cười cái gì? Bà nội người, có gì đâu mà cười?

Thì ra Lệnh Hồ Xung đang nghĩ đến chuyện cái trang, vẻ mặt không khỏi hớn hở. Chàng đi đến trước quầy chuông quỹ hỏi khê:

- Vị quân gia này từ đâu đến?

Chuông quỹ nhân mày nhú mặt nói:

- Ai mà biết hần từ đâu tới? Hần tự xưng là từ thành Bắc Kinh đến, chỉ trọ một đêm mà điểm tiểu nhị hầu hạ hần đã bị ăn ba cái tát tóe lửa. Ăn uống chớ cố vào cũng không biết có trả tiền phòng, tiền cơm không nữa.

Lệnh Hồ Xung gật đầu, đi đến một quán trà bên cạnh, gọi đem một bình trà, ngồi nhâm nhi chờ đợi.

Đợi khoảng nửa canh giờ, bỗng nghe tiếng vó ngựa. Viên quan cười con ngựa màu đỏ sậm từ trong khách điếm đi ra, roi ngựa vung lên chát chát. Y lớn tiếng quát:

- Tránh ra, tránh ra ! Tổ mẹ nó, còn không mau tránh ra!

Mấy người đi đường tránh chặm liền bị y dùng roi ngựa quất vào người. Họ đau quá la oai oái.

Lệnh Hồ Xung trả tiền trà trước, đứng dậy bước nhanh theo sau con ngựa. Người đi đường thưa dần, chàng càng bước nhanh hơn vượt lên trước con ngựa, dang tay phải ra. Con ngựa giật mình hý một tiếng rồi nhảy lên, viên quan suýt chút nữa rớt xuống ngựa. Lệnh Hồ Xung quát:

- Tổ mẹ nó, bộ đui sao? Quân súc sinh này suýt đạp chết lão tử rồi.

Lệnh Hồ Xung không mở miệng đã làm cho viên quan tức giận lắm rồi, huống chi còn thóa mạ thì viên quan chịu sao thấu? Đợi chân trước của ngựa đáp xuống đất, y liền vung roi quát xuống đầu Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung thấy trên đường lớn không tiện giở trò liền la lên:

- Chao ôi !

Chàng loạng choạng, ôm đầu chạy về hướng con đường nhỏ. Viên quan chẳng chịu buông tha. Y nhảy xuống, vội vàng cột ngựa vào gốc cây rồi rượt theo Lệnh Hồ Xung như điên. Lệnh Hồ Xung la lên:

- Chao ôi, mẹ ời !

Chàng chạy vào lùm cây. Viên quan la lối om sòm đuổi theo, bỗng nhiên dưới sườn trái y bị tê rần. Uỳnh một tiếng, y ngã lăn xuống đất.

Lệnh Hồ Xung chân trái đạp lên ngực y, cười nói:

- Tổ mẹ nó, bản lãnh tôi như vậy thì làm sao có thể hành quân đánh trận được?

Lệnh Hồ Xung lục túi của y, moi ra một phong thư, trên bì thư đóng dấu đỏ chót của Binh bộ thượng

thư, viết hai chữ to: "Cáo thân". Chàng mở phong thư rút ra một trang giấy dày. Đó là lệnh ủy nhiệm của Binh bộ thượng thư, viết rõ ủy nhiệm Ngô Thiên Đức là du kích ở Thương Châu, Hà Bắc được thăng lên chức tham tướng phủ Tuyên Châu tỉnh Phúc Kiến, phải tức khắc lên đường nhậm chức. Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Thì ra ngươi là tham tướng đại nhân. Ngươi là Ngô Thiên Đức ư?

Viên quan bị Lệnh Hồ Xung đáp không nhúc nhích được, vẻ mặt xám xanh, quát:

- Mau thả ta ra. Ngươi... ngươi... to gan làm càn, nhục mạ mệnh quan triều đình, không... không sợ vương pháp sao?

Tuy miệng y quát tháo mắng chửi nhưng khí thế lại ỉu xiu.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Lão tử hết tiền lộ phí rồi, muốn mượn tạm quần áo của ngươi đi cầm xài đỡ.

Chàng xoay tay đánh một chưởng vào đầu y, viên quan liền ngất đi.

Lệnh Hồ Xung nhanh chóng lột quần áo y ra, lòng nghĩ tên này khá ố như vậy, cho y một bài học cũng đáng đời nên lột hết đồ trong đồ ngoài khiến toàn thân y trần như nhộng. Lệnh Hồ Xung cầm cái bao tải nặng của y mở ra xem thấy có mấy trăm lạng bạc và thoi vàng nguyên. Chàng thầm nghĩ: Tất cả vàng bạc đều do tên cầu quan này bòn rút của dân mà có, đáng lẽ vật trả về chủ. Nhưng thôi, phải để tham tướng đại nhân Ngô Thiên Đức là ta cầm đi mua rượu uống vậy.

Lệnh Hồ Xung nghĩ vậy, không kìm được, phì cười ra tiếng. Chàng cởi hết quần áo, đem quần phục, ủng, yêu đao, túi xách của tên tham tướng mặc lên người rồi trói chặt tay của viên quan vào gốc cây, lại lấy bùn nhét đầy miệng hắn. Lệnh Hồ Xung xoay chuyển ý nghĩ, quay người rút đơn đao cạo sạch bộ râu quai nón của viên quan rồi nhét bộ râu vào trong túi. Chàng cười nói:

- Người biến thành tên tiểu bạch diện trông đẹp trai hơn nhiều.

Lệnh Hồ Xung đi ra đường lớn, mở dây cột ngựa ở gốc cây ra rồi vọt lên lưng ngựa, vung roi quát:

- Tránh ra, tránh ra! Tổ mẹ nó, bộ đùi hết rồi sao? Ha ha...

Lệnh Hồ Xung cười một tràng dài rồi phóng ngựa phi về hướng Nam.

Tối hôm đó, chàng đến Dư Hàng, nghỉ trong một khách điếm. Chưởng quỹ và điếm tiểu nhị một tiếng quan gia, hai tiếng cũng quan gia, hầu hạ rất chu đáo. Sáng sớm hôm sau, Lệnh Hồ Xung hỏi chưởng quỹ đường đi Phúc Kiến, thưởng cho hắn năm lạng bạc. Chưởng quỹ và điếm tiểu nhị cung kính tiễn Lệnh Hồ Xung ra ngoài cửa. Chàng nghĩ bụng: Xem ra các người may mắn gặp được vị tham tướng dỏm như ta. Nếu là tham tướng Ngô Thiên Đức thật đến đây ở trọ thì các người phải khổ rồi.

Lệnh Hồ Xung vào tiệm mua một cái gương và một hũ keo. Sau khi ra khỏi thành, chàng đến một chỗ hoang vắng, soi gương lấy từng cọng râu dán lên cằm. Chàng làm rất tỉ mỉ trong hết nửa canh giờ, dán xong nhìn vào gương, thấy bộ râu quai nón xồm xoàm trên mặt trông thật oai vệ, bất giác khoái chí cười ha ha.

Trên đường đi về hướng Nam, sau khi qua phủ Kim Hoa và phủ Tứ Châu, khẩu âm phương Nam khác với khẩu âm Trung Châu nên Lệnh Hồ Xung rất khó nghe. May mà nhiều người thấy Lệnh Hồ Xung là quan gia nên họ đều uốn lưỡi nói tiếng Quan thoại với chàng, khiến chàng cũng thấy không khó nghe lắm. Trong đời Lệnh Hồ Xung chưa bao giờ có được nhiều tiền như vậy. Chàng uống rượu thỏa thuê, ăn nhiều món ngon vật lạ.

Các luồng chân khí dị chủng trong cơ thể Lệnh Hồ Xung tạm thời được tản vào các kinh mạch nhưng không thể trục ra ngoài cơ thể. Thỉnh thoảng, chúng lại chạy ngược vào huyết Đan điền khiến cho chàng bị choáng váng, hoa cả mắt và miệng lại buồn nôn. Khi có thêm chân khí của Hắc Bạch Tử, so với trước, càng khó chịu hơn. Mỗi lần bị phát tác, Lệnh Hồ Xung đành phải dựa theo pháp môn mà Nhậm Ngã Hành khắc trên thiết bản để trục tán chúng ra khỏi huyết Đan điền. Chỉ cần các luồng chân khí dị chủng bị đẩy ra khỏi huyết Đan điền thì tinh thần chàng lập tức phấn chấn, dễ chịu vô cùng. Mỗi lần luyện như vậy, Lệnh Hồ Xung tự biết công lực của mình tăng thêm một bậc, tuổi thọ càng giảm đi. Hắn thường nghĩ: Tính mạng của ta sống nay chết mai, sống được ngày nào thì ngày đó đã may mắn lắm rồi. Nhờ suy nghĩ vậy nên Lệnh Hồ Xung rất thản nhiên.

Sau giờ Ngọ, Lệnh Hồ Xung đã vào Tiên Hà Lĩnh. Đường núi gập ghềnh, càng đi càng dốc, người trên Tiên Hà Lĩnh rất ít. Đi được hơn mười hai dặm, vẫn không thấy một bóng người, chàng biết vì bọn cướp thường cản đường trấn lột nên trên đây không có nhà ở. Thấy trời đã gần tối, Lệnh Hồ Xung định tìm một bụi cỏ hoang để nghỉ ngơi. Phía dưới sườn núi có

một sơn động nhỏ nhô ra không đến nỗi bị côn trùng quấy nhiễu, chàng liền cột ngựa vào gốc cây cho ngựa tự ăn cỏ, rồi tìm một ít cỏ khô trải trong động chuẩn bị ngủ qua đêm. Nhưng lúc ấy khí huyết trong huyết Đan điền lại khó chịu, chàng liền ngồi xuống luyện công. Mỗi lần luyện thần công mà Nhậm Ngã Hành truyền cho thì chàng càng cảm thấy mình bị ràng buộc, nhưng lúc luyện xong lại thú vị vô cùng. Càng luyện nhiều lần càng cảm thấy toàn thân thoải mái dễ chịu, cảm giác lâng lâng như đang bay bổng trên mây.

Lệnh Hồ Xung thở phào một cái, đứng dậy bất giác cười gượng, thầm nghĩ: Hôm đó ta hỏi Nhậm giáo chủ tại sao đã có Quỷ hoa bảo điển võ công tuyệt học trong tay mà còn luyện Hấp tinh đại pháp, lão không trả lời thẳng. Nguyên nhân trong chuyện này bây giờ ta đã hiểu ra. Thì ra luyện Hấp tinh đại pháp này thì không cách nào dừng lại được.

Lệnh Hồ Xung nghĩ đến đây, bất giác ngấm ngấm kinh hãi: Ta đã từng nghe sư nương nói qua chuyện người Miêu nuôi trùng độc, sau khi nuôi chúng dù biết chúng có hại cũng không bỏ được, nếu không thả trùng độc ra hại người thì trùng độc sẽ phản lại chủ, xem ra ta đừng làm giống như người Miêu nuôi trùng mới được.

Lệnh Hồ Xung ra khỏi sơn động, thấy tinh tú đầy trời, bốn bề tiếng côn trùng rên rĩ. Bỗng nghe có tiếng người đi trên núi, lúc này khoảng cách còn xa nhưng nội công của Lệnh Hồ Xung rất cao, tai rất thính nhạy. Tâm thần xúc động, chàng liền đi đến cỡi dây buộc, vỗ nhẹ lên mông ngựa cho ngựa từ từ đi về phía thung lũng.

Lệnh Hồ Xung núp sau thân cây, một lúc sau chàng nghe tiếng bước chân trên đường núi đến gần. Người

đến rất đông, dưới ánh sao, chàng thấy đoàn người đều mặc áo đen. Một người trong đó lưng thắt đai vàng, nhìn cách ăn mặc thì biết là người trong Ma giáo. Tổng cộng có hơn ba chục người vừa cao vừa thấp đều im lặng đi theo sau người đó.

Hồi 93

Giả say, cản lối phái Hằng Sơn

Lệnh Hồ Xung trầm nghĩ: Bọn họ đi về hướng Nam vào đất Mân, phải chăng có liên quan đến phái Hoa Sơn ta? Chẳng lẽ họ phụng mệnh Nhậm giáo chủ đi làm khó dễ sư phụ sư nương ta?

Lệnh Hồ Xung đợi đoàn người đi xa liền lén theo sau. Đi được vài dặm, đường núi bỗng nhiên dựng đứng, hai bên sườn núi rất cao, ở giữa là con đường rất hẹp, hai người không thể cùng đi ngang nhau. Hơn ba chục người sắp thành một hàng dài như con rắn, leo lên sơn đạo. Lệnh Hồ Xung trầm nghĩ: Nếu ta leo lên theo, bọn chúng ở trên cao chỉ cần một người quay đầu lại thì sẽ thấy ta ngay.

Lệnh Hồ Xung tạm thời ẩn mình vào bụi cỏ, đợi bọn họ lên hết sườn núi, đi xuống phía Nam thì mới đuổi theo. Nào ngờ đoàn người này lên đến sườn núi bỗng phân tán ra, ẩn vào sau những tảng đá. Trong khoảnh khắc, bọn họ nấp hết không còn thấy một bóng người.

Lệnh Hồ Xung giật mình, nghĩ: Bọn chúng đã thấy ta rồi. Nhưng chàng liền biết là không phải, thầm nghĩ: Bọn họ mai phục ở đây là muốn tập kích người lên núi. Phải rồi, địa thế ở đây tuyệt hay, đột ngột xuất hiện tấn công thì người lên núi khó mà thoát khỏi độc thủ. Bọn họ muốn phục kích ai? Chẳng lẽ sư phụ và sư nương sau khi về phương Bắc lại có chuyện gấp rút phải đi Phúc Kiến ư? Nếu không thì tại sao bọn này cũng cản đường ngay cả trong đêm hôm tăm tối? Đêm nay ta có thể tương hội cùng tiểu sư muội rồi ư?

Lệnh Hồ Xung vừa nghĩ đến Nhạc Linh San, khắp người nóng ran lên. Chàng nhè nhẹ từ trong bụi cỏ bò ra, len lén đi ra xa sơn đạo rồi mới từ giữa những tảng đá mà chạy nhanh xuống núi, quẹo qua mấy khúc quanh. Chàng ngoái đầu lại không thấy sườn núi cao, mới quay về sơn đạo chạy theo hướng Bắc.

Lệnh Hồ Xung vừa chạy thật nhanh vừa lắng tai định thần xem trước mặt có người đi đến không. Sau khi chạy hơn mười dặm, bỗng nghe có người trên sườn núi bên trái mắng chửi:

- Lệnh Hồ Xung là tên chẳng ra gì mà ngươi còn cố biện hộ cho hắn ư?

Trong đêm khuya giữa chốn hoang sơn, bỗng nhiên có người kêu họ tên mình ra rất rõ khiến Lệnh Hồ Xung không khỏi giật mình. Chàng chợt nghĩ chắc là sư phụ của bọn chúng.

Nhưng thanh âm rõ ràng là của phụ nữ, cũng không phải là sư nương, càng không phải là Nhạc Linh San. Tiếp theo lại nghe giọng nói của một người con gái,

nhưng khoảng cách đã xa mà giọng nói lại nhỏ, nên nghe không rõ cô nói cái gì. Lệnh Hồ Xung nhìn lên sườn núi, chỉ thấy có ba bốn chục bóng đen. Lòng chàng hơi chua xót: Không biết là ai đang chửi mình? Nếu quả thật là người phái Hoa Sơn, tiểu sư muội nghe người khác chửi mình như vậy, không biết tiểu sư muội sẽ nói thế nào?

Lệnh Hồ Xung liền cúi thấp người chui vào lùm cây bên vệ đường, đi vòng qua bên sườn núi, khom người chạy nhanh đến phía sau một gốc cây to. Tiếng một phụ nữ nói:

- Sư bá, Lệnh Hồ sư huynh hành hiệp trượng nghĩa...

Lệnh Hồ Xung chỉ nghe được nửa câu thì trong đầu đã hiện lên gương mặt trái soan thanh tú. Ngực cảm thấy nóng ran, chàng biết người nói là tiểu ni cô Nghi Lâm phái Hằng Sơn. Lệnh Hồ Xung biết những người này là người phái Hằng Sơn chứ không phải là phái Hoa Sơn nên thất vọng vô cùng. Giữa lúc tâm thần bị kích động, Nghi Lâm nói tiếp mấy câu nhưng chàng không nghe được nữa.

Giọng người phụ nữ lớn tuổi rất danh thép lúc trước tức giận nói:

- Người còn nhỏ tuổi sao cố chấp vậy? Chẳng lẽ lá thư của Nhạc tiên sinh chương môn phái Hoa Sơn là giả sao? Nhạc tiên sinh đã truyền thư khắp thiên hạ, trực xuất Lệnh Hồ Xung ra khỏi môn tường, nói là hãn cấu kết với người trong Ma giáo. Còn oan ức cho hãn làm sao? Trước đây Lệnh Hồ Xung cứu người, chắc hẳn sẽ dựa vào chút ân tình nhỏ đó để ám toán hạ thủ chúng ta...

Nghi Lâm nói:

- Sư bá, đó không phải là chút ân tình nhỏ đâu. Lệnh Hồ sư huynh tình nguyện liều cả tính mạng của mình...

Giọng người phụ nữ lớn tuổi quát:

- Người còn gọi hắn là Lệnh Hồ sư huynh ư? Hắn là tên ác tặc tâm địa hiểm độc, giả nhân giả nghĩa để gạt bọn con nít như người. Người trên giang hồ tâm địa hiểm độc, quỷ quyết muôn mặt đều có cả. Các người còn nhỏ chưa hiểu biết nhiều thì dễ bị lừa lắm.

Nghi Lâm nói:

- Lời sư bá dạy bảo, đệ tử không dám không nghe, nhưng... nhưng... Lệnh Hồ...

Chữ "huynh" cô chưa nói ra miệng liền kìm lại được. Người phụ nữ lớn tuổi hỏi:

- Nhưng thế nào?

Dường như Nghi Lâm rất sợ hãi, cô không dám nói nữa.

Người phụ nữ lớn tuổi nói:

- Lần này Tả minh chủ phái Tung Sơn truyền tin tức, rất nhiều người Ma giáo vào đất Mân với mưu đồ cướp đoạt Tịch tà kiếm phổ của nhà họ Lâm ở Phúc Châu. Tả minh chủ muốn Ngũ Nhạc kiếm phái cùng tìm cách ngăn cản để những kẻ yêu ma đen tối không đoạt được kiếm phổ. Võ công chúng đại tiến thì Ngũ Nhạc kiếm phái người người bị chết không có đất mà chôn. Con trai nhà họ Lâm ở Phúc Châu đã đầu nhập vào môn hạ của Nhạc tiên sinh, nếu phái Hoa Sơn

được kiếm phổ dĩ nhiên là hay biết mấy. Chỉ e Ma giáo lắm quỷ kế lại thêm đồ đệ của phái Hoa Sơn là Lệnh Hồ Xung biết rõ nội tình, khiến chúng ta vô cùng bất lợi. Chương môn nhân đã giao phó trọng trách cho ta gánh vác, ra lệnh cho ta thống lãnh mọi người vào đất Mân. Chuyện này có liên quan đến vận mạng của hai phe chính tà, vạn lần không được khinh suất. Còn ba mươi dặm nữa thì đến chỗ giao giới Triết - Mân. Hôm nay mọi người chịu vất vả một chút, phải đi suốt đêm đến Tráp Bát phố hãy nghỉ ngơi. Chúng ta đón đầu, đợi lúc bọn người Ma giáo kéo đến thì chúng ta chiếm được tiện nghi, lấy khỏe đánh kẻ nhọc mệt. Nhưng mọi chuyện phải thật cẩn thận.

Chỉ nghe tiếng mấy chục phụ nữ đồng thanh dạ. Lệnh Hồ Xung thầm nghĩ: Vị sư thái này không phải là chương môn phái Hằng Sơn, Nghi Lâm sư muội lại gọi bà ta là sư bá, Hằng Sơn Tam Định, chắc là Định Tĩnh sư thái rồi. Bà ta nhận được thư của sư phụ, xem mình là kẻ phản đồ cũng không trách được. Bà ta muốn mau lên đón đầu mà không biết giáo chúng Ma giáo đã mai phục trước rồi. May mà ta phát giác, phải tìm cách báo cho bọn họ biết mới được.

Định Tĩnh sư thái nói:

- Khi vào đất Mân phải đề phòng từng bước, bốn bề đều là địch nhân. Không chừng cả điểm tiểu nhị trong phạn điểm hay tên hầu trà trong quán trà đều là gian tế trong Ma giáo. Đừng nói bức tường có tai, dù ở trong bụi cỏ cũng có địch nhân ẩn núp. Từ giờ trở đi, mọi người không được nhắc tới Tịch tà kiếm phổ, ngay cả những cái tên Nhạc tiên sinh, Lệnh Hồ Xung, Đông Phương Bất Bại... cũng không được nhắc đến.

Bọn nữ đệ tử đồng thanh đáp dạ.

Lệnh Hồ Xung biết giáo chủ Ma giáo Đông Phương Bất Bại thần công vô địch. Lão tự xưng là Bất Bại, nhưng người trong chính giáo lúc nhắc đến lão thì thường gọi là Tất Bại, chuyển âm đi là có hàm ý đề cao chí khí của mình mà giảm bớt oai phong của địch. Lệnh Hồ Xung nghe bà ta đem tên của mình sắp ngang hàng với sư phụ và Đông Phương Bất Bại thì không khỏi cười khổ náo, thầm nghĩ: Ta là tên vô danh tiểu tốt mà được tiền bối phái Hằng Sơn xem trọng như vậy, quả thật không dám nhận.

Định Tĩnh sư thái nói:

- Chúng ta lên đường thôi.

Chúng đệ tử đồng thanh đáp dạ. Bảy tên nữ đệ tử từ trên sườn núi chạy nhanh xuống, một lúc sau lại có bảy người nữa chạy xuống theo. Khinh công của phái Hằng Sơn đặc biệt có thanh danh trong võ lâm, bảy người trước cách bảy người sau xa gần giống nhau, giống như kết thành trận pháp, tay áo rộng của mười bốn người bay bay phất phới đồng thời tiến về trước, từ xa nhìn rất đẹp mắt. Một lúc sau nữa lại có bảy người chạy xuống núi.

Không bao lâu, chúng đệ tử phái Hằng Sơn từng tốp đều động thân. Tất cả có sáu tốp, tốp sau cùng có tám người. Chắc là có thêm Định Tĩnh sư thái. Những nữ đệ tử này không phải là nữ ni mà là đệ tử tục gia. Trong bóng đêm, Lệnh Hồ Xung khó nhận ra Nghi Lâm ở trong tốp nào. Chàng thầm nghĩ: Tuy những sư tử sư muội phái Hằng Sơn mỗi người đều có tuyệt kỹ, nhưng lên tới sườn núi, hai bên núi cao mà đường

hẹp, giáo chúng Ma giáo tập kích bất ngờ tất thương vong nặng nề.

Lệnh Hồ Xung liền rút một tí cổ vắt lấy nước, móc một ít bùn bôi lên mặt, lại bôi lên bộ râu quai nón. Chàng nghĩ dù là ban ngày Nghi Lâm chắc cũng khó nhận ra được liền vội vàng đi qua mé trái của sơn đạo, để khí đuổi theo. Khinh công của Lệnh Hồ Xung vốn cũng không giỏi gì, nhưng khinh công cao hay thấp là hoàn toàn lệ thuộc vào nội lực mạnh hay yếu. Bây giờ nội lực của chàng đã mạnh thì tùy ý cất bước, một bước nhảy rất xa. Lệnh Hồ Xung để khí chạy rất gấp, trong khoảnh khắc đã đuổi kịp đám người phái Hằng Sơn. Chàng sợ Định Tĩnh sư thái võ công cao cường nghe được tiếng bước chân của mình, nên chạy theo đường vòng đón đầu mọi người. Sau khi đến sơn đạo chàng chạy càng nhanh.

Không bao lâu, mặt trăng đã lên đến đỉnh đầu. Lệnh Hồ Xung chạy đến dưới chân núi, đứng lại lắng nghe, không một chút động tĩnh nào. Chàng thầm nghĩ: Nếu không phải ta tận mắt thấy giáo chúng Ma giáo mai phục ở sườn núi, làm sao mà nghĩ được nơi đây nguy cơ bốn bề. Thật là nguy hiểm.

Lệnh Hồ Xung từ từ đi lên sườn núi, đến chỗ đường hẹp giữa hai ngọn núi, cách chỗ mai phục của giáo chúng Ma giáo khoảng hơn một dặm, ngồi xuống trầm nghĩ: Người trong Ma giáo đã thấy ta rồi, nhưng bọn họ sợ động chà cá nhảy, sẽ không động thủ với ta đâu.

Chàng đợi một lúc, liền nằm xuống giữa đường, nghe có tiếng bước chân ở dưới núi truyền lên. Lệnh Hồ Xung xoay chuyển ý nghĩ: Hay nhất là ta dụ được

giáo chúng Ma giáo xuống động thủ với ta. Chỉ cần đánh nhau thì phái Hằng Sơn biết ngay.

Lệnh Hồ Xung nghĩ vậy liền nói lớn:

- Bình sinh lão tử ghét nhất kẻ bán lén dả thương người. Có bản lãnh sao không vung đao múa thương đánh nhau một trận mà lại ần núp lén lút hại người. Đó là hành vi của kẻ đê tiện vô liêm sỉ.

Lệnh Hồ Xung quay về hướng núi cao để khí nói lớn, tuy thanh âm không vang lắm nhưng nội lực sung mãn truyền đi rất xa, đoán rằng bọn Ma giáo nhất định phải nghe được. Nào ngờ bọn Ma giáo im hơi lặng tiếng, không thém để ý tới.

Không bao lâu bảy tên nữ đệ tử phái Hằng Sơn đi đầu đã đến trước Lệnh Hồ Xung. Dưới ánh trăng, bảy nữ đệ tử thấy một tên quan sai tay sai chân nằm ngủ dưới đất. Đường núi này chỉ đủ một người đi qua, hai bên đều là vách núi cao chót vót, nếu muốn đi lên thì phải bước qua người của Lệnh Hồ Xung mới được. Bọn nữ đệ tử chỉ cần nhảy một cái thì đã qua khỏi người hắn, nhưng vì nam nữ khác biệt, nhảy qua đầu người đàn ông thì không khỏi quá vô lễ.

Một nữ ni trung niên lớn tiếng nói:

- Cảm phiền quan gia cho mượn đường đi.

Lệnh Hồ Xung ứ ớ hai tiếng rồi bỗng nhiên ngáy o o. Nữ ni đó pháp danh là Nghi Hòa nhưng tính tình lại không hòa hoãn chút nào. Cô thấy viên quan này nửa đêm khuya khoắt mà ngủ giữa đường đã là chuyện bê bối, lại còn lớn tiếng ngáy, chín mươi phần là cố ý cản lối đi. Cô cố dần nổi tức giận nói:

- Nếu quan gia không nhường lối, thì bọn bản ni phải nhảy qua người quan gia đó.

Lệnh Hồ Xung ngáy o o, mơ màng nói:

- Trên đường này yêu ma quỷ quái nhiều lắm, đi qua không được đâu. Ở ở ở, khổ hải vô biên, hồi... hồi đầu thị ngạn.

Nghi Hòa ngăn người ra, nghe hán nói mấy câu này dường như có ẩn ý. Một tên nữ ni kéo tay áo Nghi Hòa, cả bảy người đều lui mấy bước.

Một người nhỏ nhẹ nói:

- Sư tử, người này kỳ quặc quá.

Lại một người nói:

- Chỉ sợ hán là gian nhân của Ma giáo, chực chờ ở đây để khiêu chiến với chúng ta.

Một người khác nói:

- Người trong Ma giáo quyết không đi làm quan binh cho triều đình, dù có cải trang cũng không cải trang như vậy.

Nghi Hòa nói:

- Mặc kệ hán ! Hán không tránh ra thì chúng ta nhảy qua luôn.

Nghi Hòa bước lên quát:

- Quan gia không chịu nhường đường thì bọn bản ni phải đắc tội thôi.

Lệnh Hồ Xung vươn vai ngáp dài từ từ ngồi dậy. Chàng sợ bị Nghi Lâm nhận ra nên quay mặt về hướng

sườn núi, lưng quay về phía bọn đệ tử phái Hằng Sơn. Lệnh Hồ Xung chống tay phải lên sườn núi, thân người loạng choạng giống tên say rượu, nói:

- Rượu ngon, rượu ngon thật !

Lúc này tốp đệ tử thứ hai phái Hằng Sơn đã đến, một tên nữ đệ tử tục gia hỏi:

- Nghi Hòa sư tỷ, người này ở đây làm gì vậy?

Nghi Hòa chau mày nói:

- Ai mà biết hắn làm gì?

Lệnh Hồ Xung lớn tiếng nói:

- Vừa rồi ta mổ một con chó ăn nên bụng phát trướng ra rồi uống quá nhiều rượu, chỉ e phải nôn ra mới hết. Trời ơi, không xong rồi, nôn thật rồi.

Lệnh Hồ Xung liền nôn ọe liên tục. Bọn nữ đệ tử chau mày bịt mũi dần dần lùi bước. Lệnh Hồ Xung ọe mấy tiếng mà không nôn ra cái gì cả. Mọi người còn đang thì thảo bàn tán thì tốp thứ ba đã đến.

Nghe một giọng trong trẻo mềm dịu nói:

- Người này đã say rồi, thật tội nghiệp. Để người này nghỉ ngơi một chút rồi chúng ta đi cũng không muộn.

Lệnh Hồ Xung nghe giọng nói này, lòng chợt động, thầm nghĩ: Nghi Lâm tiểu sư muội có tấm lòng thật nhân hậu.

Nghi Hòa nói:

- Người này cố tình gây rối chứ không phải đang hoảng gì.

Nói xong, Nghi Hòa bước lên trước quát:

- Tránh ra!

Nghi Hòa vung chưởng nhắm đánh vào vai phải của Lệnh Hồ Xung. Lệnh Hồ Xung loạng choạng mấy cái rồi la lên:

- Trời ơi, đừng làm vậy mà!

Lệnh Hồ Xung chân thấp chân cao khắp khiêng đi lên trước mấy bước, đường đi càng bế tắc, cả người chàng chắn ngang lối nhỏ chật hẹp, người phía sau trừ phi nhảy qua đầu, nếu không thì không cách nào vượt qua được.

Nghi Hòa cũng đi theo Lệnh Hồ Xung rồi quát:

- Tránh ra!

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Dạ, dạ!

Rồi chàng lại đi thêm mấy bước. Lệnh Hồ Xung càng đi lên cao, thì đường núi càng chật hẹp hơn. Đột nhiên hắn lớn tiếng nói:

- Nay, các bằng hữu mai phục ở phía trên để ý, người các vị đợi đang lên đây. Các vị nhào ra đánh thì không ai trốn khỏi được.

Bọn Nghi Hòa nghe vậy liền lùi lại. Một người nói:

- Nơi này địa thế cực kỳ nguy hiểm, nếu địch nhân ở đây mai phục đánh úp thì chúng ta khó mà chống đỡ nổi.

Nghi Hòa nói:

- Nếu có người mai phục, thì sao hần còn gọi ra? Hư là thực mà thực là hư, phía trên nhất định không có người. Nếu chúng ta sợ mà thoái lui khiến cho địch nhân cười nhạo sao?

Hai nữ ni trung niên cùng nói:

- Đúng vậy, ba người chúng ta đi trước mở đường, bọn sư muội đi theo sau.

Ba người rút trường kiếm ra rồi chạy đến sau lưng Lệnh Hồ Xung. Lệnh Hồ Xung thở hổn hển nói:

- Cái sườn núi này dốc quá. Ôi, lão gia lớn tuổi rồi, đi không nổi nữa.

Một nữ ni quát:

- Này, quan gia tránh qua một bên để bọn ta đi lên trước có được không?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Người xuất gia đừng nóng nảy như vậy, đi nhanh cũng đến nơi mà đi chậm cũng đến nơi. Hà hà, đến Quý môn quan thì đi chậm một chút vẫn hay hơn.

Nữ ni hỏi:

- Có phải quan gia nói lòng vòng để chửi người ta không?

Vào một tiếng, trường kiếm của Nghi Hòa đã nhăm nhăm vào Lệnh Hồ Xung. Bà chỉ muốn dọa cho tránh ra, lúc chiêu kiếm này đâm đến người Lệnh Hồ Xung liền dừng lại.

Hồi 94

Cứu quân ni, hào kiệt ra tay

Ngay lúc đó Lệnh Hồ Xung quay người lại thấy mũi kiếm chỉ vào ngực mình. Chàng liền lớn tiếng quát:

- Này ! Người... người... người làm cái gì vậy? Ta là mệnh quan của triều đình mà người dám vô lễ như vậy sao? Người đâu, bắt tên nữ ni này lại cho ta.

Mấy nữ đệ tử trẻ không nhìn được, bật cười lên. Người này ở chốn hoang sơn dã lĩnh mà còn ra oai là quan lớn thì thật là buồn cười.

Một ni cô cười nói:

- Quan gia, bọn ta có chuyện gấp, phải lên đường ngay. Phiến quan gia tránh sang một bên.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Cái gì quan gia với không quan gia? Ta đường đường là một tham tướng, người phải gọi ta là tướng quân mới phải.

Bảy tám nữ đệ tử cùng cười rồi gọi:

- Tướng quân đại nhân, xin tướng quân đại nhân tránh sang một bên cho.

Lệnh Hồ Xung cười ha hả, uốn ngực ra chiều đắc ý. Đột nhiên chàng trượt chân té ngã. Bọn nữ đệ tử kinh hãi la hoảng:

- Cẩn thận !

Có hai người chụp được cánh tay Lệnh Hồ Xung kéo lại. Chàng trượt thêm một cái nữa mới đứng vững, liền chửi:

- Tổ mẹ nó... đường gì mà trơn quá. Lữ quan địa phương toàn là bọn ăn hại, không sai vài dân phu tu sửa con đường núi này cho tốt.

Lệnh Hồ Xung trượt chân hai cái như vậy, thân người đã đứng co ro vào chỗ lõm của vách núi. Bọn nữ đệ tử triển khai khinh công, từng người vượt qua hẳn. Có người cười nói:

- Quan địa phương nên phái tám người mang kiệu đến đây khiêng tướng quân đại nhân lên núi mới phải.

Có người nói:

- Tướng quân thì cưỡi ngựa chứ không ngồi kiệu.

Người trước nói:

- Vị tướng quân này khác quan thường, nếu cưỡi ngựa thì chỉ e bị té ngã ngay.

Lệnh Hồ Xung tức giận nói:

- Nói tầm bậy tầm bạ ! Ta có bao giờ cưỡi ngựa mà bị té đâu? Tháng trước, một con hổ súc sinh đáng

hết nhảy ra, ta mới từ trên ngựa lặn xuống, bị thương ở sườn nhưng có nhằm nhò gì đâu.

Bọn nữ đệ tử cười to một trận rồi phóng lên núi nhanh như gió.

Lệnh Hồ Xung thấy một bóng người mảnh mai lướt qua, chính là Nghi Lâm. Chàng liền đi theo sau cô ta. Thế là bọn đệ tử đi phía sau bị cản lại. Tuy bước nặng nề, thở hồng hộc cứ ba bước thì trượt hết hai, vừa leo vừa trượt nhưng Lệnh Hồ Xung đi cũng khá nhanh. Một nữ đệ tử phía sau vừa cười vừa than:

- Vị tướng quân đại nhân này thật là... ôi, không biết một ngày bị té bao nhiêu lần.

Nghi Lâm quay đầu lại nói:

- Nghi Thanh sư tỉ, sư tỉ đừng thúc giục tướng quân, khiến tướng quân lật đật lại bị té ngã thật. Sườn núi này rất dốc, bị té xuống thì không phải chuyện đùa đâu.

Lệnh Hồ Xung thấy đôi mắt to của Nghi Lâm sáng lấp lánh giống như hai dòng suối biếc, một gương mặt nhỏ nhắn đẹp tuyệt trần dưới ánh trăng, sự tức giận của người thế tục trong lòng chàng tan biến hết. Lệnh Hồ Xung nhớ lại ngày chạy trốn sự truy kích của phái Thanh Thành, ở trong thành Hành Sơn cô ta ôm mình chạy đi, mình cũng từng nhìn ngắm cô. Bỗng nhiên tận đáy lòng chàng nổi lên một thứ tình cảm êm dịu. Lệnh Hồ Xung nghĩ: Trên dốc núi cao này, có bọn cường thù đại địch mai phục muốn hại cô ta, ta sẽ không màng tính mạng để bảo vệ cho cô thật an toàn.

Nghi Lâm thấy cặp mắt Lệnh Hồ Xung đờ ra, dung mạo lại xấu xí. Cô nhìn hẩn khê gật đầu, lộ ra nụ cười hiền hòa. Cô nói:

- Nghi Thanh sư tỉ, nếu vị tướng quân này trượt chân té, sư tỉ phải mau đỡ tướng quân dậy.

Nghi Thanh cười nói:

- Tướng quân nặng như vậy làm sao ta đỡ nổi.

Phái Hằng Sơn giới luật nghiêm minh, nữ đệ tử không được cười nói với người ngoài. Lệnh Hồ Xung giả bộ yếu đuối như vậy để chọc cười bọn họ, xung quanh không có trưởng bối, đi đường trong đêm tối nói cười mấy câu cũng không sao, lại tinh thần thêm phần khởi.

Lệnh Hồ Xung tức giận nói:

- Bọn con nít các người ăn nói không biết trọng khinh. Ta đường đường là tướng quân, năm xưa nơi chiến trường xông trận giết giặc, oai phong lẫm lẫm, sát khí đằng đằng, nếu các người nhìn thấy thì hì hì, phải phục sát đất. Đường núi nhỏ hẹp này không ăn thua gì với ta, sao ta té ngã được? Thật nói năng tùy tiện... Trời ơi, không xong rồi!

Chân Lệnh Hồ Xung dường như dẫm phải một cục đá nhỏ, thân người tuột dài xuống. Hai tay chàng quơ loạn xạ trên không, mấy tên đệ tử sau lưng đều la thất thanh.

Nghi Lâm vội quay người, đưa tay ra. Lệnh Hồ Xung nắm bàn tay cô, Nghi Lâm vận kinh lực nâng lên. Tay trái Lệnh Hồ Xung chống đất mới đứng vững, khuôn mặt đầy vẻ bối rối. Mấy nữ đệ tử phía sau nhìn không được, cười khanh khách. Lệnh Hồ Xung nói:

- Đôi ủng của ta đi đường núi nặng như đeo đá, nếu mang đôi giày vải như các người thì làm sao mà té. Hơn nữa, ta chỉ trượt chứ không hề té ngã, có chi đâu mà cười?

Nghi Lâm buông tay chàng ra, nói:

- Đúng vậy, tướng quân mang ủng cười ngựa, đi đường núi bất tiện lắm.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tuy bất tiện nhưng oai phong vô cùng. Nếu như thường dân các người, chân cứ đi giày cỏ thì còn thể diện gì nữa.

Bọn nữ đệ tử nghe Lệnh Hồ Xung sợ mất thể diện thì càng cười âm lên. Lúc này, mấy tốp người phía sau đã đến chân núi, tốp đi đầu tiên đã lên đến đỉnh.

Lệnh Hồ Xung lớn tiếng hô hoán:

- Bọn giặc cỏ bắt gà trộm chó ở đây rất nhiều, nếu các người không đề phòng thì chúng sẽ đánh người mà cướp tài vật. Các người xuất gia tuy không vật vả mới có được thì cũng nên cẩn thận đừng để bị chúng cướp đoạt.

Nghi Thanh cười nói:

- Đại tướng quân của chúng ta đang ở đây thì bọn tiểu tặc đó không dám động đến Thái Tuế đâu.

Lệnh Hồ Xung la lên:

- Này này, cẩn thận đó ! Dường như ta nhìn thấy ở trên cao có dấu người lấp ló.

Một nữ đệ nữ nói:

- Tướng quân thật là ba hoa, chẳng lẽ chúng ta mà sợ mấy tên giặc cỏ nhãi nhép đó sao?

Bỗng nhiên nghe hai nữ đệ tử la lên:

- Chao ôi !

Rồi lăn lông lốc xuống. Hai nữ đệ tử khác vội chạy lại đỡ ; mấy nữ đệ tử phía trước cũng la lên:

- Tặc tử phóng ám khí. Cẩn thận !

Tiếng la chưa dứt, lại có người lăn xuống. Nghi Hòa la lớn:

- Mọi người cúi xuống, đề phòng ám khí.

Mọi người đều nằm phục xuống. Lệnh Hồ Xung chửi:

- Giặc cỏ to gan. Các người không biết bản tướng quân đang ở đây sao?

Nghi Lâm kéo tay chàng, nói:

- Mau phục xuống đi!

Bọn nữ đệ tử phía trước lấy ám khí ra, nào tụt tiền, thiết bồ đề lần lượt ném về phía trước. Nhưng địch nhân ẩn phục sau các mô đá, không thấy một người nào; ám khí đều rơi vào khoảng không.

Định Tĩnh sư thái nghe phía trước có địch, vội phóng người lướt qua đỉnh đầu bọn nữ đệ tử đến sau lưng Lệnh Hồ Xung; vù một tiếng bà nhảy qua đầu của chàng.

Lệnh Hồ Xung la lên:

- Đại cát lợi bố, xui quá, xui quá!

Rồi chàng nhỏ mấy bãi nước bọt, thấy tay áo rộng thùng thình của Định Tĩnh sư thái bay phấp phới, đang đánh lên phía trước, ám khí của địch nhân bắn ra vù vù, có cái cắm vào tay áo bà, có cái bị lực đạo của tay áo đánh bay đi.

Định Tĩnh sư thái nhô lên hụp xuống mấy lần thì đã đến đỉnh núi. Bà còn đứng chưa vững đã nghe tiếng gió rất mạnh. Một cây thục đồng còn đánh xuống đầu bà. Nghe tiếng kinh phong bà biết binh khí này rất nặng, không dám đón tiếp mà nghiêng người từ bên cây còn chui qua, lại thấy hai cây liễu tử chùy một trên một dưới đồng thời phóng đến, thế rất mãnh liệt. Địch nhân mai phục ở cửa ải này là ba tên cao thủ. Định Tĩnh sư thái quát:

- Đồ vô liêm sỉ.

Bà xoay tay rút trường kiếm ra, một kiếm phá song thương, gạt ra hết. Thục đồng còn lại đánh quét ngang lưng bà. Trường kiếm của Định Tĩnh sư thái đập trên cây còn rồi thừa thế chém xuống, cây liễu tử chùy đã phóng đến vai phải của bà. Chỉ nghe bộp bộp ở lưng chừng sườn núi la thất thanh, tiếp theo nghe tiếng ầm ầm, thì ra địch nhân trên sườn núi đẩy những tảng đá to xuống.

Bọn đệ tử phái Hằng Sơn chen nhau trên con đường nhỏ, thụp lên thụp xuống để né những tảng đá to, trong khoảnh khắc có mấy người bị đá làm bị thương. Định Tĩnh sư thái lùi lại hai bước la lên:

- Tất cả rút lui, xuống chân núi rồi hãy tính.

Bà múa kiếm chặn phía sau để cản sự truy kích của địch nhân. Lại nghe tiếng ầm ầm không dứt, đá

to trên đỉnh núi không ngừng ném xuống, tiếp theo mấy tiếng binh khí giao nhau ở phía dưới. thì ra dưới chân núi cũng có địch nhân mai phục. Đội bọn Hằng Sơn lên núi hết, phía trên phát ra tiếng động thì bọn chúng xuất hiện để chặn đường lui của họ.

Ở phía dưới truyền tin lên:

- Sư bá, bọn tặc tử cản đường công phu rất lợi hại, không xông xuống được.

Tiếp theo lại có người truyền tin lên:

- Hai vị sư tỉ bị thương rồi.

Định Tĩnh sư thái tức giận, chạy như bay xuống núi, thấy hai tên hán tử tay cầm cương đao đang bức bách hai nữ đệ tử phải lùi ngược lại. Định Tĩnh sư thái quát lên một tiếng thật to, phóng nhanh trường kiếm về phía trước, bỗng nghe vù vù hai tiếng, hai quả bát giác chùy bằng thép nguyên chất có dây xích dài từ dưới tấn công lên trước mặt Định Tĩnh sư thái. Định Tĩnh sư thái phóng trường kiếm ra gạt, một trái chùy đề xuống trường kiếm còn quả kia đập vào đỉnh đầu bà. Định Tĩnh sư thái kinh hãi: Sức người này quá mạnh!

Nếu gặp chỗ đất bằng, Định Tĩnh sư thái cũng không để tâm đến loại võ công hung dữ như vậy, bà chỉ cần triển khai công phu tiểu xảo thì có thể tấn công sang bên, nhưng đường núi chật hẹp, ngoài cách đánh chính diện ra không còn cách nào khác nữa. Hai quả bát giác thiết chùy của địch nhân múa tít như hai cái vòng đen tấn công trước mặt nên Định Tĩnh sư thái không sao triển khai kiếm thuật tinh diệu, bà đành phải từng bước từng bước lên trên núi.

Bỗng nghe phía trên có tiếng la oai oái không ngớt, lại có mấy tên đệ tử bị trúng ám khí ngã xuống. Định Tĩnh sư thái định thần lại, bà cảm thấy võ công của bọn địch nhân ở trên đỉnh núi không mạnh, dễ đối phó, liền nhảy qua đầu bọn nữ đệ tử, tiếp theo bà vượt qua đầu Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung lớn tiếng la:

- Trời ơi, làm cái trò gì mà nhảy như gà giữa ruộng vậy? Già rồi mà còn ham vui. Người nhảy qua nhảy lại trên đầu thì làm sao ta đánh bạc cho được?

Định Tĩnh sư thái vội phá vòng vây địch, chẳng để ý đến những lời của chàng. Nghi Lâm từ tốn nói:

- Xin lỗi quan gia, sư bá của tiểu ni không cố ý nhảy đầu.

Lệnh Hồ Xung lâm bầm mắng:

- Ta đã nói rồi, ở đây có giặc cỏ mà các người không tin.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng: Ta chỉ thấy bọn Ma giáo mai phục trên đỉnh núi, thì ra dưới chân núi cũng có bọn cao thủ mai phục, người phái Hằng Sơn tuy đông nhưng tụ tập trên sơn đạo nhỏ hẹp này thì làm sao triển khai thủ cước được, đại sự thật không may.

Định Tĩnh sư thái lên đến đỉnh núi bỗng thấy bóng một cây trượng thấp thoáng đánh xuống, thì ra địch nhân điều động những tay hảo thủ trấn ở đây. Định Tĩnh sư thái nghĩ: Nếu hôm nay ta không xông phá vòng vây này dẫn bọn đệ tử ra ngoài thì e rằng phải bỏ mạng nơi đây.

Bà né người tránh, tay phóng trường kiếm chênh chếch ra, thân người cách thiên trượng không quá mấy tấc, thoáng một cái, cả người và kiếm đã phóng về phía trước. Bà vội đâm vào gã đầu đà mập ú sử thiên trượng. Chiêu kiếm này có thể nói cực kỳ nguy hiểm, là cách đánh liều mạng hai bên cùng bị thương. Gã đầu đà không kịp đề phòng, không kịp thu thiên trượng lại, choang nhẹ một tiếng, trường kiếm đã đâm vào sườn gã.

Gã đầu đà vô cùng kinh hãi la thất thanh. Gã đánh ra một quyền, trường kiếm của Định Tĩnh sư thái bị gãy làm đôi, máu từ tay gã chảy ra bề bết.

Định Tĩnh sư thái gọi:

- Mau lên đây đưa kiếm cho ta!

Nghi Hòa phi thân lên, đưa ngang kiếm nói:

- Sư bá, kiếm đây.

Định Tĩnh sư thái quay người nhận lấy, một cây liễu tử thương đâm chênh chếch về phía Nghi Hòa, một cây liễu tử thương khác đâm về phía Định Tĩnh sư thái. Nghi Hòa đành vung kiếm lên gạt đỡ, người sử liễu tử thương tiến đến bức Nghi Hòa phải lùi xuống núi, trường kiếm không sao đưa đến tay Định Tĩnh sư thái.

Phía trên có ba người xông ra, hai người sử đao, một người sử một đôi phán quan bút vây quanh Định Tĩnh sư thái. Định Tĩnh sư thái múa tít song chưởng, sử Thiên trượng chưởng pháp phái Hằng Sơn, xuyên qua xuyên lại giữa bốn cây binh khí. Định Tĩnh sư thái tuổi gần lục tuần, nhưng thân thủ mau lẹ không thua gì thời còn trẻ. Bốn tên hảo thủ Ma giáo hợp lực vây đánh cũng không làm gì được một lão ni tay không.

Nghi Lâm kinh hãi la khẽ:

- Trời ơi, phải làm sao đây? Phải làm sao đây?

Lệnh Hồ Xung lớn tiếng nói:

- Máy tên giặc cỏ này đâu thành vấn đề, tránh đường, tránh đường, bốn tướng quân muốn đi lên bắt giặc cỏ.

Nghi Lâm vội nói:

- Đừng đi ! Chúng không phải là giặc cỏ, toàn là người võ công cao cường, quan gia lên trên thì bọn chúng giết ngay.

Lệnh Hồ Xung vỗ ngực, hiên ngang nói:

- Giữa thanh thiên bạch nhật...

Chàng ngừng đầu lên, thấy trời chưa sáng, không thể nói "thanh thiên bạch nhật" được, nhưng cũng lờ đi, tiếp tục nói:

- Máy tên giặc cỏ này chặn đường cướp của, ăn hiếp hạng nữ lưu, hừ hừ, chẳng lẽ bọn bay không sợ vương pháp sao?

Nghi Lâm nói:

- Bọn tiểu ni đâu phải hạng nữ lưu bình thường, địch nhân cũng không phải là giặc cỏ chặn đường cướp của...

Lệnh Hồ Xung khoa chân bước lên trước, chen người vào bọn nữ đệ tử mà đi. Bọn nữ đệ tử đành phải nép vào vách đá nhường cho chàng bước qua.

Lệnh Hồ Xung lên đến đỉnh núi, đưa tay rút yêu đao ra. Chàng rút một hồi lâu, giả bộ như rút không được bèn chửi:

- Tổ mẹ nó, cây đao này thật là bực mình, lúc người ta cần gấp thì lại rỉ sét. Đao của tướng quân bị rỉ sét sao bắt giặc được đây?

Nghi Hòa đang vung kiếm đấu kịch liệt với hai tên Ma giáo, liễu mạng trần giữ sơn đạo, nghe Lệnh Hồ Xung ở sau lưng lải nhải vì đao bị rỉ sét không rút ra được, bà vừa bực mình vừa buồn cười bèn la lên:

- Mau tránh ra, ở đây nguy hiểm lắm .

Bà ta la câu này, hơi bị phân tâm, cây liễu tử thương đâm soạt một tiếng suýt trúng vào vai bà. Nghi Hòa lùi nửa bước, người đó lại vung thương phóng tới.

Lệnh Hồ Xung la lên:

- Phải rồi, phải rồi ! Giặc cỏ to gan không thấy bốn tướng quân ở đây sao?

Chàng lạng người qua cản trước mặt Nghi Hòa. Gã hán tử sử liễu tử thương sưng sốt, lúc này trời đã hừng sáng, thấy sắc phục của chàng đúng là mệnh quan triều đình, gã liền dừng thương không đánh nữa, chỉ mũi thương vào ngực Lệnh Hồ Xung quát:

- Người là ai? Vừa rồi ở dưới la lối om sòm có phải là cầu quan người không?

Lệnh Hồ Xung chửi:

- Tổ mẹ ngươi, ngươi dám gọi ta là cầu quan hả? Ngươi mới là cầu tặc, ở đây chặn đường cướp của. Bốn tướng quân đến đây mà các ngươi còn không rút đi thật coi trời bằng vung. Bốn tướng quân bắt các ngươi đem đến huyện nha môn, đánh cho mỗi tên năm mươi trượng vọt cút té đái phải kêu cha gọi mẹ mới thỏa lòng.

Gã hán tử sử thương không muốn giết mệnh quan triều đình sợ phiền phức, liền chửi:

- Mẹ kiếp đồ thúu tha mau cút đi ! Ở đây mà nói bậy nói bạ nữa thì lão tử sẽ đâm xuyên ba lỗ lên người cậu quan người đó.

Lệnh Hồ Xung thấy Định Tĩnh sư thái nhất thời chưa đến nỗi thất bại mà bọn Ma giáo cũng không ném ám khí, lăn đá xuống nữa. Chàng lớn tiếng quát:

- Bọn giặc cỏ to gan, mau quỳ xuống khấu đầu trước bốn tướng quân. Bọn bay có mẹ già tám chục tuổi thì ta có thể giảm tội cho, nếu không thì, hừ hừ, ta sẽ đem cái đầu bọn các người chém đứt từng cái, từng cái một...

Bọn đệ tử phái Hằng Sơn nghe nói vậy đều chau mày lắc đầu. Họ thầm nghĩ:

- Hần bị điên rồi.

Nghi Hòa bước lên một bước, cầm kiếm hộ vệ, nếu địch nhân phóng thương đâm Lệnh Hồ Xung thì cô sẽ vung kiếm gạt đỡ.

Lệnh Hồ Xung lại cố rút yêu đao ra rồi chửi:

- Tổ mẹ nó, lúc lâm trận cấp bách thì thanh bảo đao tổ truyền này lại hạn rỉ. Hừ, bảo đao này của bốn tướng mà không bị sét rỉ thì bọn giặc cỏ các người có mười cái đầu cũng bị chém rụng hết.

Gã hán tử sử thương cười hô hố, quát:

- Cút mau!

Gã vung thương nhắm đánh vào hông Lệnh Hồ Xung. Lệnh Hồ Xung giật mạnh một cái, cả đao lẫn vỏ đều bị giật xuống. Chàng la lên:

- Trời ơi!

Rồi lao người về trước, ngã nhào xuống. Nghi Hòa la lên:

- Cẩn thận!

Lúc Lệnh Hồ Xung trượt chân té, yêu đao đã phóng ra, đầu vô đao điểm trúng yếu huyệt trên lưng gã hán tử sử thương. Gã hán tử chưa hề được một tiếng thì đã mềm nhũn ra, té lăn xuống đất.

Lệnh Hồ Xung ngã bịch xuống rồi lồm cồm bò dậy, hứ một tiếng rồi nói:

- A ha ! Người cũng bị té. Mọi người thấy đó, lão tử đâu có sao, chúng ta đánh tiếp đi.

Nghi Hòa túm lấy gã hán tử hất về phía sau, thâm nghĩ: Có một con tin trong tay, cục diện có lợi thế hơn một chút.

Ba người trong Ma giáo xông đến muốn cứu đồng môn. Lệnh Hồ Xung la lên:

- A ha, đâu có dễ như vậy, ta phải bắt hết bọn giặc cỏ các người.

Lệnh Hồ Xung vung yêu đao lên, chỉ Đông đánh Tây, sử toàn những chiêu kiếm không theo chương pháp. Độc Cô cửu kiếm vốn không có chiêu số, cách chàng sử đao rất thoải mái, ưu nhã nhưng chậm chạp vụng về mà oai lực mạnh đến kỳ lạ. Yếu điểm của nó ở kiếm ý chứ không phải chiêu thức. Lệnh Hồ Xung không giỏi về điểm huyết hay đả huyết, lúc đang đấu kịch liệt khó mà nhận ra chuẩn xác huyết đạo đối phương, nhưng kiếm pháp tinh diệu cộng với nội lực hùng hậu tuy không đâm trúng yếu điểm nhưng đâm

nghe huyết đao thì địch nhân cũng chịu không nổi. Chẳng cứ tiện tay đâm ra thì người đó té ngã.

Bỗng thấy bước chân Lệnh Hồ Xung loạng choạng xiêu vẹo, chàng cầm luôn cả yêu đao lẫn vỏ đao múa loạn xạ. Đột nhiên Lệnh Hồ Xung không dừng chân kịp, va vào một tên Ma giáo, soạt một tiếng, đầu vỏ đao đâm trúng bụng dưới của tên đó. Gã chỉ kịp thở dốc một hơi dài, nhũn ra té xuống. Lệnh Hồ Xung la lên:

- Trời ơi !

Rồi nhảy lùi ra sau, chuôi đao của chàng đánh trúng vào vai một người đứng phía sau, người đó liền té nhào xuống, lăn long lóc dưới đất. Lệnh Hồ Xung bị vấp lên người gã, chàng chửi:

- Tổ mẹ nó!

Lệnh Hồ Xung xông về phía trước, vỏ đao lại đâm trúng một tên Ma giáo sử đao. Tên này là một trong ba hảo thủ vây đánh Định Tĩnh sư thái, lưng gã bị đánh trúng, đơn đao rớt khỏi tay bay đi. Định Tĩnh sư thái thừa cơ vung chưởng, đánh trúng ngực gã. Gã thổ huyết, chắc khó sống nổi.

Lệnh Hồ Xung la lên:

- Cẩn thận, cẩn thận !

Chàng liền lui mấy bước, lưng va vào người sử phán quan bút. Gã này giờ bút lên nhắm điểm vào lưng Lệnh Hồ Xung. Lệnh Hồ Xung quờ quạng, xông về phía trước, vỏ đao của chàng lao đến thì lại có hai tên Ma giáo bị đâm ngã xuống đất. Gã sử phán quan bút vội lao nhanh về phía chàng, Lệnh Hồ Xung la to:

- Chết mẹ rồi !

Chàng liền co giò chạy, gã cũng vắt chân đuổi theo. Đột nhiên Lệnh Hồ Xung dừng bước khom người xuống, chuôi dao của chàng dưới nách lộ ra một nửa. Gã đó vạn lần không ngờ đối phương đang chạy nhanh đột nhiên dừng lại, tuy võ công gã cao cường nhưng biến chiêu không kịp, trong lúc chạy vội chỗ giữa ngực và bụng của gã bị chuôi dao Lệnh Hồ Xung thúc trúng. Mặt gã lộ ra vẻ rất sững sốt, đối với chuyện vừa rồi dường như gã không tin là sự thật, người gã từ từ mềm ra rồi ngã xuống.

Lệnh Hồ Xung quay người thấy trận chiến đã ngưng lại. Bọn đệ tử phái Hằng Sơn đã lên đỉnh núi gần được phân nửa, đang đứng đối diện với bọn Ma giáo, những đệ tử còn lại thì đang tức tốc chạy lên. Lệnh Hồ Xung lớn tiếng nói:

- Đồ giặc cỏ, thấy bốn tướng quân ở đây sao không mau quỳ xuống đầu hàng. Thật kỳ cục.

Lệnh Hồ Xung múa võ dao, quát một tiếng rồi xông vào đám Ma giáo. Bọn Ma giáo liền tấn công, dao thương giao nhau. Bọn đệ tử phái Hằng Sơn muốn lên tương trợ, nhưng thấy Lệnh Hồ Xung la to:

- Lợi hại, lợi hại ! Bọn giặc cỏ này thật hung hãn.

Lệnh Hồ Xung chạy ra khỏi đám đông, chân bước nặng nề, lúc chạy thì quờ quạng, té bịch một cái. Chàng vung võ dao lên đánh trúng trán mình, muốn ngất đi. Nhưng mỗi lần vào ra trong đám Ma giáo thì hần đã đâm mấy tên hảo thủ.

Song phương thấy Lệnh Hồ Xung như vậy, không khỏi trở mặt kinh ngạc.

Nghi Thanh và Nghi Hòa cùng chạy đến gọi:

- Tướng quân, tướng quân có sao không?

Lệnh Hồ Xung nhắm nghiền hai mắt, giả đồ bất tỉnh.

Một lão già cầm đầu bọn Ma giáo thấy trong khoảnh khắc mà phe lão bị chết một người, còn mười một người bị viên quan diên khùng này đánh ngã. Vừa rồi lão thấy hấn xông trận, chính lão đã liên tục xuất chiêu cầm nã nhưng lại suýt bị vô đao của hấn điểm trúng tay. Cái mũi da của vô đao điểm không trúng huyết đạo nhưng thế điểm rất lợi hại, phương vị cổ quái, bình sinh lão chưa bao giờ thấy qua. Vô công của người này cao cường không biết đến đâu mà lường. Lại thấy phe mình có năm người bị hấn điểm ngã đã bị phái Hằng Sơn bắt giữ, bất luận thế nào phe lão cũng không đối phó được. Lão liền lớn tiếng nói:

- Định Tĩnh sư thái, bọn đệ tử của người bị trúng ám khí, có cần thuốc giải không?

Định Tĩnh sư thái thấy mấy tên đệ tử của bà bị trúng ám khí đang hôn mê bất tỉnh, máu nơi vết thương chảy ra đều màu đen. Bà biết ám khí có tẩm chất kịch độc, vừa nghe lão nói câu này liền biết rõ ý của lão, bèn nói:

- Đem thuốc giải đến để đổi lấy người.

Lão già gật đầu nói nhỏ mấy câu. Một tên Ma giáo cầm một bình sứ đi đến trước mặt Định Tĩnh sư thái cúi người đưa lên. Định Tĩnh sư thái nhận bình sứ, gần giọng nói:

- Nếu thuốc giải có công hiệu, sẽ thả người.

Lão già nói:

- Định Tĩnh sư thái phái Hằng Sơn chắc không phải là người nói rồi nuốt lời.

Lão hươ tay một cái. Bọn Ma giáo khiêng những người bị thương và xác chết cùng đi theo hướng Tây xuống núi, trong khoảnh khắc tất cả đi hết không còn người nào.

Lệnh Hồ Xung từ từ tỉnh lại, hắt la lên:

- Đau quá !

Rồi liền đưa tay sờ lên trán, chỗ bị đánh sưng lên một cục. Hắn ngạc nhiên hỏi:

- Hừ, mấy tên giặc cỏ đâu rồi? Chúng đi đâu hết rồi?

Nghi Hòa cười khúc khích, nói:

- Vị tướng quân này thật kỳ lạ, cổ quái. Vừa rồi may mà tướng quân xông trận, đánh tán loạn, mấy tên giặc cỏ bị tướng quân hù dọa phải lui hết.

Lệnh Hồ Xung cười ha hả nói:

- Tuyệt diệu, tuyệt diệu ! Đại tướng quân xuất mã, quả nhiên oai phong lẫm liệt. Bọn giặc cỏ cúp đuôi chạy tán loạn. Ủi chao...

Hồi 95

Tráp Bát Phố, phái Hằng Sơn lâm nạn

Lệnh Hồ Xung đưa tay sờ lên trán, rồi nhăn mặt ra chiều đau đớn vô cùng. Nghi Thanh nói:

- Tướng quân, tướng quân bị thương rồi chăng? Bọn bản ni có thuốc trị thương đây.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Không sao, không sao, bậc đại trượng phu da ngựa bọc thây, cũng là chuyện nhỏ...

Nghi Hòa trề môi cười nói:

- Chỉ sợ là da ngựa bọc thây thiệt đó.

Nghi Thanh đưa mắt liếc Nghi Hòa một cái rồi nói:

- Người thích bôi móc, bây giờ nói những thứ đó làm gì?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Người phương Bắc bọn ta nói là da ngựa bọc thây, còn người phương Nam các người cách đọc có khác một chút.

Nghi Hòa quay người lại nói:

- Chúng ta cũng là người phương Bắc mà.

Định Tĩnh sư thái đưa thuốc giải cho người đệ tử bên cạnh và sai mấy cô đem đi cứu đồng môn bị trúng ám khí, rồi bà đi đến trước Lệnh Hồ Xung, cúi đầu thi lễ nói:

- Lão ni Định Tĩnh phái Hằng Sơn không dám thỉnh giáo cao danh quý tính của thiếu hiệp.

Lệnh Hồ Xung ớn lạnh xương sống, nghĩ: Vị tiền bối phái Hằng Sơn này quả có con mắt tinh đời, nhìn ra được tuổi ta còn nhỏ mà lại giả mạo làm tướng quân. Nghĩ vậy chàng liền chấp tay, cúi người cung kính đáp lễ:

- Lão sư thái có hỏi thì xin đáp: bốn tướng quân họ Ngô, quan danh là Thiên Đức. Thiên là trời mệnh mông bát ngát, còn Đức là văn chương đạo đức. Bốn tướng được bổ làm chức tham tướng ở Tuyền Châu, bây giờ đang lên đường nhậm chức.

Định Tĩnh sư thái liệu đoán chàng không muốn tiết lộ mặt mũi, chưa chắc là tướng quân thật. Bà bèn nói:

- Hôm nay phái Hằng Sơn của bản ni gặp phải đại nạn, nhờ có tướng quân ra tay cứu giúp, đại ân đại đức này không biết làm sao báo đáp cho được. Vô công của tướng quân cao thâm, bản ni lại không biết được sư thừa môn phái của tướng quân, thật là khâm phục.

Lệnh Hồ Xung cười ha hả nói:

- Lão sư thái quá khen, nhưng ta cũng nói thật. Võ công của bốn tướng có mấy cách đánh, trên đánh tuyết rơi phủ núi, dưới đánh cây già tróc rễ, giữa đánh lấy tim hắc hổ... Ủi chao, уй chao!

Chàng vừa nói vừa múa tay chân, một quyền đánh ra dường như dùng sức quá mạnh, tự làm khớp xương mình đau buốt. Lúc chàng trộm nhìn Nghi Lâm, thấy cô ta giật mình, có ý rất quan tâm lo lắng, thầm nghĩ: Vị tiểu sư muội này có tấm lòng thật là nhân hậu. Nếu biết đúng là ta, thì không hiểu cô ta nghĩ sao?

Định Tĩnh sư thái dĩ nhiên biết rõ chàng giả bộ, bèn mỉm cười nói:

- Tướng quân là chân nhân bất lộ tướng, bản ni chỉ còn cách sớm chiều thấp nén thanh hương, chúc cho tướng quân phúc thể an khang, vạn sự như ý...

Lệnh Hồ Xung nói:

- Đa tạ, đa tạ. Sư thái cầu xin đức Bồ Tát phù hộ cho bốn tướng thắng quân phát tài. Tiểu tướng cũng chúc lão sư thái và các vị tiểu sư thái thuận buồm xuôi gió, gặp hung hóa kiết, vạn sự thuận lợi. Ha ha, ha ha.

Trong lúc đang cười to, chàng cúi người sát đất hướng về phía Định Tĩnh sư thái rồi nghênh ngang mà đi. Lệnh Hồ Xung tuy là cuồng vọng làm ầu, nhưng đã lâu ở trong Ngũ Nhạc kiếm phái, đối với vị tiền bối phái Hằng Sơn này không dám thất lễ.

Bọn đệ tử phái Hằng Sơn nhìn theo bước chân xiêu vẹo của chàng đi về phía Nam, rồi vây lấy Định Tĩnh sư thái hỏi không ngớt:

- Sư bá, người này lai lịch thế nào?
- Hắn khùng thật hay là giả bộ?
- Có phải võ công hắn cao cường hay là chẳng qua gặp hên, đánh bữa đánh ẩu mà trúng địch nhân?
- Đệ tử thấy hắn không giống tướng quân, dường như tuổi cũng không lớn có phải không?

Định Tĩnh sư thái thở dài, quay đầu nhìn các đệ tử bị trúng ám khí, thấy sau khi rịt thuốc giải, máu đen đã chuyển sang đỏ, mạch đập càng mạnh lên, đã thoát hiểm. Linh được trị thương của phái Hằng Sơn có thể coi là hay nhất trong các phái, rồi tự trị thêm sau. Bà liền giải khai huyết đạo cho năm tên giáo chúng Ma giáo, thả họ về. Bà nói:

- Tất cả đến dưới gốc cây bên đó ngồi nghỉ một chút đi.

Một mình bà ngồi tọa định ở bên tảng đá to, nhắm mắt trầm tư. Lúc người này xông vào trong trận Ma giáo, trường lão thủ lĩnh Ma giáo đã động thủ với hắn, nhưng hắn vẫn có thể trong khoảnh khắc điểm ngã năm người, lại không phải là công phu điểm huyết. Hắn sử chiêu thức cũng không biểu hiện môn phái nào. Trong võ lâm đương thời, có người trẻ tuổi lợi hại như vậy, chắc là đệ tử của một vị cao nhân? Nhân vật như vậy là bạn chứ không phải là địch, thật là may mắn cho phái Hằng Sơn ta.

Bà trầm ngâm một chút rồi sai đệ tử lấy nghiên bút và một tấm giấy lụa mỏng để viết thư. Bà nói:

- Nghi Chất, đem chim bồ câu ra đây.

Nghi Chất đã rồi bắt một con chim bồ câu từ lồng trúc đeo trên lưng ngựa ra. Định Tĩnh sư thái cuộn mảnh lụa viết thư thành một cuộn dài dài rất nhỏ, nhét vào trong ống trúc, đây nắp lại, rồi đánh lửa đốt keo, dùng sợi dây cột vào chân trái của bồ câu. Bà khấn thầm, rồi tung chim bồ câu lên. Bồ câu vỗ cánh bay về phương Bắc, cao dần xa dần, trong khoảnh khắc chỉ còn là một điểm đen nhỏ xíu trên bầu trời.

Định Tĩnh sư thái từ lúc viết thư đến lúc thả bồ câu, mỗi cử chỉ đều rất chậm chạp, hoàn toàn khác hẳn với tình trạng khi bà tung hoành giữa vòng vây địch nhân. Bà ngẩng đầu lên, điểm đen nhỏ đã ẩn vào đám mây trắng từ lâu, nhưng bà vẫn nhìn chăm chăm về hướng Bắc. Bọn đệ tử không dám lên tiếng. Trong trận chiến vừa rồi, tuy có tướng quân đó xen vào đánh giúp, dường như rất hoạt kê, kỳ thực cục diện còn hung hiểm vô cùng. Mọi người đều tìm được cái sống trong cái chết.

Một lúc lâu sau, Định Tĩnh sư thái quay người lại vẫy gọi một tiểu cô nương mười lăm mười sáu tuổi đến. Thiếu nữ đó liền đứng dậy, đi đến trước bà, gọi khẽ:

- Sư phụ!

Định Tĩnh sư thái nhẹ nhàng vuốt tóc cô hỏi:

- Quyên nhi, vừa rồi ngươi có sợ không?

Thiếu nữ đó gật đầu nói:

- Sợ lắm. May mà vị tướng quân dũng cảm vô cùng, đánh bọn ác nhân này bỏ chạy.

Định Tĩnh sư thái mỉm cười nói:

- Vị tướng quân này không phải dũng cảm vô cùng mà là võ công thâm hậu không lường được.

Thiếu nữ nói:

- Sư phụ, võ công của vị tướng quân này cao thâm lắm ư? Hải nhi thấy tướng quân đó xuất chiêu loạn xạ đến nỗi không cần thận đề cả võ đao đánh vào trán mình. Tại sao đao của tướng quân đó bị rỉ không rút ra khỏi vỏ được?

Tân Quyên này là đệ tử của Định Tĩnh sư thái thu nhận ở quan môn, cô thông minh lanh lợi, rất được sư phụ yêu mến. Trong nữ đệ tử phái Hằng Sơn, ni cô xuất gia chiếm khoảng sáu phần, còn lại bốn phần là đệ tử tục gia, có một số người là phụ nữ trung niên, bà già năm sáu chục tuổi cũng có. Tân Quyên là người nhỏ tuổi nhất trong phái Hằng Sơn. Chúng đệ tử thấy Định Tĩnh sư thái nói chuyện với tiểu sư muội Tân Quyên, từ từ vây lại.

Nghi Hòa nói xen vào:

- Hắn xuất chiêu có loạn xạ đâu? Hắn giả bộ, đem võ công thượng thừa giấu đi không để lộ một chút dấu vết, cho nên mới càng cao minh. Sư bá, sư bá thấy vị tướng quân này lại lịch thể nào? Thuộc môn phái nào?

Định Tĩnh sư thái lắc đầu, nói:

- Võ công người này chỉ có thể hình dung qua bốn chữ "cao thâm khôn lường", ngoài ra ta không biết gì hết.

Tân Quyên hỏi:

- Sư phụ, phong thư này sư phụ viết cho chúng môn sư thúc có phải không? Có thể đến ngay được không?

Định Tĩnh sư thái nói:

- Con chim bồ câu này bay đến Bạch Y am ở Tô Môn là một trạm rồi đổi con chim khác. Từ Bạch Y am đến Diệu Tường am ở Tế Nam lại đổi một chim khác nữa, đến Thanh Tĩnh am ở Lao Hà Khẩu đổi một lần nữa. Bốn con chim bồ câu tiếp sức nhau mới đưa thư đến núi Hằng Sơn được.

Nghi Hòa nói:

- May mà chúng ta chưa bị tổn thương người nào, mấy sư tử sư muội trúng ám khí độc đã rịt thuốc, qua hai ngày thì chắc không còn lo ngại gì nữa. Những người bị đá làm tổn thương và trúng binh khí cũng không lo gì tính mạng.

Định Tĩnh sư thái ngắc đầu suy tư, nên không nghe những lời Nghi Hòa nói. Bà thâm nghĩ: Phái Hằng Sơn lần này xuống phương Nam, hành tung vô cùng bí mật, ngày nghỉ đêm đi. Tại sao bọn Ma giáo lại biết được tin, lựa chỗ hiểm này phục kích?

Bà quay lại nói với các đệ tử:

- Địch nhân đã chạy xa rồi, chắc trong nhất thời không dám quay lại. Tất cả đã mệt lắm rồi, nên ngồi đây ăn một ít lương khô rồi đến bóng cây bên kia nằm ngủ.

Mọi người đáp dạ, người gác bếp nấu nước pha trà. Đoàn người ngủ mấy canh giờ, rồi dùng cơm trưa. Định Tĩnh sư thái thấy những đệ tử bị thương về mặt đỡ dần, bà nói:

- Hành tung của chúng ta đã bị lộ, từ nay về sau không cần đi đêm nữa. Người bị thương phải nghỉ ngơi dưỡng thương, tối nay chúng ta nghỉ ở Tráp Bát phố.

Từ trên sườn núi cao đi xuống, hơn ba canh giờ mới đến Tráp Bát phố. Đây là chỗ giao giới quan trọng giữa hai tỉnh Triết Giang và Phúc Kiến, lữ hành lên Tiên Hà Lĩnh phải qua chỗ này. Đoàn người vào trấn, trời còn chưa tối nhưng trong trấn không có một bóng người.

Nghi Hòa nói:

- Phong tục của Phúc Kiến thật là kỳ lạ, sớm như thế này mà đã ngủ hết rồi.

Định Tinh sư thái nói:

- Chúng ta hãy tìm một khách điểm nghỉ ngơi.

Phái Hằng Sơn và các ni am trong võ lâm đều có mối quan hệ với nhau, nhưng Tráp Bát phố không có ni am, không thể đi ngủ nhờ nhà người, đành phải tìm đến khách điểm nghỉ ngơi. Điều bất tiện là người thế tục đối với ni cô có điều úy kỵ, cho rằng gặp ni cô là không may, thường rồi hơi bàn tán. Nhưng các ni cô quen rồi, cũng không bao giờ chấp nhứt.

Các khách điểm đều đóng cửa. Tráp Bát phố nói lớn cũng không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, cũng có một hai trăm nhà phố, nhưng nhìn lướt qua thì giống như một thị trấn chết. Mặt trời chưa tắt hết mà trên đường Tráp Bát phố giống như giữa đêm khuya. Đoàn người quẹo qua một con đường, thấy trước một khách điểm treo bảng hiệu bằng vải trắng viết bốn chữ to: "Tiên An khách điểm", nhưng cửa đóng kín, yên lặng không một tiếng động. Nữ đệ tử tên gọi Trịnh Ngạc liền tiến lên trước gõ cửa. Trịnh Ngạc là đệ tử tục gia, gương mặt trái soan tròn trịa lúc nào cũng tươi cười, cô lại khéo ăn nói nên rất được nhiều người yêu mến. Trên đường đi, nếu có chuyện cần giao tiếp với

người, cô ta thường đứng ra đối đáp, để người ngoài khỏi phải vừa thấy ni cô thì sinh lòng úy kỵ.

Trịnh Ngạc gõ cửa mấy cái, ngừng lại một lúc lại gõ mấy cái. Một lúc lâu sau, vẫn không thấy có người mở cửa. Trịnh Ngạc gọi:

- Điểm đại gia thúc, xin mở cửa!

Giọng cô trong trẻo, lại là người luyện võ cho nên thanh âm có thể truyền đi rất xa, dù ở cách mấy cái sân cũng nghe thấy. Nhưng trong khách điểm vẫn không có người lên tiếng, tình hình hiển nhiên rất kỳ lạ.

Nghi Hòa đi đến trước, áp tai lên cánh cửa nghe. Trong điểm hoàn toàn không có động tĩnh gì. Cô quay lại nói:

- Sư bá, trong điểm không có người.

Định Tĩnh sư thái cảm thấy có điều khác thường, thấy tấm bảng hiệu của điểm rất mới, cánh cửa cũng lau chùi sạch sẽ. Bà nói:

- Đi nữa xem, trong trấn này chắc không chỉ có một khách điểm này.

Đoàn người đi qua mấy chục căn nhà, đến Nam An khách điểm. Trịnh Ngạc chạy lên trước đập cửa, cũng giống như trước, vẫn không có người trả lời. Trịnh Ngạc nói:

- Nghi Hòa sư tử, chúng ta vào xem sao.

Nghi Hòa đáp:

- Cũng được.

Hai người vượt tường vào trong. Trịnh Ngạc lớn tiếng hỏi:

- Trong điểm có ai không?

Không nghe có người đáp lại. Hai người rút kiếm ra khỏi vỏ, đi song song vào khách đường, đến sau bếp, chuồng ngựa, các phòng các nơi xem xét một lượt, quả nhiên không có một ai. Bàn ghế sạch trơn không chút bụi bám, ngay cả trà trong bình ở trên bàn cũng còn hơi ấm. Trịnh Ngạc mở cửa lớn để Định Tĩnh sư thái và mọi người vào. Cô đem tình hình thuật lại, mọi người đều lẩm bẩm cho là kỳ lạ.

Định Tĩnh sư thái nói:

- Các người bảy người một tốp, phân ra đi các nơi trong trấn xem sao, hỏi thăm xem vì nguyên nhân gì. Bảy người không được rời nhau, hễ có tung tích của địch thì thôi cò làm hiệu.

Chúng đệ tử đồng thanh đáp dạ rồi vội phân ra đi. Khách đường chỉ còn lại một mình Định Tĩnh sư thái. Lúc đầu, bà còn nghe tiếng bước chân của các đệ tử, lúc sau thì tịch mịch không còn một tiếng động. Tráp Bát phở yên tĩnh khiến cho người ta cảm thấy rợn tóc gáy. Một thị trấn to nhường ấy, yên tĩnh không có tiếng người mà ngay cả tiếng gà gáy chó sủa cũng không, thật là bất bình thường.

Định Tĩnh sư thái bỗng nhiên lo lắng vô cùng. Bà trầm nghĩ: Phải chăng Ma giáo bày bố cạm bẫy âm độc? Bọn nữ đệ tử rất ít kinh nghiệm trên giang hồ chắc trúng quỷ kế bị Ma giáo bắt hết rồi.

Bà đi đến cửa, thấy góc Đông Bắc có bóng người thoảng qua, ở đầu mé Tây có mấy người nháy vào trong nhà người ta, đều là đệ tử của bốn phái. Bà hơi

yên tâm, lại qua một lúc sau, bọn đệ tử từ các nơi về
bấm báo, đều nói trấn này không có một bóng người.

Nghi Hòa nói:

- Đừng nói là không có người mà ngay cả gà chó
cũng không có một con.

Nghi Thanh nói:

- Xem ra mọi người trên trấn đi không lâu, nhiều
nhà rượu hòm còn mở ra, chắc là lấy đồ có giá trị
đem đi.

Định Tĩnh sư thái gật đầu hỏi:

- Các người nghĩ thế nào?

Nghi Hòa nói:

- Đệ tử đoán rằng bọn yêu nhân Ma giáo đã đuổi
dân trong trấn đi, không bao lâu sẽ kéo đến rất đông
để đánh mình.

Định Tĩnh sư thái nói:

- Đúng vậy, lần này yêu nhân Ma giáo muốn mình
thương giao chiến với chúng ta. Vậy thì càng hay. Các
người có sợ không?

Chúng đệ tử cùng đáp:

- Hàng ma diệt tà là thiên chức của đệ tử Phật
môn chúng ta.

Định Tĩnh sư thái nói:

- Chúng ta ở trong khách điểm này nghỉ ngơi, làm
cơm ăn no một bữa rồi hãy hay. Trước tiên thử xem
trong nước, gạo, rau có độc dược không?

Lúc phái Hằng Sơn ăn cơm, không nói chuyện, ai cũng lắng tai nghe động tĩnh ở bên ngoài. Tốp thứ nhất ăn cơm xong, đi ra ngoài canh giữ, đổi cho những đệ tử kia vào ăn cơm.

Bỗng nhiên Nghi Thanh nghĩ ra một kế, bèn nói:

- Sư bá, chúng ta đi vào các nhà tháp đèn lên, làm cho địch nhân không biết chỗ ở của chúng ta.

Định Tĩnh sư thái nói:

- Kế nghị binh này hay lắm. Bảy người các người đi đốt đèn đi.

Từ cửa lớn bà nhìn ra trên đường phía Tây, trong cửa sổ nhiều nhà, chỗ nào cũng có ánh đèn sáng lên, một lúc sau trong cửa sổ nhiều quán điểm ở phía Đông cũng có ánh đèn. Trên đường lớn chỗ nào cũng có ánh đèn nhưng vẫn không thấy động tĩnh gì. Định Tĩnh sư thái ngẩng đầu lên thấy vành trăng lưỡi liềm giữa trời. Bà khấn thầm:

- Cầu xin Bồ Tát phù hộ để các đệ tử phái Hằng Sơn lần này được bình yên quay về. Đệ tử Định Tĩnh nếu trở về được núi Hằng Sơn thì từ nay đèn hương lễ Phật, không động đến đao kiếm nữa.

Năm xưa Định Tĩnh sư thái khét tiếng trên giang hồ, không ít sự tích oanh liệt. Nhưng trận chiến trên Tiên Hà Lĩnh tối hôm qua, cục diện vô cùng hung hiểm, bây giờ nghĩ lại bà còn sợ hãi. Bà lo lắng là vì thống lĩnh nhiều đệ tử, nếu chỉ một mình bà, thì tình cảnh có đáng sợ đến gấp mười lần, bà cũng không ngại. Bà lại thầm cầu nguyện:

- Đại từ đại bi cứu khổ cứu nạn Quan Thế Âm Bồ Tát, nếu lần này mọi người phái Hằng Sơn của đệ tử bị tổn thất, xin để cho một mình đệ tử Định Tĩnh gánh chịu tai họa. Các báo ứng sát nghiệp, chỉ để một mình đệ tử nhận lãnh.

Ngay lúc này bỗng nghe có tiếng phụ nữ ở phía đông bắc truyền lại:

- Cứu tôi với, cứu tôi với !

Trong đêm tối bốn bề tĩnh lặng, tiếng la thất thanh càng thêm thẳm. Định Tĩnh sư thái kinh hãi, nghe rõ tiếng la không phải là đệ tử của bốn môn. Bà chăm chú nhìn về phía Đông Bắc, không thấy động tĩnh gì, liền thấy tốp bảy người của Nghi Thanh chạy về hướng đó để quan sát phía trước. Một lúc lâu sau, không thấy bọn Nghi Thanh trở về bẩm báo. Nghi Hòa nói:

- Sư bá, đệ tử và sáu vị sư muội qua xem sao.

Định Tĩnh gật đầu. Nghi Hòa thống lĩnh sáu người, gọi một tiếng rồi chạy thẳng đến chỗ đó. Trong bóng đêm kiếm quang lấp lánh, không bao lâu thì mất hút.

Một lúc lâu sau, bỗng nghe tiếng phụ nữ lại la thất thanh:

- Giết người ! Cứu mạng ! Cứu tôi với !

Bọn đệ tử phái Hằng Sơn ngơ ngác nhìn nhau. Không biết bên đó xảy ra chuyện gì, tại sao hai tốp Nghi Thanh và Nghi Hòa đi lâu như vậy mà vẫn chưa về bẩm báo. Nếu nói gặp phải địch nhân tại sao không có tiếng binh khí đánh nhau. Nghe từng tiếng gọi cứu mạng của người phụ nữ, mọi người nhìn Định Tĩnh sư thái, đợi bà ra lệnh phái người đi cứu.

Định Tĩnh sư thái nói:

- Vu Tẩu, người dẫn sáu tên sư muội đi trước, bất luận thấy chuyện gì, tức khắc phái người về báo.

Vu Tẩu là một phụ nữ trung niên khoảng bốn chục tuổi, nguyên là bộc phụ hầu hạ Định Nhân sư thái trong Bạch Vân am ở Hằng Sơn, về sau Định Nhân sư thái thấy bà ta có lòng trung thành, có tài năng bèn nhận làm đệ tử, lần này được theo Định Tĩnh sư thái là lần đầu tiên phiêu bạt giang hồ. Vu Tẩu cúi người đáp dạ rồi dẫn sáu sư muội, nhắm đi về hướng Đông Bắc.

Nhưng sau khi bảy người đi, vẫn giống như đá chìm dưới đáy biển, không một ai trở lại. Định Tĩnh sư thái càng lúc càng sợ, đoán rằng địch nhân bày bố cạm bẫy để dụ bọn đệ tử, lần lượt bắt giữ. Lại đợi thêm một lúc nữa, vẫn không có động tĩnh gì, tiếng kêu cứu mạng cũng im bật. Định Tĩnh sư thái nói:

- Nghi Chất, Nghi Chân, các người ở lại đây, chăm sóc sư tử, sư muội bị thương, bất luận thấy cái gì cổ quái cũng không được rời khỏi khách điểm, để khỏi trúng kế diệu hổ li sơn của chúng.

Nghi Chất và Nghi Chân cúi người đáp dạ. Định Tĩnh sư thái nói với ba tên đệ tử trẻ là Trịnh Ngạc, Nghi Lâm và Tần Quyên:

- Các người đi theo ta.

Bà rút trường kiếm ra, chạy về hướng Đông Bắc. Sắp đến gần, thấy một dãy phòng tối thui không có một bóng đèn, cũng không có động tĩnh gì, Định Tĩnh sư thái lớn tiếng quát:

- Yêu nhân ma giáo, có ngon thì ra đây quyết một trận tử chiến, cứ lên lút giã thần làm quỷ thì đâu phải anh hùng hảo hán.

Bà dừng một lúc, trong phòng cũng không có người đáp lại. Bà liền phóng chân đá lên cửa lớn nơi đang đứng. Rắc rắc hai tiếng vang lên, then cửa bị gãy, cánh cửa bật vào trong. Trong phòng tối đen như mực, cũng không biết là có người hay không.

Định Tĩnh sư thái không dám mạo hiểm xông vào. Bà gọi:

- Nghi Hòa, Nghi Thanh, Vu Tấu, các người có nghe tiếng ta gọi không?

Tiếng của bà gọi truyền đi xa dần, một lúc sau từ nơi xa vọng lại. Tiếng vọng dừng hẳn, chỉ còn lại một bầu không khí tĩnh mịch.

Định Tĩnh sư thái quay lại nói:

- Ba người đi theo sát ta, không được rời xa.

Bà cầm kiếm chạy một vòng quanh dãy phòng này, không thấy gì khác lạ. Bà tung mình lên nóc nhà, chăm chú nhìn bốn phía. Không có một chút gió thổi, cây cối đứng yên, ánh trăng mát lạnh tỏa sáng trên mái ngói, phong cảnh giống như ngày trước ở Hằng Sơn bà đi dạo dưới ánh trăng lúc đêm khuya. Nhưng ở Hằng Sơn là một bầu không khí thanh tĩnh, còn bây giờ bà lại đang đứng vào giữa kỳ bí và sát khí vô cùng đáng sợ.

Định Tĩnh sư thái là một người võ công cao cường, địch nhân vẫn không chịu lộ diện thì bà cũng đành chịu bó tay chẳng biết làm thế nào.

Bà vừa sốt ruột vừa hối hận:

- Ta mà biết trước quỷ kế thâm mưu của yêu nhân thì không nên phái bọn đệ tử phân ra từng tốp đến ...

Đột nhiên bà phát lãnh, hai tay vỗ một cái bốp, nhảy xuống khỏi nóc nhà, triển khai khinh công chạy nhanh về Nam An khách điểm, gọi:

- Nghi Chất, Nghi Chân, có chuyện gì không?

Trong khách điểm không có tiếng trả lời.

Bà xông vào trong, không thấy một bóng người, mấy tên đệ tử nằm trên giường dưỡng thương cũng không biết biến đi đâu mất.

Giờ phút này Định Tĩnh sư thái có đạo hạnh đến đâu cũng không sao trấn tĩnh được, mũi kiếm ở dưới ánh đèn không ngừng rung động, lấp loáng ánh thanh quang. Trường kiếm cắm trong tay kìm không được, run lên. Mấy chục tên nữ đệ tử đột nhiên mất tích một cách vô duyên vô cớ, rốt cuộc là thế nào? Làm sao bây giờ? Ngay lúc này bà cảm thấy lưới ráo môi khô, gân cốt toàn thân đều nhũn ra không sao di động được.

Nhưng cảm giác ấy chỉ xảy ra trong khoảnh khắc. Bà hít một hơi chân khí vào huyết Đan điền, gia tâm vận chuyển nội lực, tinh thần liền phấn chấn. Bà chạy nhanh một vòng các phòng các xá, đình, sân một lượt, không thấy có gì đáng ngại. Bà gọi:

- Ngạc nhi, Quyên nhi, các người lại đây.

Nhưng trong bóng đêm, chỉ nghe tiếng của mình gọi. Trịnh Ngạc, Tần Quyên và Nghi Lâm cả ba người đều không đáp lại. Định Tĩnh sư thái la thầm:

- Nguy rồi !

Bà vội xông ra cửa gọi:

- Ngạc nhi, Quyên nhi, Nghi Lâm, các người ở đâu?

Ánh trăng ngoài cửa mờ nhạt, ba tiểu đồ nhi cũng không thấy tông tích đâu.

Gặp đại biến như vậy, Định Tĩnh sư thái không kinh hãi mà ngược lại còn tức giận. Bà nhẩy vọt lên nóc nhà, lớn tiếng quát:

- Bọn yêu nhân Ma giáo, có giỏi, thì ra đây quyết một trận tử chiến, giả bộ làm thần làm quỷ thì còn ra thể thống gì nữa?

Bà hô hoán mấy tiếng, bốn bề yên lặng tuyệt không một tiếng động. Bà luôn miệng quát tháo om sòm. Trong tòa thị trấn Tráp Bát phố to như vậy dường như chỉ còn lại một mình bà. Đang lúc không biết phải làm sao, bỗng nhiên bà nhanh trí bèn lớn tiếng nói:

- Bọn yêu nhân Ma giáo nghe đây. Các người không dám chường mặt ra thì điều đó chứng tỏ rằng Đông Phương Bất Bại là đồ hèn hạ khiếp nhược vô liêm sỉ, không dám phái người ra đánh chính diện với ta. Đông Phương Bất Bại cái gì, chẳng qua là Đông Phương Tất Bại mà thôi. Đông Phương Tất Bại, người có dám ra đây diện kiến với lão ni không? Đông Phương Tất Bại, Đông Phương Tất Bại, ta đoán là người không dám chường mặt ra đâu.

Bà biết trong Ma giáo từ trên xuống dưới, đối với giáo chủ phụng thờ như đấng thần linh, nếu có người sỉ nhục tên của giáo chủ, giáo đồ nghe thấy mà không xông ra liều mạng để bảo vệ danh dự cho giáo chủ là

phạm tội đại ác. Quả nhiên sau khi bà kêu mấy tiếng Đông Phương Tất Bại, bỗng thấy trong mấy gian phòng xông ra bảy người, khẽ vọt lên nóc nhà không phát ra tiếng động, vây bà vào giữa.

Địch nhân vừa xuất hiện thì Định Tĩnh sư thái mừng thầm. Bà nghĩ: Bọn yêu ma quỷ quái các người rốt cuộc bị ta chửi mà chường mặt ra. Ta thà bị loạn đao phân thây, còn hơn là chỉ nói với bóng ma.

Nhưng bảy người đứng vây quanh bà lặng thinh không nói lời nào. Định Tĩnh sư thái tức giận nói:

- Những tên đệ tử của ta đâu? Các người đem bọn họ đi đâu rồi?

Bảy người đó vẫn lặng yên không lên tiếng.

Định Tĩnh sư thái thấy hai người đứng ở phía Tây khoảng năm chục tuổi, cơ thịt trên mặt như cương thi, không lộ ra vẻ hỉ nộ nào. Bà thở mạnh quát:

- Được, xem kiếm đây!

Bà vung kiếm lên nhằm đâm vào ngực người đứng ở góc Tây Bắc.

Hồi 96

Bọn Tung Sơn thừa nước đục thả câu

Định Tinh sư thái biết mình đang ở trong trùng vây thì chiêu kiếm này không tài nào phóng đến hấn được, chẳng qua chỉ là một hư chiêu thôi. Người kia cũng là một cao thủ tuyệt luân, hấn đoán được chiêu kiếm này chỉ là hư chiêu, nên không thêm né tránh. Chiêu kiếm này Định Tinh sư thái vốn đã thu về nhưng bà thấy hấn không màng đến, nên nửa chừng đột ngột biến chiêu, vận lực vào cánh tay phóng nhanh đi. Hai người đứng bên cạnh vội chụp lấy hai vai của bà.

Định Tinh sư thái né người qua, chuyển động nhanh như gió, xoay mình nhằm tấn công người rất cao bên phía Đông. Người đó trượt đi nửa bước, soạt một tiếng, đã rút binh khí ra cầm tay. Đó là tấm thiết bài rất nặng. Gã vùng thiết bài lên nhằm gạt trường kiếm của bà. Trường kiếm của Định Tinh sư thái đã chuyển thành vòng tròn, vèo một tiếng, nhằm phóng đến bên

trái của lão già. Lão già đưa tay trái ra toan chụp trường kiếm của bà. Dưới ánh trăng thấp thoáng, bà thấy dường như lão có mang bao tay màu đen. Bà đoán rằng lưỡi kiếm không chém vào được nên lão mới dám tay không mà đoạt trường kiếm.

Trận chiến chuyển vòng tròn. Định Tinh sư thái đã giao thủ với năm người trong bảy tên địch, cảm thấy năm người này đều là những cao thủ. Nếu bà đơn đả độc đấu hoặc lấy một chọi hai, thì bà quyết chẳng sợ gì, còn có thể nắm được bảy tám phần thắng. Nhưng bảy người này cùng tấn công, chỉ cần có chút sơ hở thì người khác liền đánh vào ngay, đẩy bà vào thế chỉ còn chống đỡ, khó mà phản kích được.

Càng đấu bà càng ngạc nhiên: Những nhân vật có tên tuổi trong Ma giáo, tám chín phần ta đều có nghe biết. Võ công lộ số của bọn chúng, binh khí sử dụng, Ngũ Nhạc kiếm phái ta không phải không biết. Nhưng bảy người này lai lịch thế nào, ta hoàn toàn đoán không ra. Không ngờ mấy năm gần đây thế lực của Ma giáo lại lớn mạnh, có nhiều cao thủ thân phận bí ẩn đến như vậy.

Cuộc đấu kéo dài đến sáu bảy chục chiêu, Định Tinh sư thái gạt trái đỡ phải, miệng thở hồng hộc. Bà liếc mắt nhìn, bỗng thấy trên mái nhà đối diện có hơn mười bóng người. Những người này hiển nhiên đã ẩn phục ở đây từ lâu, đến bây giờ mới đột nhiên xuất hiện. Bà la thảm: Thôi rồi, thôi rồi, trước mắt bảy người này ta đã đối phó không xong. Bây giờ lại có thêm những địch nhân ngấm ngấm mai phục bên cạnh, hôm nay Định Tinh này khó mà trốn thoát. Đằng nào ta cũng chết, để lọt vào tay địch nhân, phải chịu sự

nhục, chỉ bằng tự tử sớm một chút thì hơn. Cái bực thú này chỉ là ngôi nhà tạm thời của ta, hủy nó đi thì đâu có gì mà tiếc. Nhưng mấy chục tên đệ tử ta thống lĩnh cũng bị uống mạng theo, Định Tinh này thật là tội hổ với liệt vị tiền nhân của phái Hằng Sơn.

Bà phóng ba kiếm veo véo, bức địch nhân lùi lại hai bước, bỗng xoay trường kiếm lại tự đâm vào ngực mình.

Mũi kiếm vừa đến ngực, bỗng choang một tiếng, cánh tay bà chấn động, trường kiếm bị hất ra. Một hán tử tay cầm kiếm đứng cạnh bà nói lớn:

- Định Tinh sư thái chớ có làm vậy. Có bằng hữu phái Tung Sơn đến viện trợ đây.

Trường kiếm của bà bị lão đánh gạt ra.

Nghe tiếng binh khí chạm nhau chát chúa, mười mấy người mai phục trong bóng tối tới tấp nhảy ra đấu với bảy người bọn Ma giáo. Định Tinh sư thái thoát chết, tinh thần phấn chấn, liền chống kiếm tiến lên truy sát. Nhưng thấy những người phái Tung Sơn lấy hai mà địch một, bảy người Ma giáo lập tức xuống hạ phong. Ít không địch lại nhiều, họ huýt lên một tiếng ra hiệu rút lui, chạy về phía Nam.

Định Tinh sư thái cầm kiếm đuổi theo, bỗng nghe tiếng gió rít lên trước mặt, trên mái nhà mười mấy thứ ám khí đồng thời phát ra. Bà vùng trường kiếm lên, ngưng thần lắng nghe từng thứ ám khí bay đến. Trong đêm tối, chỉ có ánh trăng sao lơ mờ, trường kiếm múa tít, những tiếng leng keng vang lên liên tục, mười mấy thứ ám khí bị bà đánh rớt hết. Có điều bà bị ám khí ngăn cản, bọn Ma giáo bảy người đã chạy xa rồi. Người ở phía sau la lên:

- Vạn hoa kiếm pháp của phái Hằng Sơn tinh diệu tuyệt luân, hôm nay mới được mở rộng tầm mắt.

Định Tĩnh sư thái tra kiếm vào vỏ, từ từ quay người lại. Trong phút chốc từ chỗ động vào chỗ tĩnh, một người cường kiện trong võ lâm còn đang vung kiếm kịch đấu bỗng biến thành một lão ni đắc đạo hiền hòa nhân từ. Bà chấp tay hành lễ, nói:

- Đa tạ Chung sư huynh đã giải vây.

Bà nhận ra hán tử trung niên này là sư đệ của Tả chương môn phái Tung Sơn, họ Chung tên Trấn, ngoại hiệu là Cửu khúc kiếm. Ngoại hiệu đó không phải là do lão sử dụng binh khí là thanh trường kiếm cong, mà là tán dương kiếm pháp của lão biến ảo vô cùng, ít ai bì kịp. Năm kia, đại hội Ngũ Nhạc kiếm phái trên ngọn Nhật Quán núi Thái Sơn, Định Tĩnh sư thái đã có duyên gặp lão. Trong những nhân vật còn lại của phái Tung Sơn, bà biết được ba bốn người.

Chung Trấn cung tay đáp lễ, mỉm cười nói:

- Định Tĩnh sư thái một mình địch lại Thất tinh sứ giả của Ma giáo, quả nhiên kiếm pháp cao siêu. Tại hạ rất khâm phục, khâm phục!

Định Tĩnh sư thái thăm nghĩ: Thì ra bảy cái đồ thối tha đó gọi là cái gì Thất tinh sứ giả.

Bà không muốn để người ta biết mình cô lậu quá vẫn nên không hỏi nữa, lòng nghĩ sau này từ từ thăm dò cũng chưa muộn, đã biết danh hiệu của bọn chúng, thì dễ hỏi ra thôi.

Những người còn lại của phái Tung Sơn cũng đến hành lễ. Có hai người là sư đệ của Chung Trấn, còn

lại là hàng đệ tử. Định Tĩnh sư thái đáp lễ xong, rồi nói:

- Nói ra thật xấu hổ, lần này phái Hằng Sơn của lão ni đến đến Phúc Kiến, dẫn theo mấy chục tên đệ tử, đột nhiên chúng mất tích ở trấn này. Chung sư huynh, các vị đến Tráp Bát phố này hỏi nào vậy? Có chút manh mối gì để giúp lão ni điều tra không?

Bà nghĩ đến những người của phái Tung Sơn đã ẩn phục ở từ lâu, muốn đợi bà thế cùng lực kiệt vùng kiếm toan tự tử mới ra tay giúp đỡ. Rõ ràng là họ muốn bà lộ chỗ dở ra trước thì oai phong của bọn chúng càng mạnh hơn. Lòng bà rất không vui. Nhưng mấy chục tên nữ đệ tử đột nhiên mất tích thật là chuyện vô cùng trọng đại, không thể không hỏi thăm bọn chúng. Nếu là chuyện cá nhân của bà thì thà chết chứ không mở miệng cầu xin những người này. Bà hỏi Chung Trấn câu này là đã nhịn nhục lắm rồi.

Chung Trấn nói:

- Yêu nhân Ma giáo quý kẻ đa đoan, chúng biết rõ sư thái võ công trác tuyệt, đấu bằng lực khó mà thủ thắng, nên ngấm ngấm sắp đặt âm mưu, bắt tất cả đệ tử của quý phái đem đi. Sư thái không cần phải sốt ruột, bọn Ma giáo tuy to gan đến đâu cũng không dám lập tức gia hại các vị sư muội của quý phái liên đâu. Chúng ta sẽ thương lượng kế sách cứu người.

Lão nói xong xòe tay trái ra mời bà xuống nhà. Định Tĩnh sư thái gật đầu, nhảy xuống đất. Bọn Chung Trấn cũng nhảy theo sau.

Chung Trấn đi về hướng Tây, lão nói:

- Tại hạ xin dẫn đường.

Sau khi đi được mấy chục dặm thì quẹo qua hướng Bắc, đến trước Tiên An khách điểm. Lão đẩy cửa vào, rồi nói:

- Sư thái, chúng ta vào đây thương nghị.

Hai người sư đệ của lão một người tên là Tiểu thần tiên Đặng Bát Công, còn người kia tên là Cẩm mao sư Cao Khắc Tân. Ba người dẫn Định Tĩnh sư thái đi vào một gian phòng rộng lớn, đốt nến lên rồi phân ra chủ khách mà ngồi. Bọn đệ tử dâng trà lên rồi lùi ra. Cao Khắc Tân đóng cửa phòng lại.

Chung Trấn nói:

- Bọn tại hạ ngưỡng mộ kiếm pháp của sư thái thuộc hàng cao thủ đệ nhất phái Hằng Sơn đã lâu...

Định Tĩnh sư thái lắc đầu nói:

- Không phải đâu, kiếm pháp của lão ni không bằng chưởng môn sư muội, cũng không bằng Định Dật sư muội.

Chung Trấn mỉm cười nói:

- Sư thái không nên quá khiêm. Hai vị sư đệ của tại hạ ngưỡng mộ anh danh đã lâu, nên muốn xem cho biết kiếm pháp thần diệu của sư thái, vì vậy vừa rồi mới cứu viện chậm trễ, thực ra không có ác ý. Bây giờ tại hạ có lời xin lỗi, xin sư thái miễn trách.

Định Tĩnh sư thái đã hơi nguôi giận. Thấy ba người đứng cung tay hành lễ, bà cũng đứng dậy chấp tay đáp lễ nói:

- Chung sư huynh quá lời.

Chung Trấn đợi Định Tĩnh sư thái ngồi xuống rồi nói:

- Sau khi Ngũ Nhạc kiếm phái ta kết minh, như cây liền cành thì không có chuyện phân bĩ thử. Có điều mấy năm gần đây mọi người ít khi gặp mặt, có nhiều chuyện lại không liên thủ với nhau mà làm, khiến cho Ma giáo bành trướng ngày càng lớn mạnh.

Định Tinh sư thái ừm một tiếng, trầm nghĩ: Lão này lại nói chuyện vòng vo để làm gì?

Chung Trấn lại nói tiếp:

- Tả sư ca thường nói: Hợp lại là thể mạnh còn phân ra thì lực yếu. Nếu Ngũ Nhạc kiếm phái ta có thể hợp lại làm một thì Ma giáo không phải địch thủ của chúng ta; Thiếu lâm, Võ Đang những danh môn đại phái đã lừng danh từ lâu thanh thế cũng không bằng chúng ta. Tả sư ca lão nhân gia có tâm nguyện muốn đem Ngũ Nhạc kiếm phái phân tán qui về làm một Ngũ Nhạc phái. Lúc đó chúng ta người đông thế mạnh, đồng tâm hợp lực, có thể đứng đầu các phái trong võ lâm, không biết ý sư thái thế nào?

Định Tinh sư thái giương cặp lông mày lên. Bà nói:

- Bản ni ở trong phái Hằng Sơn là người nhàn hạ, không để ý đến mọi việc. Đại sự mà Chung sư huynh mới đề cập nên đi nói với chưong môn sư muội của lão ni mới phải. Việc cấp thiết nhất là phải tìm cách cứu bọn nữ đệ tử của tệ phái mất tích. Còn những chuyện khác sẽ thủng thẳng tính sau.

Chung Trấn mỉm cười nói:

- Sư thái cứ yên tâm. Đã đến tay phái Tung Sơn thì chuyện của phái Hằng Sơn cũng là chuyện của phái Tung Sơn, không thể để cho các vị sư muội của quý phái chịu khuất phục.

Định Tĩnh sư thái nói:

- Vậy thì xin đa tạ. Nhưng không biết Chung huynh có cao kiến gì mà nói chắc như vậy?

Chung Trấn mỉm cười nói:

- Sư thái là một cao thủ lừng danh của phái Hằng Sơn chẳng lẽ còn sợ mấy tên yêu nhân Ma giáo? Hơn nữa bọn sư huynh đệ của tại hạ và mấy tên sư diệt sẽ tận tâm tận lực, nếu không điều tra được mấy tên lưu manh này trong Ma giáo, hì hì, thì còn làm cái trò gì nữa?

Định Tĩnh sư thái nghe nói vòng vo, bà vẫn không điều tra được cái gì. Bà vừa sốt ruột vừa tức giận, đứng dậy nói:

- Chung sư huynh đã nói vậy tất nhiên là hay biết mấy. Bây giờ chúng ta đi thôi.

Chung Trấn nói:

- Sư thái đi đâu?

Định Tĩnh sư thái nói:

- Đi cứu người.

Chung Trấn hỏi:

- Đi đâu để cứu người?

Nghe câu hỏi này, Định Tĩnh sư thái bất giác cứng họng không trả lời được. Ngừng lại một lúc, bà nói:

- Bọn đệ tử của lão ni mất tích không lâu, thì đương nhiên là ở gần đây, càng chân chờ thì càng khó tìm.

Chung Trấn nói:

- Theo tại hạ biết, có một sào huyết là chỗ ở của bọn Ma giáo cách Tráp Bát phố không xa. Các sư muội của quý phái chắc đã bị giam ở chỗ đó, theo tại hạ...

Định Tĩnh sư thái vội hỏi:

- Sào huyết đó ở đâu? Chúng ta đi cứu người đi.

Chung Trấn thùng thẳng nói:

- Bọn Ma giáo đã chuẩn bị sẵn sàng, chúng ta mạo nhiên đến trước, nếu có sự sai lầm, không chừng người chưa cứu được mà bọn ta lại mắc bẫy chúng rồi. Theo ý kiến của tại hạ hãy bàn định kế hoạch rồi đi cứu người cho vẹn mọi bề.

Định Tĩnh sư thái không biết làm sao, đành ngồi lại xuống ghế. Bà nói:

- Lão ni xin nghe cao kiến của Chung sư huynh.

Chung Trấn nói:

- Lần này tại hạ phụng mệnh chương môn sư huynh đến Phúc Kiến là có một chuyện lớn muốn thương lượng với sư thái. Chuyện này có liên quan đến vận khí võ lâm Trung Nguyên, liên quan đến sự thịnh suy của Ngũ Nhạc kiếm phái ta, thật là chuyện trọng đại. Đại sư huynh thương định xong, thì chuyện cứu người chỉ cần vung tay một cái là xong.

Định Tĩnh sư thái nói:

- Không biết đại sự đó là chuyện gì?

Chung Trấn nói:

- Thì là chuyện mà vừa rồi tại hạ đề cập, đem Ngũ Nhạc kiếm phái hợp lại làm một.

Định Tĩnh sư thái tức giận nói:

- Chính miệng Chung huynh nói ra thì lão ni khỏi phải nói. Đây không phải thừa cơ người gặp nguy khốn thì là cái gì?

Chung Trấn nói:

- Quý phái là phái Hằng Sơn, tề phái là phái Tung Sơn. Việc của quý phái tuy tề phái quan tâm, nhưng là chuyện liễu mạng trên đầu dao mũi kiếm. Dù tại hạ tình nguyện vì sư thái mà tận lực nhưng không biết ý của các vị sư đệ, sư diệt thế nào. Nếu hai phái hợp lại làm một thì thành ra chuyện của phái mình, không dễ đùn đẩy trách nhiệm cho ai.

Định Tĩnh sư thái nói:

- Theo như Chung huynh nói, nếu phái Hằng Sơn lão ni không hợp nhất với quý phái, phái Tung Sơn sẽ tụ thủ bàng quan đối với chuyện đệ tử Hằng Sơn mất tích phái không?

Chung Trấn nói:

- Sao lại nói vậy. Tại hạ phụng mệnh chuồng môn sư huynh đến đây thương nghị với sư thái đại sự này. Còn chuyện khác chưa được mệnh lệnh của chuồng môn sư huynh, nên tại hạ không dám hành sự bừa. Mong sư thái đừng trách.

Định Tĩnh sư thái cả giận, sắc mặt trắng xanh. Bà lạnh lùng nói:

- Chuyện hai phái hợp lại, bản ni không làm được. Dù bản ni có ưng thuận mà chuồng môn sư muội của bản ni không ưng thuận cũng vô ích thôi.

Chung Trấn đến gần, nói khẽ:

- Chỉ cần sư thái ưng thuận rồi thì đến lúc đó Định Nhân sư thái cũng phải ưng thuận theo. Từ trước đến nay chương môn của một môn một phái, tám chín phần là do đại đệ tử chấp chương. Luận về đức hạnh, võ công, nhập môn, đáng lẽ sư thái chấp chương môn hộ phái Hằng Sơn mới phải...

Định Tĩnh sư thái vung chương trái lên, bốp một tiếng, đánh gãy một góc bàn. Bà gằn giọng nói:

- Chung huynh muốn li gián tử muội lão ni sao? Sư muội của lão ni làm chương môn là do lão ni năn nỉ với tiên sư rồi hết sức khuyên Định Nhân sư muội chấp chương. Nếu Định Tĩnh này muốn làm chương môn thì đã làm từ năm đó rồi, đâu cần người khác đến xúi bẩy?

Chung Trấn thở dài nói:

- Lời Tả sư ca nói quả thật không sai.

Định Tĩnh sư thái hỏi:

- Tả chương môn nói cái gì?

Chung Trấn nói:

- Trước khi tại hạ xuống miền Nam, Tả sư ca nói: "Định Tĩnh sư thái phái Hằng Sơn nhân phẩm rất cao, võ công cũng rất tinh thông, xưa nay mọi người ai ai cũng rất khâm phục, nhưng đáng tiếc không hiểu biết đại thể". Tại hạ hỏi: "Sao sư ca nói vậy?". Tả sư ca nói: "Ta biết con người của Định Tĩnh sư thái. Tính cách của sư thái thanh cao, không màng hư danh, lại không thích tham dự vào chuyện trần tục. Sư đệ đi nói với sư thái chuyện hợp nhất ngũ phái, nhất định sẽ đụng phải một cái đinh to, có điều chuyện này quá trọng đại, chúng ta

biết vậy nhưng không thể không làm. Nếu Định Tĩnh sư thái chỉ muốn hưởng phúc thanh nhàn một mình, không màng đến sự sinh tử an nguy của mấy ngàn người trong chính giáo, đó là kiếp nạn khó thoát trong vô lâm, cũng không biết phải làm sao”.

Định Tĩnh sư thái đứng dậy lạnh lùng nói:

- Chung huynh nói toàn những lời hoa ngôn xảo ngữ trước mặt lão ni cũng vô ích thôi. Phái Tung Sơn của Chung huynh hành động như vậy, là đã thừa cơ hội người ta gặp nguy hiểm mà đẩy người ta như đẩy đá xuống giếng.

Chung Trấn nói:

- Sư thái nói sai rồi. Nếu sư thái thấy được trách nhiệm, bốn phận đối với đồng đạo vô lâm mà chịu cùng gánh vác trọng trách này, hợp các phái Tung Sơn, Hành Sơn, Thái Sơn, Hằng Sơn, Hoa Sơn lại làm một thì phái Tung Sơn của tại hạ nhất định cử sư thái làm chủ môn Ngũ Nhạc phái. Có thể thấy Tả sư ca của tại hạ rất công bằng, tuyệt không có chút gì riêng tư...

Định Tĩnh sư thái liên tục xua tay nói lớn:

- Chung huynh còn nói nữa chỉ tổ làm bẩn tai lão ni.

Bà vung song chưởng lên, rồi vận chưởng lực, âm một tiếng hai cánh cửa gỗ bay đi. Thân người bà chuyển động, thoáng một cái đã ra khỏi Tiên An khách điểm.

Bà vừa ra khỏi cửa, một luồng gió thổi vào mặt. Mặt bà đang nóng bừng liền cảm thấy mát mẻ. Bà thầm nghĩ: Theo lời lão họ Chung nói, sào huyệt của Ma giáo ở gần Tráp Bát phố, bọn nữ đệ tử của bốn

phái đều bị giam giữ ở đó. Không biết lời nói này có chính xác không?

Bà ngập ngừng, không có kế sách gì nữa, lùi thui đi một mình. Lúc này trăng sắp lặn, bóng người bà đổ dài in trên đường lát đá xanh.

Sau khi đi được vài trượng, bà dừng bước trầm nghĩ: Sức một mình ta không thể cứu được chúng đệ tử. Xưa nay bậc anh hùng hào kiệt phải biết lúc nào đánh lúc nào khuất. Sao ta không tạm thời ưng thuận lời Chung Trấn? Đợi cứu được bọn đệ tử rồi ta liền tự tử để tạ tội, làm cho hấn mất bằng chứng vì tử vô đối chứng? Dù hấn có sỉ nhục ta nuốt lời thì Định Tĩnh ta vẫn vui lòng nhận lấy sự ô danh.

Bà thở dài quay người lại, từ từ đi về Tiên An khách điểm. Bỗng nghe bên kia đường có người lớn tiếng quát:

- Tổ mẹ nó, bốn tướng quân muốn uống rượu nghỉ ngơi. Tổ mẹ nó, điểm tiểu nhị sao không mau mở cửa?

Đúng là thanh âm của tham tướng Ngô Thiên Đức mà tối hôm qua bà vừa gặp ở Tiên Hà Linh. Định Tĩnh sư thái vừa nghe khác nào như người chết đuối vớ được khúc gỗ lớn.

Lệnh Hồ Xung ở trên Tiên Hà Linh đã giúp phái Hằng Sơn thoát nguy khốn, lòng rất làm đắc ý, liền đi nhanh đến trấn Tráp Bát phố. Lúc này phạn điểm vừa mở cửa. Chàng đi vào trong điểm, lớn tiếng quát:

- Đem rượu ra đây!

Điểm tiểu nhị thấy một vị tướng quân, không dám chậm trễ, rót rượu làm cơm, giết gà cắt thịt, cung kính

cẩn thận khoản đãi tướng quân ăn một bữa. Lệnh Hồ Xung uống hơi ngà ngà say, nghĩ thầm: Lần này bọn Ma giáo bị thất bại, nhất định không cam tâm, mười phần sẽ đi sinh sự với phái Hằng Sơn. Định Tinh sư thái là người hữu dũng vô mưu, không phải là đối thủ của Ma giáo, ta phải ngấm ngấm theo dõi bảo vệ bọn họ mới được.

Sau khi tỉnh tiền cơm rượu, Lệnh Hồ Xung đến Tiên An khách điểm mượn phòng ngủ. Chàng ngủ đến chiều mới tỉnh dậy rửa mặt. Bỗng nghe trên đường có mấy người lớn tiếng la hét om sòm:

- Bọn cường nhân ở trại Hoàng Phong núi Loạn Thạch đêm nay sẽ đến càn quét Tráp Bát phố, gặp người thì giết người, thấy cửa thì cướp. Mọi người hãy mau chạy trốn đi.

Trong khoảnh khắc tiếng kêu la vang dậy khắp nơi. Điểm tiểu nhị đập cửa phòng của Lệnh Hồ Xung ùng ùng kêu lớn:

- Quan gia, quan gia, có chuyện nguy rồi.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tổ mẹ nó, có chuyện đại sự gì mà nguy?

Điểm tiểu nhị nói:

- Quan gia, quan gia, bọn đại vương ở trại Hoàng Phong núi Loạn Thạch tối nay sẽ đến càn quét, nhà nào cũng chạy trốn hết rồi.

Lệnh Hồ Xung mở cửa phòng ngoác miệng chửi:

- Bà mẹ nó, giữa thanh thiên bạch nhật, càn khôn xán lạn, làm gì có trộm cướp? Bốn tướng quân ở đây, bọn chúng dám làm càn không?

Điểm tiểu nhị nhăn mặt nói:

- Những đại vương đó, hung... hung ác lắm, bọn... bọn chúng lại không biết tướng quân... tướng quân đang ở đây.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Người hãy đi nói với bọn chúng là ta đang ở đây.

Điểm tiểu nhị nói:

- Tiểu... tiểu nhân vạn lần không dám đi nói, chưa nói xong thì đã bị cường nhân chém rơi cái đầu quả dưa này rồi.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Trại Hoàng Phong núi Loạn Thạch ở đâu?

Điểm tiểu nhị đáp:

- Núi Loạn Thạch nằm ở đâu tiểu nhân cũng chưa nghe nói nhưng biết cường nhân của trại Hoàng Phong vô cùng độc ác, hai ngày trước chúng đã càn quét Phúc Châu cách Tráp Bát phố ba mươi dặm về phía Đông, giết đi sáu bảy chục người, đốt hơn một trăm gian nhà. Tướng quân... tuy tướng quân lão nhân gia võ nghệ cao cường, nhưng song quyền khó địch tứ thủ. Trong trại không tính đại vương gia, nghe nói chỉ riêng đám lâu la cũng có hơn ba trăm tên.

Lệnh Hồ Xung chửi:

- Tổ mẹ nó, ba trăm tên thì sao nào? Bốn tướng quân xông vào giữa chiến trận với thiên binh vạn mã, cũng bảy tám lần vào bảy tám lần ra.

Điểm tiểu nhị nói:

- Dạ, dạ!

Nói xong gã quay người chạy nhanh đi.

Bên ngoài thành nhốn nháo cả lên, tiếng kêu con gọi mẹ vang khắp bốn phía. Tiếng địa phương Triết Mân, Lệnh Hồ Xung không hiểu gì cả, chàng đoán rằng đều là những tiếng nào là "Mẹ của A Mao ơi, bà có đem cái chân không?" nào là "Đại Bảo, Tiểu Bảo chạy mau, bọn cướp đến rồi". Lệnh Hồ Xung đi ra ngoài cửa thấy có mấy chục người lưng đeo túi, tay xách rương chạy về hướng Nam.

Lệnh Hồ Xung thầm nghĩ: Đây là nơi giáp ranh giữa hai tỉnh Triết Mân, tướng quân Hàng Châu và Phúc Kiến đều không quản nổi, đến nỗi cường tặc tặc loạn làm hại muôn dân. Đại tướng quân Ngô Thiên Đức, tham tướng phủ Tuyên Châu ta đã gặp phải giặc cường tặc chém hết cũng là một việc công đức. Đây gọi là ăn lộc vua phải vừa việc nước. Tổ mẹ nó, có gì đâu mà không được, ha ha!

Lệnh Hồ Xung nghĩ đến đây không kìm được, hần bật cười gọi:

- Điểm tiểu nhị, đem rượu ra đây! Bốn tướng muốn uống rượu cho say rồi đi giết giặc.

Nhưng lúc này trong điểm chủ khách, chương quỹ, vợ cả, vợ hai, vợ ba của chương quỹ và điểm tiểu nhị, đầu bếp đều trốn sạch, chỉ sợ chạy chậm một bước thì gặp phải cường nhân. Lệnh Hồ Xung gọi một lúc nhưng không nghe ai lên tiếng.

Chàng không còn cách nào khác đành phải đi xuống bếp lấy rượu, ngồi trên đại đường rót rượu

uống một mình. Nghe tiếng gà kêu, chó sủa, ngựa hí ồm ồm, chàng đoán rằng người trong trấn đem súc vật ra đi. Một lúc sau tiếng ồn ào của súc vật dần dần giảm bớt, chàng uống thêm ba bát rượu nữa, tất cả những thanh âm kinh hoàng sợ hãi đều im bật hết. Bốn bề lặng yên. Lệnh Hồ Xung nghĩ: Lần này bọn cường nhân trại Hoàng Phong gặp vận xui rồi, không hiểu sao chúng lại để lộ tin tức, lúc đến trấn thì còn cái gì nữa mà cướp.

Cái trấn rộng lớn như vậy chỉ còn lại một mình Lệnh Hồ Xung cũng là chuyện lạ, bình sinh chưa bao giờ gặp. Trong lúc mọi âm thanh đều lắng xuống, bỗng nghe tiếng vó ngựa từ xa vọng lại, bốn kỵ mã từ hướng Nam phi nhanh đến.

Hỏi 97

Ngô tướng quân kịp thời cứu viện

Lệnh Hồ Xung trầm nghĩ: Đại vương gia đến sao chỉ có mấy người?

Bốn con ngựa phóng trên đường lớn, vó ngựa nện xuống những phiến đá xanh bật lên những tiếng côm cốp. Một người lớn tiếng nói:

- Bọn dê béo ở Tráp Bát phớt nghe đây, đại vương trại Hoàng Phong núi Loạn Thạch có lệnh: nam, nữ, già, trẻ đều ra hết ngoài cửa. Ở ngoài cửa thì không bị giết, người nào không ra thì bị chém đầu.

Miệng gã vừa quát tháo vừa vọt ngựa chạy trên đường. Lệnh Hồ Xung nhìn từ khe cửa ra ngoài, chỉ thấy bóng kỵ mã vừa vọt ngang qua, trầm nghĩ: Không xong rồi! Xem ra bốn kỵ mã này là người có võ công cao cường. Bọn tiểu lâu la trong đám giặc cướp thì làm sao lại có được phong độ như vậy?

Lệnh Hồ Xung đẩy cửa ra, đi hơn mười dặm, không một bóng người. Chàng nhìn thấy một ngôi miếu Thổ địa bên gốc cây hòe cành lá sum suê, liền tung mình leo lên ngôi trên cành, đợi lâu càng cảm thấy trong chuyện này chắc có điều gì kỳ quặc. Bọn lâu la của trại Hoàng Phong đến trước mà một hồi lâu, đại đội kỵ mã vẫn chưa đến. Chẳng lẽ chúng chỉ phái mấy tên lâu la đến thông báo tin trước để trăm họ trốn chạy hết, còn lại tòa thị trấn trống không?

Lệnh Hồ Xung đợi hơn nửa canh giờ mới thấp thoáng nghe tiếng người, mà là tiếng bô lô ba la của phụ nữ. Chàng ngưng thần nghe vài câu thì nhận ra bọn đệ tử phái Hằng Sơn đến. Lệnh Hồ Xung nghĩ: Sao bọn họ bây giờ mới tới đây? Phải rồi, chắc ban ngày bọn họ nghỉ ngơi nơi hoang dã.

Tại chàng nghe bọn họ đến gõ cửa Tiên An khách điểm rồi lại đi gõ cửa một vài khách điểm khác nữa. Nam An khách điểm cách miếu Thổ địa rất xa, sau khi bọn phái Hằng Sơn vào khách điểm, họ làm gì nói gì hẳn không thể nghe được. Lòng hán ngờ ngờ: Chắc là bọn Ma giáo sắp đặt cạm bẫy, để phái Hằng Sơn bị lọt vào lưới.

Lệnh Hồ Xung ẩn mình trên ngọn cây, lặng yên quan sát. Qua một lúc lâu, thấy bọn Nghi Thanh bảy người đi đốt đèn. Trên đường lớn có rất nhiều cửa sổ các tiệm bán tạp hóa có ánh đèn chiếu xuyên ra. Một lúc sau bỗng nghe góc Đông Bắc có tiếng người phụ nữ la lên:

- Cứu tôi với!

Lệnh Hồ Xung giật mình:

- Trời ơi nguy rồi, đệ tử phái Hằng Sơn chắc bị trúng độc thủ của Ma giáo.

Lệnh Hồ Xung liền nhảy xuống đất, chạy đến ngoài căn nhà nơi người phụ nữ kêu cứu.

Từ khe cửa sổ Lệnh Hồ Xung nhìn vào bên trong thấy trong nhà không có đèn, ánh trăng mờ nhạt chiếu vào cửa sổ, có bảy tên hán tử đứng nép sát vào tường, một người phụ nữ đứng giữa nhà la to:

- Cứu tôi với, cứu tôi với, giết người rồi!

Lệnh Hồ Xung nhìn được nửa gương mặt của người phụ nữ, vẻ mặt giả bộ đau khổ, rõ ràng mục đích người đến mắc bẫy.

Quả nhiên mục ta kêu cứu chưa dứt thì bên ngoài có người phụ nữ quát:

- Kẻ nào hành hung ở đây?

Căn nhà này cửa lớn chưa đóng, chỉ đẩy một cái thì mở ra, bảy người phụ nữ liền tiến vào. Người đi đầu chính là Nghi Thanh. Bảy người tay cầm trường kiếm, vì cứu người nên bọn họ vào rất vội.

Bỗng thấy tay phải của người phụ nữ kêu cứu phát lên một cái, một tấm vải xanh dài khoảng bốn thước vuông tung lên. Bọn Nghi Thanh bảy người thân hình đều run rẩy, dường như họ bị choáng đầu, hoa mắt. Họ quay người mấy vòng liền ngã xuống. Lệnh Hồ Xung kinh hãi, nghĩ ngay: Tấm vải trong tay người phụ nữ nhất định có độc được gây mê rất lợi hại. Nếu ta xông vào cứu người, nhất định cũng bị độc thủ của họ, đành phải nhẫn nại xem một chút rồi hãy tính.

Một tên hán tử đứng sát vào tường nhảy xổ ra, lấy dây thừng trói tay chân bọn Nghi Thanh lại. Qua một lúc sau, bên ngoài lại có tiếng một phụ nữ quát:

- Ai ở trong đó?

Lúc Lệnh Hồ Xung qua Tiên Hà Lĩnh đã từng nói chuyện mấy lần với ni cô nóng tính này. Chàng biết Nghi Hòa đến rồi, thầm nghĩ: Bà này tính tình nóng nảy lỗ mãng, lần này chắc cũng bị biến thành một đòn bánh tét to.

Nghi Hòa lại quát:

- Nghi Thanh sư muội, các người đang ở đâu?

Tiếp theo nghe bình một tiếng, bà đá cửa lớn ra, bọn Nghi Hòa sóng vai tiến vào. Vừa bước chân vào cửa, họ liền đưa kiếm lên phóng vào hai bên tả hữu để hộ vệ, để phòng địch nhân từ trong bóng tối nhảy ra đánh úp. Người thứ bảy lại xoay người vào trong, sử kiếm hộ vệ phía sau.

Trong nhà tất cả mọi người đều nín thở bất động, chỉ đợi khi bảy người cùng vào nhà, người phụ nữ đó lại tung tấm vải xanh khiến bảy người đều mê man ngã xuống đất.

Tiếp theo Vu Tẩu thống lĩnh sáu người đi vào nhà, cũng bị trúng thuốc mê ngã xuống. Trước sau hai mươi một tên nữ đệ tử phái Hằng Sơn đều hôn mê bất tỉnh, bị cột chặt ở góc nhà. Một lúc sau, một lão già vồ tay mấy cái, những người đứng trong nhà rút lui theo cửa sau.

Lệnh Hồ Xung nhảy lên nóc nhà, cúi người đi theo chúng. Giữa lúc đang đi, bỗng nghe phía trên nóc nhà phía trước có tiếng tay áo bay trong gió. Chàng vội nép vào bên mái nhà, thấy khoảng mười mấy tên hán tử cùng ra hiệu phân ra mai phục trên mái một ngôi nhà lớn, cách chỗ Lệnh Hồ Xung núp không quá vài trượng. Lệnh Hồ Xung bò nhẹ nhẹ

theo sát tường, thấy Định Tĩnh sư thái dẫn ba đệ tử đang đi tới. Lệnh Hồ Xung nghĩ: Không xong nữa rồi, đây là kế diệu hổ ly sơn. Những ni cô còn ở trong Nam An khách điểm chắc bị nguy mất.

Lệnh Hồ Xung thấy lặc lư mấy cái bóng người chạy nhanh về hướng Nam An khách điểm, định chạy theo xem có chuyện gì. Bỗng nghe có người trên nóc nhà nói khẽ:

- Một chút lão ni cô đó lại đây, thì bảy người các người ở đây vây chặt mụ ta lại.

Giọng nói này phát ra ngay trên đầu Lệnh Hồ Xung, chỉ cần chàng vừa nhúc nhích thì sẽ bị phát hiện ngay, đành phải đứng nép yên sau góc tường.

Tai chàng nghe Định Tĩnh sư thái đá cánh cửa ra rồi lớn tiếng gọi:

- Nghi Hòa, Nghi Thanh, Vu Tấu, các người có nghe ta nói không?

Tiếng gọi của bà truyền đi rất xa, lại thấy bà ta chạy vòng quanh nhà, rồi nhảy lên nóc nhà chứ không vào trong nhà quan sát. Lệnh Hồ Xung thầm nghĩ: Sao Định Tĩnh sư thái không vào trong xem sao? Nếu bà vào thì biết ngay hai mươi mốt tên nữ đệ tử bị cột nằm dưới đất.

Lệnh Hồ Xung liền hiểu ra: Bà không vào là phải lắm. Bọn người Ma giáo mai phục trên nóc nhà, chỉ cần bà vào nhà thì chúng liền vây chặt bốn phía, đó là thế đưa cá vào rọ.

Trước mắt hần thấy Định Tĩnh sư thái cứ chạy lui chạy tới rõ ràng bà lục thần vô chủ. Đột nhiên bà chạy

một cách thần tốc về Nam An khách điểm, ba tên nữ đệ tử phía sau đuổi theo không kịp. Bỗng thấy mấy người ở bên góc đường chạy ra, vung tấm vải xanh, ba tên nữ đệ tử liền ngã xuống, bị bọn chúng khiêng vào nhà. Dưới ánh trăng mờ mờ, chàng thấy dường như trong ba người đó có bóng Nghi Lâm. Lệnh Hồ Xung động tâm nghĩ thầm: Có nên đi cứu Nghi Lâm tiểu sư muội ngay không?

Nhưng Lệnh Hồ Xung liền nghĩ lại: Bây giờ ta xuất hiện thì xảy ra một trận ác đấu. Nhiều người phái Hằng Sơn bị bọn Ma giáo bắt rồi, ném chuột sợ vỡ òa, ta không nên đấu chính diện với bọn chúng. Ta ngấm ngấm động thủ là hơn.

Lệnh Hồ Xung thấy Định Tĩnh sư thái từ trong Nam An khách điểm chạy ra, trên đường bà lớn tiếng mắng chửi. Bà lại nhảy lên nóc nhà, lớn tiếng chửi Đông Phương Bất Bại, quả nhiên bọn Ma giáo nhần nại không được, có bảy người xông ra vây đánh bà. Lệnh Hồ Xung thấy hai bên qua lại mấy chiêu, nghĩ bụng: Kiếm thuật của Định Tĩnh sư thái tinh thâm, tuy một địch bảy, nhưng nhất thời bà không đến nỗi bị bại. Ta đi cứu Nghi Lâm tiểu muội trước là hơn.

Lệnh Hồ Xung liền tung người nhảy vào trong nhà, thấy một tên đứng cầm đao trong sảnh đường, ba tên nữ đệ tử bị trói nằm ngay cạnh chân gã. Lệnh Hồ Xung nhảy lên trước, vung cả yêu đao lẫn vỏ đảm vào cổ họng gã. Tên này chưa kịp phát giác thì đã toi mạng. Lệnh Hồ Xung ngăn người ra, nghĩ: Đao của ta sao mà nhanh dữ vậy? Tay vừa đưa ra thì vỏ đao đã đâm trúng chỗ yếu hại nơi yết hầu của gã.

Chính Lệnh Hồ Xung cũng không biết từ lúc luyện được Hấp tinh đại pháp, những luồng chân khí của Đào

Cốc lục tiên, Bất Giới hòa thượng, Hắc Bạch Tử ở trong cơ thể chàng đã tận dụng được hết. Nguyên ý Lệnh Hồ Xung phóng ra đao này để địch nhân vung đao lên đỡ, thì vỏ đao của chàng sẽ đâm vào hai đùi của gã khiến gã bị ngã xuống đất để sau đó hấn cứu người. Không ngờ gã không kịp trở tay liền bị đâm chết tại chỗ.

Lệnh Hồ Xung cảm thấy hơi hối hận, liền kéo tử thi ra rồi cúi đầu xuống nhìn, quả thấy trong ba nữ đệ tử nằm dưới đất có cả Nghi Lâm. Lệnh Hồ Xung sờ lên mũi cô ta, thấy hơi thở đều đặn, ngoài việc bị hôn mê bất tỉnh thì không có gì đáng ngại. Lệnh Hồ Xung liền xuống bếp lấy một ca nước lạnh vẩy một ít nước lên mặt cô ta.

Trong khoảnh khắc, nghe Nghi Lâm ú ớ rồi tỉnh dậy. Lúc đầu cô ta không biết mình đang ở đâu, cô từ từ mở mắt ra, bỗng cô hiểu ra, liền bật người lên tìm thanh trường kiếm bên mình. Cô mới biết tay chân đã bị trói, suýt chút nữa cô lại bị té ngã.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tiểu sư thái, đừng sợ, người xấu đó đã bị bốn tướng quân giết rồi.

Lệnh Hồ Xung rút đao cắt đứt dây trói trên tay chân cô ta. Trong bóng đêm Nghi Lâm nghe giọng nói của vị tướng quân mang máng giống giọng nói của Lệnh Hồ đại ca, người mà cô ngày đêm tưởng nhớ. Cô vừa vui mừng vừa ngạc nhiên gọi:

- Tướng quân... tướng quân là Lệnh Hồ đại...

Chữ "ca" chưa nói ra cô liền cảm thấy không đúng. Cô xấu hổ đến nổi mặt đỏ lên, ấp úng hỏi:

- Tướng quân... tướng quân là ai?

Lệnh Hồ Xung nghe cô ta đã nhận ra được mình nên đổi giọng nói khẽ:

- Bốn tướng quân đây mà, bọn giặc cỏ đó không dám ăn hiếp các người nữa đâu.

Nghi Lâm nói:

- Ủa, thì ra là Ngô tướng quân. Sư... sư bá của tiểu ni đâu?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Bà ta đang giao chiến với địch nhân ở bên ngoài, chúng ta ra ngoài xem sao.

Nghi Lâm nói:

- Trình sư tỷ, Tần sư muội...

Nghi Lâm lấy trong túi ra viên đá lửa quẹt lên thì thấy hai người đang nằm dưới đất, cô bèn nói:

- Ô, bọn họ đều ở đây.

Cô muốn cắt dây trói tay chân hai người. Lệnh Hồ Xung liền nói:

- Đừng vội, đi giúp sư bá của tiểu sư thái là cần kíp nhất.

Nghi Lâm nói:

- Đúng vậy.

Lệnh Hồ Xung quay người đi ra ngoài. Nghi Lâm đi theo sau. Đi chưa được mấy bước, thấy bảy bóng người lao ra như bay, tiếp theo nghe leng keng tiếng

âm khí bị đánh rơi xuống, lại nghe có người lớn tiếng kung tán:

- Định Tinh sư thái kiếm pháp cao cường.

Không bao lâu, thấy Định Tinh sư thái đi theo mười mấy tên hán tử vào Tiên An khách điểm. Lệnh Hồ Xung vẫy Nghi Lâm ngấm ngấm đi theo bọn họ, đến khách điểm đứng ngoài cửa sổ nghe trộm.

Định Tinh sư thái đang nói chuyện với Chung Trấn ở trong nhà, Chung Trấn luôn miệng ép Định Tinh sư thái đồng ý chuyện đem phái Hằng Sơn hợp làm một với phái Tung Sơn mới chịu giúp bà đi cứu người. Lệnh Hồ Xung thấy lão nhân cơ hội người gặp nguy mà bất chet thì lòng ngấm ngấm tức giận, lại nghe Định Tinh sư thái càng nói càng nổi nóng, rồi bà bỏ đi ra khỏi khách điểm.

Lệnh Hồ Xung đợi Định Tinh sư thái đi xa rồi mới đến ngoài Tiên An khách điểm gõ cửa gọi:

- Tổ mẹ nó, bốn tướng quân muốn uống rượu rồi nghỉ ngơi. Tổ mẹ nó điểm tiểu nhị sao không mau mở cửa?

Định Tinh sư thái đang lúc không biết làm sao, chợt nghe vị tướng quân quát tháo, lòng bà vui mừng liền vọt đến. Nghi Lâm ra đón, cô gọi:

- Sư bá!

Định Tinh sư thái càng mừng hơn, vội hỏi:

- Vừa rồi người ở đâu vậy?

Nghi Lâm nói:

- Đệ tử bị yêu nhân Ma giáo bắt giữ, vị tướng quân này đã cứu đệ tử...

Lúc này Lệnh Hồ Xung đã đẩy cửa tiến vào.

Trên đại đường đốt hai cây nến sáng trưng. Chung Trấn ngồi trên ghế chính giữa, gần giọng nói:

- Tên nào ở đây quát tháo âm ỉ, mau rút ngay đi.

Lệnh Hồ Xung ngoác miệng cười:

- Tổ mẹ nó, bốn tướng quân đường đường là mệnh quan của triều đình mà người dám to gan ăn nói hỗn xược. Chủ quán, chuông quý, điểm tiểu nhị đâu, mau đuổi chúng rút khỏi đây cho ta!

Bọn người phái Tung Sơn nghe Lệnh Hồ Xung sau khi cười, liền gọi chuông quý, chủ quán, hiển nhiên mặt lim gan sứa, lòng đã có ý sợ hãi nên chúng cảm thấy tức cười. Chung Trấn nghĩ mình đang làm đại sự, nửa đêm nửa hôm lại gặp phải tên cầu quan này liền nói khê:

- Điểm huyết cho cái thứ điên khùng này ngã chứ đừng làm tổn thương tính mạng.

Cầm mao sư Cao Khắc Tân gật đầu, cười hì hì đi đến trước mặt Lệnh Hồ Xung nói:

- Thì ra là một vị quan lão gia, vậy xin thất kính.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Người biết vậy là tốt rồi. Các người là những hạng dân đen ngang ngạnh, không hiểu vương pháp...

Cao Khắc Tân cười nói:

- Dạ, dạ!

Lão làng người lên trước, đưa ngón tay trở ra nhắm điểm vào giữa ngực Lệnh Hồ Xung. Lệnh Hồ Xung thấy phương vị của lão điểm, vội vận nội tức vào giữa ngực. Cao Khắc Tân điểm trúng huyết Tiểu

yêu của Lệnh Hồ Xung, người bị điểm trúng huyết này sẽ cười một trận rồi ngất đi. Không ngờ Lệnh Hồ Xung chỉ cười hì hì rồi nói:

- Người là kẻ không biết vương pháp gì hết, dám động thủ động cước để làm trò cười với bốn tướng quân hả?

Cao Khắc Tân vô cùng kinh ngạc. Lão lại phóng chỉ ra điểm lần nữa, lần này lão vận đủ mười thành kinh lực vào trong ngón tay. Lệnh Hồ Xung cười ha hả, nhảy người lên, vừa cười vừa chửi:

- Tổ mẹ nó, cứ rờ mó lưng của bốn tướng quân để trộm bạc hả? Trông tướng mạo cái thứ như người đường đường là một hán tử ra dáng nhân tài, sao không ăn học cho đàng hoàng?

Cao Khắc Tân xoay tay trái lại, đã nắm chặt cổ tay phải của Lệnh Hồ Xung hất sang phải một cái. Lão muốn lôi cho Lệnh Hồ Xung ngã lăn xuống đất. Không ngờ bàn tay lão vừa đụng đến cổ tay của Lệnh Hồ Xung thì nội lực trong người lão liền từ trong lòng bàn tay tiết ra ô ạt, không thu về được. Bất giác lão kinh hãi vô cùng, muốn la to nhưng há miệng ra cũng không nói được tiếng nào.

Lệnh Hồ Xung cảm thấy nội lực của đối phương đang truyền vào cơ thể của mình giống như tình trạng hôm mình nắm chặt cổ tay của Hắc Bạch Tử. Lòng chàng sợ hãi, thầm nghĩ: Tà pháp này không thể sử dụng được.

Lệnh Hồ Xung liền dùng lực giật ra khỏi bàn tay của lão. Cao Khắc Tân giống như được hoàng ân đại xá. Lão ngẩn người ra, nhảy lùi về sau, cảm thấy toàn thân mềm nhũn như người bị bệnh nặng mới khỏi. Lão la lên:

- Hấp tinh đại pháp, Hấp... Hấp tinh đại pháp.

Giọng lão nghèn nghèn đầy vẻ kinh hoàng. Chung Trấn, Đặng Bá Công và bọn đệ tử phái Tung Sơn đều cùng nhảy vọt lên, hỏi:

- Sao?

Cao Khắc Tân nói:

- Người... người này biết sử Hấp... Hấp tinh đại pháp.

Trong khoảnh khắc, thanh quang lóe tán loạn, tiếng soạt soạt vang lên. Mỗi người đều rút trường kiếm ra khỏi vỏ. Thần tiên Đặng Bá Công tay cầm cây nhuyễn tiên. Kiếm pháp của Chung Trấn cực nhanh, ánh quang mới lấp loáng, thì kiếm quang đã phóng tới yết hầu của Lệnh Hồ Xung.

Lúc Cao Khắc Tân ngoác miệng kêu la, Lệnh Hồ Xung đã đoán rằng bọn phái Tung Sơn nhất định sẽ xông lên tấn công. Thấy chúng đã cầm trường kiếm ở tay, chàng rút yêu đao sau lưng ra, dùng cả đao lẫn vỏ để làm trường kiếm, cổ tay rung lên nhằm điểm vào mu bàn tay của bọn chúng. Nghe tiếng loảng xoảng liên tục, trường kiếm của bọn chúng đều bị rơi xuống đất. Võ công của Chung Trấn rất cao, tuy mu bàn tay của lão bị đầu vỏ đao của Lệnh Hồ Xung đâm trúng nhưng trường kiếm của lão cũng không bị rơi xuống đất. Lão kinh hãi nhảy lùi ra sau. Đặng Bá Công bị thâm hại nhất, cây nhuyễn tiên rút khỏi tay lão rồi lại quán chặt vào cổ của lão. Nó quán chặt đến nỗi lão bị nghẹt thở.

Hồi 98

Bị trọng thương, Định Tĩnh qua đời

Chung Trấn tựa lưng vào tường, mặt không còn chút máu. Lão nói:

- Trên giang hồ đồn rằng tiền nhiệm giáo chủ của Ma giáo tái xuất giang hồ. Người... người... là Nhậm giáo chủ... Nhậm Ngã Hành ư?

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Tổ mẹ nó cái gì Nhậm Ngã Hành với Nhậm Nhi Hành? Bốn tướng quân ngồi không đổi họ, đi chẳng thay tên, họ Ngô, quan hiệu húy là Thiên Đức. Các ngươi là bọn tiểu mao tặc ở trại nào, núi nào?

Chung Trấn cung tay nói:

- Các hạ trở lại giang hồ. Chung mỗ tự biết không phải là địch thủ, vậy xin cáo từ.

Lão tung người lên, phá cửa sổ bay ra. Cao Khắc Tân cũng phóng theo sau. Những người còn lại lần

lượt nhảy cửa sổ ra ngoài, trường kiếm văng đầy đất không ai dám nhặt lấy.

Lệnh Hồ Xung tay trái cầm vỏ đao, tay phải cầm chuôi đao liên tục rút mấy lần mà đao vẫn không rút ra được. Chàng nói:

- Cái bảo đao này han rỉ tệ hại quá, ngày mai phải đi tìm tên thợ mài đao để mài nó mới được.

Định Tĩnh sư thái chấp tay nói:

- Ngộ tướng quân, chúng ta đi cứu mấy tên đồ nhi ra được chăng?

Lệnh Hồ Xung đoán bọn Chung Trấn đã đi hết rồi, không còn tên nào chống đỡ nổi thân kiếm của Định Tĩnh sư thái. Chàng bèn nói:

- Bốn tướng quân muốn ở đây uống mấy bát rượu. Lão sư thái, lão sư thái cũng uống một bát nhé?

Nghi Lâm nghe Lệnh Hồ Xung lại nhắc đến rượu, lòng nghĩ: Nếu vị tướng quân này mà gặp Lệnh Hồ đại ca, thì hai người sẽ là một đôi bằng hữu hảo tửu nhất thiên hạ.

Cô đưa mắt trộm nhìn Lệnh Hồ Xung, thấy ánh mắt của tướng quân cũng đang chăm chú nhìn mình. Mặt cô hơi ửng hồng, liền cúi đầu xuống.

Định Tĩnh sư thái nói:

- Bần ni không được phép uống rượu, xin tướng quân thông cảm.

Bà chấp tay hành lễ rồi quay người đi. Nghi Lâm cũng đi theo sau. Lúc ra đến cửa, cô nhin không được, quay đầu nhìn Lệnh Hồ Xung một cái, thấy

Lệnh Hồ Xung vừa đi tìm rượu vừa lớn tiếng chửi mắng:

- Bà mẹ nó, người trong khách điểm này đều chết sạch cả rồi hay sao mà không thấy lộ mặt ra?

Nghi Lâm nghĩ:

- Giọng nói của người này dường như hơi giống Lệnh Hồ đại ca. Nhưng vị tướng quân này mở miệng ra là chửi thề, mỗi câu đều có tiếng chửi, Lệnh Hồ đại ca quyết không giống như vậy. Võ công của người này cao hơn Lệnh Hồ đại ca nhiều. Ta... ta lại nghĩ vẫn nghĩ vợ, ôi, thật là...

Lệnh Hồ Xung tìm được rượu, liền kê miệng vào vò uống hết một nửa. Chàng nghĩ. Mấy ni cô, bà nương, cô nương này sẽ quay trở lại, cứ bỏ lơ ba la người này nói chưa hết câu thì người kia tiếp lời, ứng phó không xong thì sẽ bị lộ tẩy, cứ để bọn họ đi hết là hay hơn. Nếu ta cứu từng người một cũng mất hết một canh giờ, mà bụng thì đã đói cồn cào rồi, phải tìm chút gì ăn trước đã.

Chàng uống cạn vò rượu rồi đi xuống bếp tìm cái gì đó để ăn, bỗng nghe xa xa có tiếng Nghi Lâm gọi thất thanh:

- Sư bá, sư bá, sư bá ở đâu vậy?

Thanh âm của cô rất hoảng sợ.

Lệnh Hồ Xung vội xông ra khỏi điểm, chạy theo hương phát ra tiếng của Nghi Lâm, thấy Nghi Lâm và hai cô nương trẻ tuổi đứng trên đường lớn lớn tiếng gọi:

- Sư bá, sư phụ!

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Sao vậy?

Nghi Lâm nói:

- Tiểu ni đi cứu Trịnh sư tử và Tần sư muội, sư bá lo lắng cho các vị sư tử nên chạy đi tìm kiếm. Ba người tiểu ni ra đây, nhưng... nhưng không biết lão nhân gia đi đâu rồi.

Lệnh Hồ Xung thấy Trịnh Ngạc không đến hai mươi một hai mươi hai tuổi, Tần Quyên còn nhỏ tuổi hơn nữa, chỉ khoảng mười lăm mười sáu. Chàng nghĩ: Những cô nương trẻ tuổi này không có chút hiểu biết, phái Hằng Sơn phái bọn họ đi để làm gì?

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Ta biết bọn họ đang ở đâu, các người đi theo ta.

Tất cả chạy nhanh về ngôi nhà hướng Đông Bắc, đứng ngoài cửa. Lệnh Hồ Xung đá tung cánh cửa ra, nhưng sợ người phụ nữ còn ở trong đó lại vấy mề hồn được để hại người bèn nói:

- Các người dùng khăn tay bịt mũi lại, bên trong có một mùi thú tha biết phóng độc.

Lệnh Hồ Xung giơ tay phải bịt mũi lại, mím chặt môi xông thẳng vào trong nhà. Vừa vào trong đại đường, chàng không khỏi sùng sốt.

Trong đại đường, lúc này các nữ đệ tử phái Hằng Sơn còn nằm đây, bây giờ không thấy tung tích ai cả. Lệnh Hồ Xung ối lên một tiếng, thấy trên bàn có một ngọn nến, bèn điểm lửa đốt lên; trong sảnh đường trống không, không một bóng người. Chàng lục soát một lượt các nơi trong nhà, cũng không tìm ra chút manh mối gì, bèn la lên:

- Chuyện này kỳ quái thật.

Nghi Lâm, Trịnh Ngạc, Tân Quyên, cả ba người nhìn Lệnh Hồ Xung với ánh mắt nghi ngờ. Lệnh Hồ Xung nói:

- Tổ mẹ nó, các sư tỷ của các người đều bị một mụ phóng độc làm cho mê man ngã lăn ra rồi trôi lại ở chỗ này, mới trong chốc lát sao không thấy ai cả.

Trịnh Ngạc hỏi:

- Ngô tướng quân, tướng quân thấy những sư tỷ của bọn tiểu ni bị hôn mê ngã ở đây ư?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Bốn tướng nằm mơ thấy rất nhiều ni cô, bà vải nằm ngổn ngang trên sảnh đường này, sao mà nhầm lẫn được?

Trịnh Ngạc nói:

- Tướng quân... tướng quân...

Cô ta muốn nói tướng quân nằm mơ thấy sao mà đúng được? Nhưng không chừng tướng quân thích nói đùa, nói là nằm mơ thật ra là tận mắt thấy. Cô liền đổi lời nói:

- Tướng quân nghĩ bọn họ đi đâu cả rồi?

Lệnh Hồ Xung trầm ngâm nói:

• Không chừng bọn họ đến nơi nào có lắm cá nhiều thịt ăn uống cho thỏa thích hay là đến nơi nào có kịch để xem.

Lát sau, chàng vẫy tay nói:

- Ba cô bé, tốt nhất hãy đi sát sau ta, không nên cách xa. Muốn ăn thịt xem kịch nhất thời không nên vội vàng.

Tân Quyên tuy nhỏ tuổi nhưng biết tình thế đang nguy hiểm, các sư tỷ đều lọt vào tay địch, tướng quân

này chỉ nói đùa chứ không phải vậy. Máy chục người phải Hằng Sơn cùng đến đây mà bây giờ chỉ còn lại ba đệ tử nhỏ tuổi, ngoài việc nghe lời tướng quân này dặn bảo ra, cô không biết nên làm gì. Cô liền theo Nghi Lâm, Trịnh Ngạc đi cùng Lệnh Hồ Xung ra ngoài cửa.

Lệnh Hồ Xung lăm lăm:

- Chẳng lẽ đêm qua ta nằm mơ không đúng, mắt hoa nhìn lầm người ư? Đêm nay phải nằm mơ cho đang hoàng mới được.

Lệnh Hồ Xung trầm nghĩ: Những nữ đệ tử này coi như bị bắt đi, tại sao Định Tĩnh sư thái cũng đột nhiên mất tích? Chỉ e rằng bà lọt vào ổ phục kích, gặp địch nhân ám toán, phải lập tức truy tìm mới được. Bọn Nghi Lâm ba người tuổi còn trẻ, nếu để họ lại Tráp Bát trấn thì không ổn, đành phải dẫn bọn họ cùng đi.

Lệnh Hồ Xung bèn nói:

- Bây giờ chúng ta không có chuyện gì thì đi tìm sư bá của các người, để xem bà ta đang vui chơi ở đâu. Các người nghĩ có được không?

Trịnh Ngạc nói:

- Hay lắm! Tướng quân võ nghệ cao cường, kiến thức hơn người, nếu tướng quân không dẫn bọn tiểu ni đi, chỉ sợ bọn tiểu ni khó mà tìm được.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Võ nghệ cao cường, kiến thức hơn người, tám chữ này người nói đúng lắm. Bốn tướng sau này được mang ấn soái đi bình Phiên, thăng quan phát tài, thì nhất định sẽ tặng một hai trăm lạng bạc để ba cô bé mua quần áo mới mặc chơi.

Lệnh Hồ Xung miệng nói huênh hoang. Đi đến đầu Tráp Bát phố, chàng nhảy lên nóc nhà nhìn bốn phía. Lúc này trời đã hừng sáng, sương trắng còn phủ đầy, trên ngọn cây màn sương rục rờ. Chàng nhìn ra xa, thấy hai bên đường lớn không một bóng người. Bỗng thấy trên đường lớn phía Nam có một vật màu xanh, khoảng cách rất xa nên nhìn không rõ. Nhưng trên con đường mênh mông rộng lớn, vật đó nằm ngay giữa đường, hiển nhiên tạo ra sự chú ý. Lệnh Hồ Xung nhảy xuống nhà, co giò chạy đi lượm vật đó lên. Đó là một chiếc hài bằng vải xanh, giống chiếc hài Nghi Lâm đang mang.

Lệnh Hồ Xung đợi một lúc, bọn Nghi Lâm chạy đến. Chàng đưa chiếc hài cho Nghi Lâm rồi hỏi:

- Đây là hài của người phải không? Sao nó bị rớt ở đây?

Nghi Lâm nhận chiếc hài, cô biết rõ mình đang mang hài, nhưng cũng liếc nhìn xuống chân xem, thấy hai chân đều mang hài đầy đủ. Trịnh Ngạc nói:

- Đó... đó là hài sư tử, sư muội của tiểu ni mang, sao lại rớt ở đây?

Tần Quyên nói:

- Nhất định là vị sư tử sư muội đó bị địch nhân bắt đem đi, giã giũa ở đây nên chiếc hài rớt lại.

Trịnh Ngạc nói:

- Không chừng họ cố ý để lại chiếc hài này để cho chúng ta biết mà truy tìm.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Đúng vậy, người thật là võ nghệ cao cường, kiến thức hơn người. Chúng ta nên đuổi về hướng Nam hay hướng Bắc?

Trịnh Ngạc nói:

- Dĩ nhiên là hướng Nam.

Lệnh Hồ Xung liền chạy nhanh về hướng Nam, trong khoảnh khắc đã chạy được hơn mấy chục trượng. Lúc đầu bọn Trịnh Ngạc còn cách chàng không xa, về sau khoảng cách xa dần. Lệnh Hồ Xung quan sát đường, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn bọn họ, chỉ sợ khoảng cách quá xa thì cứu viện không kịp nếu ba người này bị địch nhân bắt đi. Vì vậy chàng chạy hơn một dặm liền dừng chân lại đợi.

Đợi ba người chạy đến, Lệnh Hồ Xung lại chạy lên trước, cứ như vậy mấy lần, đã chạy được hơn mười dặm. Trước mặt đường sá gập ghềnh, cây cối hai bên rất nhiều, nếu địch nhân mai phục ở góc đường, bắt bọn Nghi Lâm đi thì chàng cứu viện không kịp. Lại thấy Tần Quyên chạy lâu, hai má đỏ lên; chàng biết cô còn nhỏ tuổi, không đủ sức chạy đường dài, liền bước chậm lại rồi lớn tiếng nói:

- Tổ mẹ nó, bốn tướng quân chân mang giày ủng mà còn chạy nhanh nên thùng cả đế, thật bất tiện. Vậy chúng ta cứ đi từ từ thôi.

Bốn người lại đi thêm bảy tám dặm, đột nhiên Tần Quyên la lên:

- Ô kìa!

Cô chạy đến dưới một bụi cây, lượm lên một cái mũ chóp xanh, chính là mũ các nữ ni phái Hằng Sơn đợi. Trịnh Ngạc nói:

- Tướng quân, những sư tử của bọn tiểu ni đúng là bắt địch nhân bắt đi rồi, chúng ta cứ đi theo con đường này

Ba tên nữ đệ tử thấy mình chạy đúng đường liền hấn khởi càng bước nhanh hơn, ngược lại Lệnh Hồ Xung bị rút lại đằng sau.

Đến giờ Ngọ, bốn người đi vào một quán cơm nhỏ, ghé ngồi ăn uống. Chủ quán thấy một tướng quân dẫn một tiểu ni cô và hai cô nương nhỏ tuổi cùng đi thì rất lấy làm lạ, nghiêng mắt nhìn bọn họ chằm chằm. Lệnh Hồ Xung vỗ bàn chửi:

- Tổ mẹ nó, có gì mà nhìn? Người chưa từng thấy ni cô, hòa thượng hả?

Gã chủ quán nói:

- Dạ, dạ! Tiểu nhân không dám.

Trịnh Ngạc hỏi:

- Đại thúc ơi, đại thúc có thấy nhiều người xuất gia đi qua đây không?

Gã hán tử nói:

- Mấy người thì không nhưng một người thì có. Có một lão sư thái, so với tiểu sư thái này bà còn lớn tuổi hơn nhiều...

Lệnh Hồ Xung quát:

- Ăn nói tầm phào! Một vị lão sư thái chẳng lẽ lại nhỏ tuổi hơn tiểu sư thái?

Gã hán tử nói:

- Dạ, dạ.

Trịnh Ngạc vội hỏi:

- Lão sư thái đó thế nào?

Hán tử đáp:

- Lão sư thái đó vội vàng hỏi tại hạ có thấy nhiều người xuất gia đi qua đây không. Tại hạ nói không thấy, bà ta liền chạy đi. Ôi, lớn tuổi như vậy mà chạy rất nhanh, trong tay bà còn cầm bảo kiếm sáng loáng, trông giống như người hát kịch trên sân khấu.

Tân Quyên vỗ tay nói:

- Đúng là sư phụ rồi, chúng ta mau đuổi theo đi.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Đừng vội, ăn no rồi hãy tính.

Bốn người vội vã ăn cơm. Lúc sắp ra đi, Tân Quyên mua bốn cái bánh bao nói là để cho sư phụ ăn. Lòng Lệnh Hồ Xung chua xót: Cô ta có hiếu với sư phụ như vậy, còn ta có muốn tận hiếu với sư phụ cũng không được.

Cả bốn người chạy đến tối vẫn không thấy tung tích của Định Tĩnh sư thái và bọn đệ tử phái Hằng Sơn. Đưa mắt nhìn ra xa, toàn thấy rừng hoang cỏ rậm, đường sá càng lúc càng chật. Đi một lúc nữa, cỏ mọc cao đến lưng, đường cũng không nhìn rõ nữa.

Bỗng nhiên ở góc phía Bắc loáng thoáng nghe có tiếng binh đao giao đấu truyền lại.

Lệnh Hồ Xung la lên:

- Ở đó có người đánh nhau, có cuộc náo nhiệt lắm xem rồi.

Tân Quyên nói:

- Chao ôi, phải chăng là sư phụ của tiểu nữ?

Lệnh Hồ Xung chạy theo hướng phát ra tiếng binh khí. Chạy được mấy chục trượng, trước mặt chahr

bỗng nhiên sáng rực lên. Mấy chục cây đuốc đang rực cháy, tiếng binh khí giao nhau vang dội.

Lệnh Hồ Xung càng chạy nhanh hơn. Đến gần thấy mấy chục người cầm đuốc vây thành vòng tròn, trong vòng vây một người tay áo rộng thùng thình bay phấp phới, trường kiếm múa tít, cố địch với bảy người. Đó chính là Định Tinh sư thái. Bên ngoài vòng vây nằm la liệt mấy chục người, vừa nhìn sắc phục biết ngay là bọn đệ tử phái Hằng Sơn. Lệnh Hồ Xung thấy đối phương ai ai cũng bịt mặt, liền đi đến gần. Mọi người đều ngưng thân quan sát trận đấu, nhất thời không ai phát hiện. Lệnh Hồ Xung cười ha hả la lên:

- Bảy người đánh một thì có hay ho gì đâu?

Bọn người che mặt thấy Lệnh Hồ Xung bỗng nhiên xuất hiện đều giật mình quay đầu lại nhìn. Chỉ có bảy người đang đấu kịch liệt hoàn toàn như không hay biết gì, chúng đang vây Định Tinh sư thái, binh khí đang vờn quanh người bà. Lệnh Hồ Xung thấy trên vạt áo bào của Định Tinh sư thái đã có nhiều vết máu, ngay cả mặt bà cũng dính không ít máu, đồng thời bà sử kiếm bằng tay trái, rõ ràng tay phải của bà đang bị thương.

Lúc này trong đám người có người quát:

- Ai đó?

Hai hán tử đang cầm đơn đao nhảy đến trước mặt Lệnh Hồ Xung. Lệnh Hồ Xung quát:

- Bốn tướng quân Đông chinh Tây chiến, không ngừng vó ngựa, ngày nào cũng gặp phải bọn giặc cỏ các người. Mau thông danh báo họ, lưỡi đao của bốn tướng không bao giờ chém kẻ vô danh.

Một tên hán tử cười nói:

- Thì ra là một quan nhân.

Gã vung đao lên nhắm chém vào đùi của Lệnh Hồ Xung. Lệnh Hồ Xung lạ lên:

- Trời ơi, động đao thật sao?

Chàng lạng người một cái đã xông vào vòng chiến. Lệnh Hồ Xung vung thanh yêu đao có cả vỏ, bốp bốp liên tục bảy tiếng, đánh trúng cổ tay của bảy người, bảy thứ binh khí lần lượt rớt xuống. Tiếp theo nghe soạt một tiếng, Định Tĩnh sư thái đâm một kiếm vào ngực một tên địch nhân. Gã đó bỗng nhiên bị đánh rớt binh khí, trong lúc sững sốt nên không kịp né tránh chiêu kiếm thần tốc như điện chớp của Định Tĩnh sư thái.

Định Tĩnh sư thái loạng choạng mấy cái, bà không đứng vững được nữa, phải ngồi phệt xuống đất. Tần Quyền gọi:

- Sư phụ, sư phụ!

Cô chạy đến muốn đỡ bà đứng dậy. Một tên bịt mặt vung đơn đao lên kề vào cổ một tên nữ đệ tử phái Hằng Sơn rồi quát:

- Lùi ra ba bước, nếu không ta chém chết tên đệ tử này.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Hay lắm, hay lắm, lùi thì lùi, có gì lạ đâu? Đừng nói lùi ba bước mà ba chục bước cũng được.

Chàng bỗng nhiên phóng yêu đao ra, đầu vỏ đao đâm vào ngực gã. Gã bịt mặt la lên một tiếng to, thân người bay thẳng về phía sau. Lệnh Hồ Xung không

ngờ nội lực của mình lại cường mạnh như vậy. Chẳng cũng ngẩn ra, thuận tay vung võ đao bốp bốp mấy tiếng, đánh ngã ba tên hán tử bịt mặt rồi quát:

- Các người còn không tránh ra, ta phải bắt các người đưa về quan phủ, đánh mỗi tên ba chục trượng thấy bà nội các người luôn.

Tên đầu sở bịt mặt thấy võ công của Lệnh Hồ Xung cao cường thật ngoài sức tưởng tượng. Lão bèn cung tay nói:

- Nể mặt Nhậm giáo chủ, bọn ta tạm nhường một bước.

Lão vẫy tay, quát:

- Ma giáo Nhậm giáo chủ ở đây, chúng ta phải biết điều một chút, đi thôi!

Bọn bịt mặt khiêng một cái xác và bốn tên bị đánh ngã chạy về hướng Tây Bắc, trong khoảnh khắc đã mất hút trong đám cỏ rậm.

Tân Quyên lấy linh dược trị thương của bốn môn đưa cho sư phụ uống. Nghi Lâm và Trịnh Ngạc đi cỡi dây trời cho các sư tỷ. Bốn tên nữ đệ tử lượm được ở dưới đất lên đứng bốn phía quanh Định Tĩnh sư thái. Bốn đệ tử thấy bà bị trọng thương, vẻ mặt ai cũng lo buồn, lặng yên không lên tiếng.

Ngực của Định Tĩnh sư thái thở phập phồng. Bà từ từ mở mắt ra rồi nói với Lệnh Hồ Xung:

- Tướng quân... tướng quân quả thật là giáo... giáo chủ... Nhậm... Nhậm Ngã Hành của Ma giáo năm xưa ư?

Lệnh Hồ Xung lắc đầu nói:

- Không phải.

Ánh mắt của Định Tĩnh sư thái lơ lơ vô thần, bà thở dốc, hiển nhiên khó sống nổi. Bà thở ra một hơi dài rồi đột nhiên gằn giọng nói:

- Nếu ngươi là Nhậm Ngã Hành thì dù phái Hằng Sơn của ta bị thất bại thảm hại, bị... bị tiêu diệt hết, cũng không... không cần...

Bà nói đến đây, không còn đủ sức nói được nữa.

Lệnh Hồ Xung thấy tính mệnh của bà lâm nguy trong chốc lát, nên không dám nói cần nữa, chàng nói:

- Tại hạ tuổi còn nhỏ, chẳng lẽ là Nhậm Ngã Hành ư?

Định Tĩnh sư thái hỏi:

- Vậy thì tại sao... tại sao ngươi biết sử Hấp tinh đại pháp? Người là đệ tử của Nhậm Ngã Hành...

Lệnh Hồ Xung nhớ lại lúc ở Hoa Sơn, sư phụ và sư nương thường kể về vô số hành vi độc ác của Ma giáo. Hai ngày nay chàng lại tận mắt thấy bọn Ma giáo tập kích phái Hằng Sơn bằng hành động quỷ quyết, bèn nói:

- Ma giáo làm những chuyện độc ác, tại hạ làm sao có thể cùng hòa mình với bọn chúng? Nhậm Ngã Hành không phải là sư phụ của tại hạ. Sư thái hãy an tâm, ân sư của tại hạ là người có nhân phẩm cao đẹp, hành hiệp trượng nghĩa, là bậc tiền bối anh hùng mà người trong võ lâm ai ai cũng kính phục và cũng có quan hệ thâm sâu với sư thái.

Mặt Định Tĩnh sư thái lộ ra chút tươi cười, bà nói dứt đoạn:

- Vậy... vậy ta yên lòng rồi. Ta... ta không xong rồi, cảm phiền túc hạ đưa giùm bọn đệ tử... phái Hằng Sơn này, đến... đến...

Bà nói đến đây, hơi thở dồn dập, một lúc sau mới nói tiếp:

- Đến Vô Tướng am ở Phúc Châu... cho yên ổn. Chương môn sư muội của ta... trong ngày... thì sẽ đến.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Sư thái hãy an tâm, dưỡng thương vài ngày thì sẽ khỏi thôi.

Định Tĩnh sư thái hỏi:

- Người... người có đồng ý không?

Lệnh Hồ Xung thấy hai mắt bà chăm chú nhìn mình, vẻ mặt đầy tha thiết, chỉ sợ mình không đồng ý. Chàng bèn nói:

- Sư thái dặn bảo như vậy, đương nhiên tại hạ làm theo.

Định Tĩnh sư thái mỉm cười nói:

- A Di Đà Phật, trọng trách này, ta... ta vốn... vốn không gánh nổi. Thiếu hiệp... rốt cuộc thiếu hiệp là ai?

Lệnh Hồ Xung thấy ánh mắt của bà tán loạn, hơi thở thoi thóp, tính mệnh sẽ mất trong khoảnh khắc. Chàng không nỡ giấu diếm nữa, liền nói khẽ vào tai bà:

- Định Tĩnh sư bá, vân bối là khí đồ Lệnh Hồ Xung, môn hạ phái Hoa Sơn.

Định Tĩnh à một tiếng rồi nói:

- Thiếu hiệp... thiếu hiệp...

Nói chưa hết câu bà đã ngừng thở.

Lệnh Hồ Xung gọi to:

- Sư thái, sư thái!

Chàng đưa tay sờ lên mũi bà, thấy hơi thở đã ngừng, không kìm được nổi thê lương. Bọn đệ tử phái Hằng Sơn khóc to lên; nơi hoang dã, tiếng khóc nghe rất bi ai. Mấy cây đuốc rớt xuống đất rồi tắt dần, bốn bề tối đen như mực.

Lệnh Hồ Xung trầm nghĩ: Định Tĩnh sư thái cũng là một tay cao thủ đương thời, lại bị tiểu nhân ám toán, phải mất mạng nơi hoang dã. Bà là một người xuất gia không tranh danh đoạt lợi với ai, sao bọn Ma giáo vẫn không buông tha bà?

Đột nhiên Lệnh Hồ Xung giật mình nghĩ: Lúc tên đầu sỏ bịt mặt đó sắp đi, lão nói "Nhậm giáo chủ Ma giáo ở đây, chúng ta nên biết điều một chút, đi thôi". Người trong Ma giáo tự xưng bốn giáo là Nhật Nguyệt thần giáo, nghe đến hai chữ "Ma giáo" thì cho đó là tiếng gọi sỉ nhục, nên hễ ai nói hai chữ này thì bị giết ngay. Tại sao người này lại thốt ra hai chữ "Ma giáo"? Lão đã "Ma giáo" thì quyết không phải là người trong Ma giáo. Vậy thì bọn người này rốt cuộc lai lịch thế nào?

Lệnh Hồ Xung nghe tiếng khóc của bọn nữ đệ tử rất bi thương. Chàng không làm phiền họ nữa, ngồi tựa vào gốc cây, trong khoảnh khắc đã ngủ thiếp đi.

Hồi 99

Về Phúc Châu, thám thính Phước Oai

Sáng sớm hôm sau thức dậy, Lệnh Hồ Xung thấy mấy tên đệ tử lớn tuổi đang giữ thi thể của Định Tĩnh sư thái, mấy cô nương, nữ ni trẻ tuổi đều ngủ co ro bên cạnh. Lệnh Hồ Xung thầm nghĩ: Nếu tướng quân thống lãnh một đám phụ nữ đi Phúc Châu thì thật là chuyện cổ quái hiểm thấy, lố lăng chẳng ra sao cả. May mà ta cũng muốn đi Phúc Châu để gặp sư phụ sư nương, việc trực tiếp dẫn họ đi cũng không cần thiết lắm, dọc đường ta quan tâm bảo vệ họ là được rồi.

Lệnh Hồ Xung liền ho lên một tiếng rồi cất bước đi. Bọn Nghi Hòa, Nghi Thanh, Nghi Chất, Nghi Chân là mấy tên đệ tử đứng đầu hướng về Lệnh Hồ Xung chấp tay hành lễ rồi nói:

- Bọn bản ni nhờ đại hiệp ra tay giải cứu, đại ân đại đức này không biết lấy gì để báo đáp. Sư bá không may gặp nạn, lúc viên tịch đã ủy thác trọng

trách cho đại hiệp. Từ đây về sau, tất cả mọi chuyện bọn bản ni đều nghe theo sự chỉ bảo của đại hiệp.

Bọn họ không gọi Lệnh Hồ Xung là "tướng quân" nữa, đương nhiên họ biết rõ Lệnh Hồ Xung là tướng quân giả rồi. Lệnh Hồ Xung nói:

- Cái gì đại hiệp với không đại hiệp, khó nghe quá đi. Nếu các người còn coi trọng ta, cứ gọi ta là tướng quân được rồi.

Bọn Nghi Hòa nhìn nhau gật đầu. Lệnh Hồ Xung nói:

- Tối hôm kia ta nằm mơ, thấy các người bị một mụ dùng mê dược đánh ngã, nằm trong một gian nhà lớn. Sau đó sao lại đến chỗ này?

Nghi Hòa nói:

- Bọn tiểu ni sau khi bị hôn mê ngã xuống thì không biết gì hết. Sau đó những tên tặc tử dùng nước lạnh tạt vào mặt, rồi cởi dây trói chân của bọn tiểu ni ra, dẫn đi vòng một con đường nhỏ ở sau trấn, bắt bọn tiểu ni phải chạy nhanh, chân không dừng bước. Hễ ai đi chậm một chút thì mấy tên tặc tử vung roi lên đánh. Trời tối mà cũng không dừng bước, sau đó sư bá đuổi đến, thì bọn chúng vây sư bá lại buộc sư bá đầu hàng...

Bà nói đến đây nghẹn ngào không nói được nữa rồi khóc nức nở. Lệnh Hồ Xung nói:

- Thì ra còn có con đường nhỏ khác, thảo nào trong khoảnh khắc các người không còn tung tích gì.

Nghi Thanh nói:

- Tướng quân, bọn tiểu ni nghĩ chuyện lớn trước mắt là hỏa táng di thể của sư bá. Sau này hành sự thế nào, xin tướng quân chỉ bảo.

Lệnh Hồ Xung lắc đầu nói:

- Chuyện của hòa thượng ni cô, bốn tướng quân không hiểu gì hết, muốn ta dặn dò chỉ bảo, thật là chẳng khác gì người mù dắt người dui. Bốn tướng quân thăng quan phát tài là quan trọng nhất. Bây giờ, ta đi đây.

Lệnh Hồ Xung rảo bước đi nhanh về hướng Bắc. Bọn đệ tử lớn tiếng gọi:

- Tướng quân!

Lệnh Hồ Xung không thèm để ý tới.

Sau khi Lệnh Hồ Xung queo qua một sườn núi, chàng núp lại trên một cây to, đợi đến hơn hai canh giờ mới thấy bọn đệ tử phái Hằng Sơn vừa đi vừa khóc rất thảm thiết. Lệnh Hồ Xung đi xa xa, từ sau ngấm ngấm bảo vệ họ.

Lệnh Hồ Xung đến một khách điểm ở đầu trấn phía trước, nghĩ bụng: Ta đã động thủ với mấy toán giáo đồ Ma giáo và bọn phái Tung Sơn. Cái bộ mặt râu ria của tham tướng Ngô Thiên Đức phủ Tuyên Châu trên giang hồ đã có tiếng đồn đãi. Tổ mẹ nó, lão tử không làm tướng quân được nữa rồi.

Lệnh Hồ Xung liền gọi tiểu nhị, lấy hai lạng bạc mua lại toàn bộ quần áo giày mũ của gã, nói muốn cải trang để phá án bắt giặc, dặn gã không được tiết lộ ra ngoài, nếu để cho gian dương đại đạo biết mà trốn thoát thì sẽ quay lại bắt gã trị tội.

Hôm sau Lệnh Hồ Xung đi đến một nơi vắng vẻ, cải trang thành điểm tiểu nhị, lột bỏ bộ râu quai nón. Chàng đem quần áo giày ủng, yêu đao, văn kiện của tham tướng đào hố chôn hết. Nghĩ đến chuyện từ đây

không thể làm “tướng quân” nữa, nhất thời hấn hơi thất vọng chán chường.

Hai hôm sau, chàng vào trong cửa hiệu bán binh khí ở phủ Kiến Ninh mua một thanh trường kiếm gói vào trong bao.

May mắn trên đường bình an vô sự, cho đến khi Lệnh Hồ Xung tận mắt thấy đoàn người phái Hằng Sơn đi vào một ni am ở phía Đông thành Phúc Châu. Trên cổng tòa ni am để ba chữ “Vô Tướng am”, chàng thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ: - Trọng trách này xem như đã làm xong. Ta đã đồng ý với Định Tĩnh sư thái là dẫn bọn họ đến Vô Tướng am ở thành Phúc Châu, tuy chỉ đi sau hộ vệ nhưng tất cả đều bình an vô sự là coi như xong nhiệm vụ rồi.

Lệnh Hồ Xung quay người đi về hướng con đường lớn. Chàng hỏi thăm đường đến Phước Oai tiêu cục, nhưng nhất thời chưa muốn đi ngay nên chậm chậm lách vào con hẻm nhỏ. Không hiểu chàng không dám đi gặp sư phụ sư nương hay là không dám tận mắt nhìn thấy thực trạng của tiểu sư muội và Lâm sư đệ. Lệnh Hồ Xung đi chậm chậm để kéo dài thời gian, dường như kéo dài được khắc nào hay khắc đó. Bỗng nhiên chàng nghe một giọng nói rất quen thuộc:

- Tiểu Lâm tử, rốt cuộc ngươi có chịu đi uống rượu với ta không?

Máu nóng trong ngực Lệnh Hồ Xung dâng lên, đầu choáng váng muốn ngất đi. Lệnh Hồ Xung vượt ngàn dặm đến Phúc Kiến là vì muốn nghe được giọng nói này và muốn nhìn mặt người nói ra giọng nói này. Bây giờ chàng đã nghe thật rồi mà không dám quay đầu

lại. Trong khoảnh khắc, chàng ngáy người, dờ ra như một pho tượng gỗ, mắt ngẩn lẹ.

Chỉ nghe một tiếng xung hô, một câu nói cũng đủ biết tiểu sư muội và Lâm sư đệ thân thiết nhau đến dường nào.

Lâm Bình Chi nói:

- Tiểu đệ không rảnh. Sư phụ đã giao cho bài học mà tiểu đệ vẫn chưa luyện thuộc.

Nhạc Linh San nói:

- Ba chiêu kiếm pháp này dễ ợt. Người uống rượu với ta thì ta sẽ dạy những yếu quyết trong đó cho người có được không?

Lâm Bình Chi nói:

- Sư phụ sư nương dặn chúng ta mấy hôm nay đừng la cà vào thành để khỏi chuốc lấy thị phi. Tiểu đệ thấy chúng ta nên về thôi.

Nhạc Linh San nói:

- Chẳng lẽ đi một vòng trên phố cũng không được sao? Ta chưa gặp một nhân vật võ lâm nào hết, hơn nữa dù có hào khách giang hồ đến đây, chúng ta cứ mặc họ. Nước sông không phạm nước giếng thì người còn sợ cái gì?

Hai người vừa nói vừa đi xa dần.

Lệnh Hồ Xung từ từ quay người lại, thấy bóng dáng mảnh mai của Nhạc Linh San ở bên trái còn cái bóng cao cao của Lâm Bình Chi ở bên phải. Hai người sánh vai nhau mà đi. Nhạc Linh San mặc chiếc áo màu xanh biếc, quần màu xanh lục. Lâm Bình Chi mặc trường

bào màu vàng nhạt. Y phục của cả hai tươi tắn, chỉ trông cái bóng sau lưng cũng biết đó là một đôi ngọc nhân tài mao song toàn. Ngực Lệnh Hồ Xung như có vật gì đè nặng, dường như muốn nghẹt thở. Chàng và Nhạc Linh San đã xa nhau mấy tháng, tuy lúc nào cũng nhớ nhưng hôm nay chàng mới biết đã yêu thương cô ta quá sâu đậm. Tay đặt lên trường kiếm, Lệnh Hồ Xung hận không thể rút kiếm ra để đâm vào cổ tự tử. Bỗng nhiên trước mặt tối đen, chàng cảm thấy trời đất quay cuồng liền ngồi phệt xuống đất.

Một lúc sau, chàng định thần lại, từ từ đứng dậy, đầu óc còn choáng váng. Lệnh Hồ Xung nghĩ: Ta vĩnh viễn không nên chạm mặt hai người này nữa để khỏi chuốc lấy khổ não mà chẳng ích lợi gì. Tối nay ta ngấm ngầm đến thăm sư phụ và sư nương, viết thư nói cho biết Nhậm Ngã Hành đã tái xuất giang hồ, sẽ làm khó dễ phái Hoa sơn, người này võ công cao cường, xin hai vị lão nhân gia hãy cẩn thận. Ta cũng không cần để lại tên họ, từ nay sẽ đi xa mãi không bước vào Trung Nguyên nữa.

Lệnh Hồ Xung về đến khách điểm gọi rượu uống. Uống đến khi say khướt, chàng lăn ra giường ngủ.

Nửa đêm Lệnh Hồ Xung tỉnh dậy, vượt tường ra ngoài nhắm hướng Phước Oai tiêu cục mà đi. Tiêu cục kiến trúc hùng vĩ nên rất dễ nhận ra, nhưng trong tiêu cục đèn đuốc tắt ngấm không có động tĩnh gì. Chàng nghĩ bụng: Không biết sư phụ sư nương ở đâu? Bây giờ chắc họ đã ngủ rồi.

Ngay lúc này, thấy có bóng người ở đầu tường bên trái, một bóng đen vượt tường ra ngoài, nhìn thân

người biết là phụ nữ. Người phụ nữ chạy về hướng Tây Nam, khinh công chính là thân pháp của bốn phái. Lệnh Hồ Xung đề khí đuổi theo, nhìn sau lưng thấy mang máng là Nhạc Linh San, chàng nghĩ: Nửa đêm canh ba tiểu sư muội đi đâu?

Nhạc Linh San men theo bức tường mà đi. Lệnh Hồ Xung cảm thấy hiểu kỳ, liền đi theo sau cách cô ta khoảng bốn năm trượng, chân bước nhẹ nhàng không để cho cô ta nghe một chút động tĩnh gì. Thành Phúc Châu đường sá dọc ngang, Nhạc Linh San chuyển qua hướng Đông rồi lại vòng qua hướng Tây. Rõ ràng là cô ta đã quen thuộc con đường này rồi, đến những ngã ba cô không do dự chút nào. Chạy được hơn hai dặm, cô đến bên một cái cầu đá, quẹo vào một con hẻm nhỏ.

Lệnh Hồ Xung phi thân lên nóc nhà, thấy cô ta chạy đến đầu con hẻm nhỏ, tung người nhảy qua bức tường vào trong một ngôi nhà lớn. Ngôi nhà này cửa sơn đen tường trắng, trên đầu tường phủ đầy bụi, dây leo già; trong nhà mấy cửa sổ đều có ánh sáng xuyên qua.

Nhạc Linh San đi đến dưới cửa sổ sương phòng phía Đông, ghé mắt nhìn qua khe cửa, đột nhiên cô hú lên mấy tiếng như quỷ kêu.

Lệnh Hồ Xung đã đoán rằng chỗ này chắc là chỗ ở của địch nhân nên cô ta đến để dò thám, bỗng nhiên cô ta hú lên như vậy, vượt ra ngoài sự tưởng tượng của chàng, nhưng vừa nghe người trong cửa sổ lê tiếng, chàng liền hiểu ra.

Người trong cửa sổ nói:

- Sư tỷ, sư tỷ muốn hú cho tiểu đệ chết ư? Tiểu đệ chết sẽ biến thành quỷ, nhiều nhất cũng giống sư tỷ là cùng.

Nhạc Linh San cười nói:

- Lâm tử thúì tha, Lâm tử chó chết kia! Người mắng ta là quỷ, liệu hồn kéo ta moi tim gan người ra bây giờ.

Lâm Bình Chi nói:

- Không cần sư tử đến moi tim gan, tự tiểu đệ sẽ moi ra đưa cho sư tử xem.

Nhạc Linh San cười nói:

- Được, người nói xấu ta, ta sẽ đi mách má má cho coi.

Lâm Bình Chi cười nói:

- Nếu sư nương hỏi sư tử câu này tiểu đệ nói lúc nào, nói ở đâu, sư tử sẽ đáp sao đây?

Nhạc Linh San nói:

- Thì ta nói là sau giờ Ngọ hôm nay người nói ở nơi luyện kiếm. Người không dụng tâm luyện kiếm còn nói xấu ta.

Lâm Bình Chi nói:

- Sư nương mà tức giận thì nhốt sư đệ lại để ba tháng trời sư tử không gặp mặt tiểu đệ.

Nhạc Linh San nói:

- Hừ! Ta đâu có cần. Không gặp thì thôi! Đây Tiểu Lâm tử thúì tha, người còn không mở cửa sổ, làm cái trò gì vậy?

Trong tràng cười của Lâm Bình Chi, nghe rẹt một tiếng, cánh cửa sổ được đẩy ra. Nhạc Linh San thu người núp một bên. Lâm Bình Chi lăm bắm:

- Ta tưởng sư tử đến, thì ra chẳng có ai.

Gã làm bộ từ từ đóng cửa sổ lại. Nhạc Linh San tung mình nhảy chuồn qua cửa sổ, vào phòng.

Lệnh Hồ Xung ngồi co ro trong góc nhà, nghe hai người nói đùa qua lại. Chàng ngây người ra như không biết mình còn tồn tại trên đời nữa không. Chàng chỉ mong đừng nghe một câu nào nhưng từng câu nói cứ rõ ràng chui tọt vào tai. Trong sương phòng, hai người cứ cười nói rôm rả.

Cửa sổ chỉ khép hờ, bóng hai người chiếu lên cửa sổ bằng giấy, đầu hai người chụm vào nhau, tiếng cười dần dần nhỏ lại.

Lệnh Hồ Xung nhè nhẹ thở dài, muốn chạy khỏi nơi này. Bỗng nghe Nhạc Linh San hỏi:

- Khuya vậy mà người chưa ngủ. Làm cái gì vậy?

Lâm Bình Chi nói:

- Tiểu đệ đang đợi sư tử.

Nhạc Linh San cười nói:

- Hứ, nói dóc mà không sợ rưng rưng ư? Sao người biết ta sẽ đến?

Lâm Bình Chi nói:

- Sơn nhân thần cơ diệu toán, tâm huyết trời dấy liền bấm ngón tay tính thì biết hảo sư tử của tiểu đệ sắp đại giá quang lâm.

Nhạc Linh San nói:

- Ta biết rồi. Nhìn phòng của người lộn xộn lung tung như vậy, chắc là người lại tìm bộ kiếm phổ phải không?

Lệnh Hồ Xung đã đi được mấy bước, bỗng nghe hai chữ "kiếm phổ" liền giật mình quay người lại. Chỉ nghe Lâm Bình Chi nói:

- Mấy tháng nay, căn nhà này cũng không biết bị tiểu đệ lục soát bao nhiêu lần, ngay cả ngói trên nóc nhà cũng bị lật từng tấm lên, chỉ còn mỗi tường là chưa đập ra xem xét thôi... Sư tỷ, căn nhà cũ này dù sao cũng không dùng nữa, chúng ta hãy phá tường ra xem, được không?

Nhạc Linh San nói:

- Đây là nhà của họ Lâm ngươi. Phá cũng được mà không phá cũng được, ngươi hỏi ta để làm gì?

Lâm Bình Chi nói:

- Đây là nhà của họ Lâm nên tiểu đệ mới phải hỏi sư tỷ.

Nhạc Linh San hỏi:

- Tại sao?

Lâm Bình Chi đáp:

- Không hỏi sư tỷ thì còn hỏi ai đây? Chẳng lẽ sư tỷ... tương lai sư tỷ không phải mang họ... không phải mang họ của tiểu đệ... hi... hi... hi hi.

Nhạc Linh San vừa cười vừa mắng:

- Lâm tử thái tha, Lâm tử chết bầm chết vằm, ngươi tính lẩn lút ta phải không?

Lại nghe tiếng bốp bốp, rõ ràng cô ta dùng chưởng đánh Lâm Bình Chi.

Hồi 100

Áo cà sa chép Tịch tà kiếm phổ

Hai người ở trong nhà càng nói cười đùa giỡn thì lòng Lệnh Hồ Xung càng đau như dao cắt. Chàng muốn bỏ đi nhưng Tịch tà kiếm phổ đối với chàng có liên quan rất lớn. Lúc phụ mẫu của Lâm Bình Chi sắp chết, có mấy câu di ngôn nói lại cho con trai của họ. Lúc đó chỉ có một mình Lệnh Hồ Xung ở bên cạnh, do vậy mà chàng phải chịu bao nỗi oan uổng. Sau đó chàng được Phong thái sư thúc tổ truyền thụ kiếm pháp thần diệu của Độc Cô cửu kiếm nên trong phái Hoa Sơn ai ai cũng đều cho rằng Lệnh Hồ Xung nuốt không bộ Tịch tà kiếm phổ. Ngay cả tiểu sư muội là người hiểu chàng nhất cũng đem lòng hoài nghi.

Bình tâm mà nói thì chuyện này cũng không trách ai được. Ngày chàng ở trên ngọn núi sám hối, đã từng đấu kiếm thử với sư nương, đỡ không nổi chiêu Vô song vô đối, Ninh thị nhất kiếm. Nhưng ở trên núi được mấy tháng, đột nhiên kiếm thuật đại tiến, mà

kiếm pháp của Lệnh Hồ Xung lại khác hẳn với kiếm pháp của bốn môn, nếu không phải chàng được bí cấp kiếm pháp của phái khác thì làm sao có thể được như vậy? Mà bí cấp kiếm pháp của phái khác, nếu không phải là Tịch tà kiếm phổ của nhà họ Lâm thì còn là cái gì vào đây nữa?

Lệnh Hồ Xung bị hiềm nghi chỉ vì chàng đã hứa quyết không để lộ hành tung của Phong thái sư thúc tổ nên có miệng mà không thể biện minh được. Nhiều đêm chàng tự nghĩ, sở dĩ sư phụ trục xuất mình ra khỏi sư môn, xử sự đoạn tuyệt với mình như vậy, tuy nói là do kết giao với yêu nhân Ma giáo nhưng còn có một nguyên nhân quan trọng khác. Có lẽ sư phụ cho rằng mình nuốt bộ Tịch tà kiếm phổ, làm chuyện dâm tiện, không còn đủ tư cách là môn hạ phái Hoa Sơn nữa. Bây giờ nghe Nhạc Linh San và Lâm Bình Chi nói đến kiếm phổ, tuy hai người thân mật cười nói, chàng cũng cố nhin nổi đau xót mà tìm cho rõ trắng đen.

Nhạc Linh San nói:

- Người đã tìm mấy tháng mà không được thì kiếm phổ tất nhiên không có ở đây, còn đập tường làm gì nữa? Đại sư ca... đại sư ca tùy miệng nói ra mà người cũng tin thật sao?

Lệnh Hồ Xung lại nhói đau: Cô ta còn gọi ta là "đại sư ca".

Lâm Bình Chi nói:

- Đại sư ca truyền di ngôn của gia gia tiểu đệ, nói là di vật tổ tiên ở trong ngôi nhà cũ ngõ Hương Dương, không nên mở ra xem. Tiểu đệ nghĩ bộ kiếm phổ có thể bị đại sư ca mượn tạm, chắc chưa kịp trả lại...

Lệnh Hồ Xung buồn bã cười nhạt, nghĩ thầm: Người nói có vẻ khách khí, không nói ta nuốt không mà nói ta “mượn tạm chưa trả lại”. Hà hà, đâu cần phải quanh co như vậy.

Lâm Bình Chi nói tiếp:

- Nhưng tiểu đệ nghĩ nhà cũ hẻm Hương Dương, năm chữ này không thể do đại sư ca bịa đặt ra được, nhất định đúng là di ngôn của gia gia má má tiểu đệ. Đại sư ca và nhà tiểu đệ không hề quen biết, đại sư ca lại chưa bao giờ qua Phúc Châu, sẽ không biết Phúc Châu có ngõ Hương Dương, càng không biết ngôi nhà cũ của tổ tiên nhà họ Lâm tiểu đệ ở ngõ Hương Dương. Ngay cả người bản địa ở Phúc Châu cũng ít ai biết đến.

Nhạc Linh San hỏi:

- Nếu đúng là di ngôn của gia gia má má người thì sao nào?

Lâm Bình Chi nói:

- Đại sư ca truyền thuật lại di ngôn của gia gia tiểu đệ, còn nhắc đến hai chữ “mở ra”, thì không biết mở ra xem Tứ thư Ngũ kinh hay sổ sách cũ gì. Suy đi nghĩ lại nhất định là có liên quan đến kiếm phổ. Sư tỷ, tiểu đệ nghĩ trong di ngôn của gia gia đã nhắc đến ngôi nhà cũ ở ngõ Hương Dương, thì dù kiếm phổ đã không còn ở đây chắc cũng có thể phát hiện chút manh mối gì chăng?

Nhạc Linh San nói:

- Nói cũng phải. Mấy ngày nay ta thấy người tinh thần sa sút, tối đến lại không chịu ngủ trong tiêu cực, mà nhất định quay về đây, ta không yên lòng chút

nào, cho nên qua đây xem sao. Thì ra ban ngày người luyện kiếm là phải gắng gượng để cho ta vui, tối đến lại vào đây tìm kiếm.

Lâm Bình Chi cười nhạt, gã thở dài rồi nói:

- Nghĩ đến cái chết của gia gia má má tiểu đệ thật thảm. Nếu tiểu đệ tìm được kiếm phổ, có thể dùng kiếm pháp tổ truyền của nhà họ Lâm để trả thù hầu an ủi linh hồn gia gia má má ở trên trời.

Nhạc Linh San nói:

- Không biết đại sư ca bây giờ đang ở đâu, ta có thể gặp được đại sư ca thì hay biết mấy, nhất định ta sẽ thay người đòi lại kiếm phổ. Kiếm pháp của đại sư ca đã luyện rất cao minh rồi, kiếm phổ này cũng nên trả về chủ cũ. Tiểu Lâm tử, người đừng nghĩ ngợi gì nữa, không cần ở trong ngôi nhà cũ này lục lạo tìm kiếm mãi. Nếu chưa có kiếm phổ thì nội việc luyện xong Tử hà thần công của gia gia ta cũng đủ để người báo thù rồi.

Lâm Bình Chi nói:

- Đương nhiên rồi. Nhưng gia gia và má má khi còn sống bị người tra tấn nhục mạ rồi chết thảm như vậy, nếu có thể lấy kiếm pháp của Lâm gia tiểu đệ báo thù mới khiến cho phụ mẫu hả giận. Hơn nữa, Tử hà thần công của bốn môn xưa nay không dễ truyền cho đệ tử, tiểu đệ lại nhập môn sau cùng. Dù ân sư, sư nương có chiếu cố, các vị sư huynh sư tỷ cũng sẽ không phục, nhất định họ sẽ nói... nhất định nói...

Nhạc Linh San hỏi:

- Nhất định nói cái gì?

Lâm Bình Chi nói:

- Nhất định nói tiểu đệ chưa chắc thực lòng với sư, chẳng qua muốn dòm ngó bộ Tử hà thần công nên mới cho sư phụ sư nương vui lòng mà thôi.

Nhạc Linh San nói:

- Hử! Người ngoài thích nói sao thì nói, cứ mặc kệ họ. Chỉ cần ta biết người thật lòng với ta là được rồi.

Lâm Bình Chi cười nói:

- Sao sư tỷ biết tiểu đệ thật lòng?

Nhạc Linh San đánh bốp một tiếng, không biết đã đánh mạnh vào vai hay vào lưng gã. Cô cúi gắt nói:

- Ta biết người giả nhân giả nghĩa, lòng lang dạ sói.

Lâm Bình Chi cười nói:

- Thôi được, đi lâu như vậy chúng ta phải về thôi. Tiểu đệ đưa sư tỷ về tiêu cực. Nếu bị sư phụ và sư nương biết được thì hỏng bét hết.

Nhạc Linh San nói:

- Người đuổi ta về phải không? Người đuổi ta về thì ta về. Ai muốn người đưa tiễn?

Cô nói giọng rất không vui. Lệnh Hồ Xung biết bây giờ nhất định cô ta chu miệng, động chút là giận hờn để người khác phải đau lòng.

Lâm Bình Chi nói:

- Sư phụ nói tiên nhiệm giáo chủ Ma giáo Nhậm Ngã Hành tái xuất giang hồ, nghe đâu lão đến địa phận Phúc Châu. Người này võ công cao cường không thể lường được, lòng dạ thủ đoạn rất tàn độc. Sư tỷ đi đêm một mình nếu không may gặp phải lão thì... thì biết làm sao?

Lệnh Hồ Xung trầm nghĩ: Thì ra chuyện này sư phụ đã biết rồi. Phải rồi, ta náo loạn trên Tiên Hà Lĩnh như vậy, ai ai cũng đều nói là Nhậm Ngã Hành tái xuất, có lý nào sư phụ không biết tin này được? Ta cũng không cần viết bức thư báo tin cho sư phụ nữa.

Nhạc Linh San nói:

- Hừ, người đưa ta về nếu không may gặp phải lão chẳng lẽ người có thể bắt hay giết được lão ư?

Lâm Bình Chi nói:

- Sư tỷ biết rõ võ công của tiểu đệ kém cỏi, còn đem ra chế giễu nữa. Dĩ nhiên tiểu đệ đối phó với lão không nổi, nhưng chỉ cần cùng đi với sư tỷ thì dù có chết cũng được chết chung...

Nhạc Linh San dịu dàng nói:

- Tiểu Lâm tử, không phải ta nói võ công người kém cỏi. Người dụng công khổ luyện như vậy thì tương lai võ công của người sẽ cao hơn ta nhiều. Kỳ thực ngoài kiếm pháp người chưa thuần thục ra, nếu đấu thực sự thì có thể ta chưa phải là đối thủ của người.

Lâm Bình Chi cười nhẹ, nói:

- Trừ khi sư tỷ dùng tay trái sử kiếm chúng ta mới có thể tỉ thí với nhau được.

Nhạc Linh San nói:

- Ta giúp người tìm kiếm xem sao. Người đã quen thuộc đồ đạc trong nhà, thấy chẳng có gì lạ, có thể ta sẽ thấy ra những thứ lạ mắt.

Lâm Bình Chi nói:

- Hay lắm, sư tỷ xem ở đây có cái gì khác lạ không?

Tiếp theo nghe tiếng mở ngăn kéo, bàn ghế. Một lúc sau, Nhạc Linh San nói:

- Ở đây cái gì cũng quá bình thường. Trong nhà của người còn chỗ nào khác thường nữa không?

Lâm Bình Chi trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Chỗ khác thường ư? Không có.

Nhạc Linh San hỏi:

- Sân luyện kiếm của nhà người ở đâu?

Lâm Bình Chi đáp:

- Không có sân luyện kiếm. Tầng tổ phụ của tiểu đệ sau khi sáng lập ra tiêu cục thì dời đến tiêu cục ở. Tổ phụ và phụ thân của tiểu đệ đều ở tiêu cục luyện công. Hơn nữa trong di ngôn của gia gia tiểu đệ có hai chữ "mở ra" mà trong chỗ luyện kiếm thì không có thứ gì để "mở ra" cả.

Nhạc Linh San nói:

- Đúng rồi, chúng ta đến thư phòng của nhà người xem sao.

Lâm Bình Chi nói:

- Nhà tiểu đệ mấy đời bảo tiêu, chỉ có trưởng phòng chứ không có thư phòng. Trưởng phòng cũng ở trong tiêu cục.

Nhạc Linh San nói:

- Vậy thì thật khó tìm. Trong ngôi nhà này có thứ gì có thể mở ra xem được?

Lâm Bình Chi nói:

- Câu nói của đại sư ca, tiểu đệ đã nghiền ngẫm. Đại sư ca nói gia gia của tiểu đệ bảo tiểu đệ không nên mở di vật của tổ tông ra xem, kỳ thực chắc là ý nói ngược lại là bảo tiểu đệ mở ra xem di vật của tổ tông để trong ngôi nhà cũ này. Nhưng ở đây có vật gì để mở ra xem đâu? Nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có vài quyển kinh Phật của tăng tổ tiểu đệ.

Nhạc Linh San nhảy lên vỗ tay nói:

- Kinh Phật! Vậy thì hay quá. Đạt Ma lão tổ là sư tổ của võ học, trong kinh Phật có tàng ẩn kiếm phổ là chuyện bình thường.

Lệnh Hồ Xung nghe Nhạc Linh San nói, tinh thần liền phấn chấn, nghĩ thầm: Nếu Lâm sư đệ có thể tìm được bộ kiếm phổ đó ở trong kinh Phật thì hay biết mấy. Bọn họ sẽ không còn nghi ngờ ta đã nuốt không nó.

Nghe Lâm Bình Chi nói:

- Tiểu đệ đã mở ra xem rồi. Không những chỉ xem một hai lần mà không biết đã mở ra xem bao nhiêu lần, chỉ e cả trăm lần rồi. Tiểu đệ còn đi mua kinh Kim cang, kinh Pháp hoa, Tâm kinh, Lăng già kinh về để đối chiếu từng chữ trong kinh Phật mà tăng tổ phụ để lại, xác thực không sai chữ nào. Máy cuốn kinh đó là kinh Phật bình thường thôi.

Nhạc Linh San nói:

- Vậy chẳng còn gì để mở ra xem hết.

Cô ta trầm ngâm một lúc rồi đột nhiên hỏi:

- Trong chỗ giáp trang của kinh Phật, người có im qua chưa?

Lâm Bình Chi ngăn người ra nói:

- Chỗ giáp trang ư? Tiểu đệ chưa nghĩ đến, vậy chúng ta đi xem sao.

Hai người cầm hai ngọn nến cùng dắt tay nhau từ sương phòng đi về hướng hậu viện. Lệnh Hồ Xung đi theo, hần thấy cửa sổ của một gian phòng có ánh đèn hắt qua, sau cùng hai người đi đến một gian phòng ở góc Tây Bắc. Lệnh Hồ Xung đi theo rồi nhẹ nhàng nhảy xuống sân, ghé mắt vào khe cửa sổ nhìn vào trong. Bên trong là một gian Phật đường, treo một bức tranh thủy mặc vẽ Đạt Ma lão tổ quay mặt vào trong, thể hiện lại cảnh ngài diện bích chín năm. Phía Tây Phật đường có một tấm bồ đoàn rất cũ, trên bàn để một cái mõ, một cái chuông và một chõng kinh Phật. Lệnh Hồ Xung thầm nghĩ: Vị Lâm lão tiên bối này sáng lập ra Phước Oai tiêu cục, năm xưa oai danh chấn động xa gần, sát thương không biết bao nhiêu lục lâm đại đạo. Chắc lúc về già, lão ở đây sám hối nghiệp sát trong đời.

Lệnh Hồ Xung tưởng tượng một vị anh hùng hào kiệt khét tiếng giang hồ đến lúc về già ngồi trong Phật đường tĩnh mịch gõ mõ tụng kinh, lòng cảm thấy thật tịch mịch thê lương.

Nhạc Linh San cầm một bộ kinh nói:

- Chúng ta thử rọc kinh thư ra xem giữa trang có cái gì không. Nếu không có gì thì lấy đinh đóng lại như cũ. Người xem có được không?

Lâm Bình Chi nói:

- Được!

Rồi gã cầm một quyển kinh, kéo đứt sợi dây đóng cuốn kinh, lấy từng trang mở ra, kiểm tra chỗ giáp trang có tích tự gì không.

Nhạc Linh San mở một cuốn kinh Phật khác, cầm từng trang soi vào ánh đèn.

Lệnh Hồ Xung nhìn cái bóng sau lưng cô ta, thấy bàn tay cô ta trắng muốt như ngọc, tay trái đeo một cái vòng bạc, có lúc mặt cô hơi nghiêng, hai người bốn mắt giao nhau, cùng cười rồi lại kiểm tra từng trang kinh. Không biết do ánh đèn chiếu vào hay do má cô ta ửng hồng, nhưng đủ để chàng thấy mặt cô ta tươi như hoa đào ngày xuân. Lệnh Hồ Xung đứng ngoài cửa nhìn đến ngẩn ngơ.

Hai người mở hết cuốn này qua cuốn khác, một lúc lâu sau đã mở hết mười hai quyển kinh Phật để trên bàn. Bỗng nhiên Lệnh Hồ Xung nghe sau lưng có tiếng động nhẹ. Chàng thụp người xuống, quay đầu lại, thấy bóng hai người từ trên nóc nhà hướng Nam tiến lại, cùng ra hiệu với nhau nhảy vào sân. Họ nhảy xuống không một tiếng động, ghé mắt qua khe cửa nhìn vào trong.

Một lúc lâu sau, Nhạc Linh San nói:

- Mở ra hết rồi mà không thấy gì hết.

Giọng nói của cô ta rất thất vọng. Bỗng nhiên cô lại nói:

- Tiểu Lâm tử, ta nhớ ra rồi, chúng ta đi kiếm một châu nước lại đây.

Giọng nói của cô có vẻ phấn khởi. Lâm Bình Chi hỏi:

- Để làm gì?

Nhạc Linh San nói:

- Hồi còn nhỏ, ta đã từng nghe gia gia kể qua câu chuyện: có một loại cỏ, ngâm vào chất cường toan dùng để viết chữ. Chữ viết khô rồi không thấy gì nữa, nhưng nếu ngâm cho ướt thì chữ lại hiện ra.

Lệnh Hồ Xung lòng chưa xót, nhớ lúc sư phụ kể câu chuyện này, Nhạc Linh San mới có tám chín tuổi và mình mười bảy mười tám tuổi. Câu chuyện cũ năm xưa bỗng hiện lên trong đầu. Chàng nhớ ngày hôm đó cùng với cô ta đi bắt dế để chơi, chàng bắt con dế to nhất khỏe nhất nhường cho cô ta, mà cô vẫn thua hoài. Cô ta khóc mãi không nín, chàng phải bày trò khôi hài mãi cô ta mới bật cười không giận nữa. Hai người cùng đi đến xin sư phụ kể chuyện cổ tích. Lệnh Hồ Xung nhớ lại chuyện này, nước mắt lại ứa ra.

Lâm Bình Chi nói:

- Đúng, phải thử xem sao.

Gã quay người đi. Nhạc Linh san nói:

- Ta đi với người.

Nói rồi nắm tay nhau đi ra ngoài. Hai người mới đến núp sau cánh cửa sổ nín thở bất động. Một lúc sau, Lâm Bình Chi và Nhạc Linh San mỗi người bưng một chậu nước đi vào Phật đường, lấy bảy tám trang kinh Phật mở ra nhúng vào chậu nước. Lâm Bình Chi nôn nóng lấy một trang kinh Phật soi vào ánh đèn, không thấy có tích tỵ gì. Hai người thử hơn hai chục trang mà không phát hiện ra chút gì khác lạ.

Lâm Bình Chi thở dài nói:

- Thôi đừng thử nữa, không có chữ nào viết trên đó đâu.

Lâm Bình Chi vừa nói hai câu này, hai người núp ngoài cửa sổ nhẹ nhàng đi vòng ra cửa lớn không một tiếng động, đẩy cửa đi vào. Lâm Bình Chi quát:

- Ai đó?

Hai người xông thẳng vào cửa, thế nhanh như gió. Lâm Bình Chi vung tay toan đỡ thì đã bị một người điểm trúng huyệt. Nhạc Linh San mới rút trường kiếm ra được một nửa, song chỉ của địch nhân đã nhắm đâm vào mắt cô ta.

Nhạc Linh San đành phải buông chuôi kiếm giơ tay lên gạt ra. Tay phải người đó chụp ba cái đều nhắm vào yết hầu của cô. Nhạc Linh San kinh hãi lùi lại hai bước, lưng tựa vào bên bàn thờ không cách nào lùi lại được nữa. Tay trái của người đó vung lên cao nhắm đánh xuống đầu cô. Nhạc Linh San đưa song chưởng lên đỡ, không ngờ chưởng này của người đó là hư chiêu, tay phải điểm ra trúng hông bên trái của Nhạc Linh San. Cô đứng tựa vào bàn thờ không nhúc nhích được nữa.

Lệnh Hồ Xung chứng kiến mọi việc. Chàng thấy nhất thời không lo gì cho tính mạng của Nhạc Linh San và Lâm Bình Chi nên không vội ra tay cứu, chờ xem bọn địch nhân lai lịch thế nào. Hai người này nhìn Đông nhìn Tây, một người nhắc cái bồ đoàn dưới đất lên xé làm đôi, người kia đánh bốp một chưởng, cái mô bể thành bảy tám mảnh. Lâm Bình Chi và Nhạc Linh San không nói, không nhúc nhích được, thấy chưởng lực của hai người này như đao, như kiếm. Họ xé rách bồ đoàn, đánh vỡ cái mô thì rõ ràng là đến tìm Tịch tà kiếm phổ. Gã thầm nghĩ: Không ngờ kiếm phổ lại giấu trong bồ đoàn và mô.

Nhưng thấy trong bồ đoàn và mõ không có cất giấu vật gì, lòng gã mừng thầm.

Hai người này khoảng năm mươi tuổi, một lão hói đầu còn một lão tóc bạc trắng. Cả hai hành động thần tốc, trong khoảnh khắc đã đánh vỡ tất cả những đồ vật để trong Phật đường, trên bàn thờ; cho đến khi không còn vật gì để đánh vỡ nữa thì ánh mắt của hai người đều nhìn lên bức tranh vẽ hình Đạt Ma lão tổ. Lão đầu hói đưa tay trái ra nắm lấy bức tranh. Lão đầu bạc đưa tay ra cản rồi quát:

- Khoan đã, huynh đệ nhìn ngón tay của lão kia.

Ánh mắt của Lệnh Hồ Xung, Lâm Bình Chi, Nhạc Linh San đều nhìn vào bức tranh, thấy trong bức tranh tay trái của đức Đạt Ma để ở sau lưng, dường như nắm kiếm quyết, còn ngón trỏ của tay phải chỉ lên nóc nhà. Lão đầu hói hỏi:

- Ngón tay của lão có gì lạ đâu?

Lão đầu bạc nói:

- Không biết! Thử xem sao.

Lão tung người lên, song chưởng nhắm đúng vào chỗ ngón tay trỏ của đức Đạt Ma trong bức tranh chỉ, lão đánh một chưởng lên nóc nhà. Rầm một tiếng, bụi mành nhện rớt xuống mù mịt. Lão đầu hói nói:

- Đâu có gì đâu?

Lão vừa nói bốn tiếng thì một bọc tròn từ trên nóc nhà rơi xuống. Đó là một cái áo cà sa của hòa thượng.

Lão đầu bạc chụp lấy soi vào ánh đèn rồi vui mừng nói:

- Nó... nó đây rồi!

Lão mừng quýnh, giọng nói cũng phát run lên.
Lão đầu hỏi hỏi:

- Sao?

Lão đầu bạc nói:

- Huynh đệ xem đây.

Lệnh Hồ Xung chăm chú nhìn, thấy trên cà sa dường như thấp thoáng viết vô số chữ nhỏ.

Lão đầu hỏi hỏi:

- Đây phải chăng là Tịch tà kiếm phổ?

Lão đầu bạc nói:

- Chắc chắn là kiếm phổ. Hà hà hai huynh đệ chúng ta hôm nay lập được đại công rồi. Huynh đệ, đi thôi.

Lão đầu hỏi vui mừng đến nỗi không ngậm miệng lại được. Lão cẩn thận xếp áo cà sa lại bỏ vào trong túi, đưa tay trái chỉ vào Nhạc Linh San và Lâm Bình Chi rồi hỏi:

- Đập chết chúng không?

Lệnh Hồ Xung cầm chuôi kiếm, chỉ đợi lão đầu bạc lộ ra ý muốn giết Lâm Bình Chi và Nhạc Linh San thì hấn xông vào giết hai lão già ngay.

Lão đầu bạc nói:

- Kiếm phổ đã ở trong tay thì không cần kết thâm thù với phái Hoa Sơn nữa. Mặc bọn chúng, đi thôi.

Hai lão sánh vai ra khỏi Phật đường rồi vượt tường ra đi.

Hồi 101

Nhạc Bất Quần thống mạ Lệnh Hồ Xung

Lệnh Hồ Xung liền vọt ra ngoài theo sau hai lão. Hai lão già cước bộ vô cùng thần tốc. Lệnh Hồ Xung sợ trong đêm tối hai người sẽ biến mất nên hấn, càng chạy nhanh hơn, chỉ cách hai lão không quá ba trượng.

Đột nhiên lão già dừng bước, quay người lại. Chỉ thấy hào quang lóe lên một cái, Lệnh Hồ Xung cảm thấy vai phải và cánh tay đau buốt, chàng đã bị song đao của hai lão đồng thời chém trúng. Hai lão dừng lại đột ngột rồi quay người phóng đao, sự việc xảy đến nhanh như chớp.

Nội lực Lệnh Hồ Xung thâm hậu, kiếm pháp cao minh nhưng kỹ thuật ứng biến quá chiêu lúc lâm địch sợ với hạng đệ nhất cao thủ thì còn kém xa. Khi đối phương đột ngột xuất chiêu, đừng nói rút kiếm ra đỡ

mà ngay cả dụng ngón tay đến chuôi kiếm cũng không kịp. Chàng đã bị thương rồi.

Dao pháp của hai lão già cực nhanh, chiêu đầu tiên đã đắc thủ nên chiêu thứ hai liền chém đến. Lệnh Hồ Xung kinh hãi vội nhảy lùi ra sau. May mà nội lực của chàng cực kỳ thâm hậu nên nhảy một cái đã lùi ra hai trượng, tiếp theo chàng tung người nhảy lùi hai trượng nữa. Hai lão già thấy Lệnh Hồ Xung bị trọng thương mà vẫn nhảy nhanh như vậy đều giật mình, xông lên.

Lệnh Hồ Xung liền quay người chạy đi. Lúc đầu vai và cánh tay bị thương không đau lắm, bây giờ đau muốn ngắt đi mấy lần. Chàng nghĩ thầm: Hai lão này ăn cắp áo cà sa, chặc trên áo chếp Tịch tà kiếm phổ, thì nỗi oan uổng của ta suốt đời không giải được. Bất cứ giá nào ta cũng phải thoát về để trả cho Lâm sư đệ.

Lệnh Hồ Xung liền cố chịu đau, đưa tay rút trường kiếm ra, chỉ được một nửa thì rút không nổi nữa. Sau khi cánh tay phải bị trúng dao chàng không cách nào vận khí được. Bỗng nghe phía sau có tiếng gió, cương đao của địch nhân chém đến. Lệnh Hồ Xung đề khí nhảy vội về trước, tay trái cố sức giật mạnh một cái, kéo đứt cả thắt lưng mới nắm được trường kiếm trong tay. Chàng vận kinh lực quảng vô kiếm xuống đất, vội quay người lại nhưng cảm thấy khí lạnh xông vào mặt, song đao đã đồng thời chém đến.

Lệnh Hồ Xung lại nhảy lùi. Lúc này trời đã gần sáng, nhưng trước khi trời sáng lại tối sầm lại. Ngoài

ánh đao lấp loáng ra, mở to mắt cũng không nhìn thấy gì hết. Lệnh Hồ Xung đã học được Độc Cô cửu kiếm, yếu chỉ của kiếm pháp này là thấy được chỗ sơ hở trong chiêu số của địch nhân mới thừa thế mà đánh vào. Bây giờ, không nhìn thấy được chiêu thức và thân pháp của địch nhân nên kiếm pháp không sử dụng được. Chàng cảm thấy tay trái lại đau buốt vì bị đao của địch nhân chém một đường, đành phóng kiếm chênh chếch ra rồi vội chạy đi, tay trái cầm kiếm bịt vào chỗ vết thương ở vai phải để khỏi bị mất nhiều máu.

Hai lão già đuổi một lúc, nhưng cước bộ của Lệnh Hồ Xung cực nhanh, hai lão đuổi không kịp. May mà hai lão đã đoạt được kiếm phổ, không muốn sinh thêm nhiều chuyện rắc rối, liền dừng lại không đuổi theo nữa, rồi quay người đi. Lệnh Hồ Xung la lên:

- Này, tặc tử to gan, ăn trộm rồi định bỏ trốn hả?

Lệnh Hồ Xung quay người đuổi theo. Hai lão già tức giận liền quay người lại vung đao nhắm chém Lệnh Hồ Xung. Chàng không dám giao đấu chính diện với hai lão nên bỏ chạy, lòng ngấm ngấm cầu khẩn: - Có ai cầm ngọn đèn lồng qua đây thì hay biết mấy.

Lệnh Hồ Xung chạy được mấy bước, bỗng nhanh trí, nhảy lên nóc nhà nhìn bốn phía một lượt, thấy trong gian nhà phía trước bên trái có ánh đèn tỏa ra, chàng liền chạy nhanh về hướng có ánh đèn. Hai lão già lại dừng bước không đuổi theo nữa.

Lệnh Hồ Xung cúi người, lấy hai miếng ngói ném qua hai lão rồi quát:

- Các người ăn cắp Tịch tà kiếm phổ của Lâm gia, một tên đầu hói, một tên đầu bạc dù có chạy đến chân trời góc biển hán tử vô lâm cũng phải bắt các người bằm ra muôn mảnh.

Chát chát hai tiếng vang lên, hai miếng ngói rớt xuống đường đá xanh vỡ tan tành.

Hai lão già nghe đối phương la lên tên Tịch tà kiếm phổ liền đuổi theo về hướng ngôi nhà.

Lệnh Hồ Xung nghe chân mình nhũn ra, lực khí càng lúc càng yếu dần. Chàng hít mạnh một hơi, nhắm về hướng có ánh đèn mà chạy cuống lên. Đột nhiên chàng loạng choạng té từ trên nóc nhà xuống, vội thi triển chiêu Lý ngư đá đỉnh lộn người đứng dậy dựa vào bức tường.

Hai lão già nhẹ nhàng nhảy xuống phân ra đứng hai bên. Lão đầu hói cười man rợ nói:

- Lão tử đã mở cho người một con đường sống mà người không chịu chạy đi.

Lệnh Hồ Xung thấy đầu lão bóng lưng như bôi dầu, lòng hấn run lên: Thì ra trời đã sáng.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Hai vị thuộc môn phái nào, tại sao muốn giết tại hạ mới hả dạ?

Lão đầu bạc vung đơn đao lên nhắm đánh xuống đầu Lệnh Hồ Xung. Lệnh Hồ Xung đưa kiếm qua tay phải nhẹ nhàng phóng ra, mũi kiếm đã đâm vào yết hầu của lão.

Lão đầu hói giật mình múa đao xông thẳng đến. Lệnh Hồ Xung chém kiếm ra trúng vào cổ tay của

áo, cả đao lẫn cổ tay đều bị chém rơi xuống. Lệnh Hồ Xung chỉ mũi kiếm vào yết hầu của lão rồi quát:

- Hai người là người môn phái nào, nói ra ngay thì ta tha mạng cho.

Lão đầu hói cười gằn, nói giọng thê lương:

- Huynh đệ ta tung hoành giang hồ, hiếm khi gặp địch thủ, hôm nay chết dưới kiếm của tôn giá thật khâm phục, khâm phục. Có điều không biết cao danh quý tánh của tôn giá, ta có chết cũng thành con ma hổ đồ.

Lệnh Hồ Xung thấy tuy lão bị đứt một cánh tay nhưng vẫn khí khái hiên ngang. Chàng kính trọng lão là một hán tử cương liệt bèn nói:

- Tại hạ bất buộc phải tự vệ, kỳ thực không hề quen biết hai vị. Tại hạ lỡ tay đã thương người, thật là có lỗi. Chiếc áo cà sa đó giao lại cho tại hạ, thì chúng ta từ biệt ở đây.

Lão đầu hói gằn giọng nói:

- Ngốc ung ta đâu phải là hạng người dễ đầu hàng.

Lão xoay tay trái đâm cây trùy thủ vào ngực.

Lệnh Hồ Xung thầm nghĩ: Người này thà chết chứ không chịu khuất phục, quả là một hảo hán.

Lệnh Hồ Xung cúi người xuống lấy chiếc áo cà sa trong người lão. Bỗng chàng cảm thấy đầu choáng váng, biết mình đã mất máu quá nhiều, bèn xé tạm vạt áo, cột bừa lên vết thương ở cánh tay và đầu vai, mới lấy được chiếc áo cà sa trong trong túi lão đầu hói ra.

Lệnh Hồ Xung hít vào thở ra mấy cái, phân biệt phương hướng rồi đi về hướng ngôi nhà cũ ngõ Hường Dương của Lâm Bình Chi. Đi được mấy chục trượng, chàng cảm thấy khó chống chọi nổi, thầm nghĩ: Nếu ta té xuống, không những tính mạng không bảo toàn mà sau khi chết người ta còn cho rằng ta ăn trộm Tịch tà kiếm phổ, trong người có tang vật, chết mà vẫn bị ô danh.

Chàng liền gắng gượng chống đỡ, cuối cùng cũng đi đến được ngõ Hường Dương.

Cổng lớn nhà họ Lâm đóng chặt, Lâm Bình Chi và Nhạc Linh San lại bị điểm huyết, không ai mở cửa. Chàng muốn nhảy vào trong tường nhưng không còn chút lực khí, đành phải đập cửa mấy cái rồi vung cước đá vào cánh cửa lớn.

Cái đá này không mở ra được cánh cửa mà còn khiến chàng bị dội người lại rồi ngã đi.

Khi Lệnh Hồ Xung tỉnh dậy, thấy mình đang nằm trên giường. Mở mắt ra, thấy vợ chồng Nhạc Bất Quần đứng ở đầu giường, Lệnh Hồ Xung vui mừng gọi:

- Sư phụ, sư nương... đệ tử... đệ tử...

Lệnh Hồ Xung cảm động, không kìm được, nước mắt chảy dài. Chàng gắng gượng ngồi dậy. Nhạc Bất Quần không đáp, chỉ hỏi:

- Chuyện này là thế nào đây?

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Tiểu sư muội đâu? Tiểu sư muội... tiểu sư muội sao không?

Nhạc phu nhân nói:

- Không sao! Người... sao người cũng đến Phúc Châu?

Trong giọng nói của bà đầy vẻ quan hoài, khỏe mắt đỏ hoe.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tịch tà kiếm phổ của Lâm sư đệ bị hai lão già cướp đi, đệ tử giết hai lão đoạt lại đem về. Hai lão... hai lão đó chắc là hảo thủ trong Ma giáo.

Lệnh Hồ Xung mò trong người, chiếc áo cà sa đã không còn, hấn vội hỏi:

- Tấm... áo cà sa đâu rồi?

Nhạc phu nhân hỏi:

- Nó là cái gì?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Trên cà sa có viết chữ, có lẽ là Tịch tà kiếm phổ của nhà họ Lâm.

Nhạc phu nhân nói:

- Đó là vật của Lâm Bình Chi, nên phải để hấn giữ.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Đúng vậy. Sư nương, sư nương và sư phụ đều khỏe chứ? Các vị sư đệ sư muội khỏe không?

Nhạc phu nhân đỏ hoe mắt, đưa tay lên lau nước mắt, nói:

- Mọi người đều khỏe cả.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Sao đệ tử lại đến được đây? Sư phụ và sư nương cứu đệ tử đưa về đây phải không?

Nhạc phu nhân nói:

- Sáng sớm hôm nay, ta đến ngôi nhà cũ ở ngõ Hường Dương của Lâm Bình Chi, thấy người nằm ngất xỉu ngoài cổng.

Lệnh Hồ Xung ừm một tiếng, rồi nói:

- May mà sư nương đến sớm, nếu không bọn yêu nhân Ma giáo đến trước thấy được thì hài nhi đã mất mạng rồi.

Lệnh Hồ Xung biết sư nương sáng sớm không thấy con gái liền đến ngôi nhà cũ trong ngõ Hường Dương tìm. Chuyện này bà không tiện nói cho hắn nghe.

Nhạc Bất Quần nói:

- Người nói người giết hai tên yêu nhân Ma giáo. Sao người biết chúng là người của Ma giáo?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đệ tử đến từ phương Nam, trên đường gặp không ít người trong Ma giáo, đã động thủ với bọn chúng mấy lần. Hai lão già đó vô công kỳ lạ, hiển nhiên không phải là người trong chính giáo ta.

Lệnh Hồ Xung mừng thầm: Ta đoạt lại Tịch tà kiếm phổ trả lại cho Lâm sư đệ thì sư phụ, sư nương, tiểu sư muội sẽ không nghi ngờ ta nữa. Ngoài ra ta

còn giết hai tên yêu nhân Ma giáo, chắc sư phụ không còn trách ta đã cầu kết với Ma giáo.

Nào ngờ về mặt Nhạc Bất Quần tái xanh. Lão hừ một tiếng rồi gằn giọng nói:

- Đến bây giờ mà ngươi vẫn nói những nói cuội! Chẳng lẽ ta dễ bị ngươi gạt lắm sao?

Lệnh Hồ Xung kinh hãi vội nói:

- Đệ tử quyết không dám lừa dối sư phụ.

Nhạc Bất Quần nghiêm khắc nói:

- Ai là sư phụ của ngươi? Nhạc mỗ và ngươi đã không còn danh phận sư đồ từ lâu rồi.

Lệnh Hồ Xung từ trên giường lăn xuống đất, quỳ gối vừa lạy vừa nói:

- Đệ tử làm nhiều chuyện sai quấy, nguyện lãnh trọng phạt của sư phụ... nhưng... nhưng hình phạt trục xuất khỏi môn tường xin sư phụ thu hồi lại.

Nhạc Bất Quần tránh sang một bên không nhận đại lễ của hắn mà lạnh lùng nói:

- Tiểu thư của Nhậm giáo chủ Ma giáo đã dễ mất đến ngươi, ngươi đã cầu kết với bọn chúng từ lâu rồi thì còn cần đến sư phụ để làm gì?

Lệnh Hồ Xung ngạc nhiên nói:

- Tiểu thư của Nhậm giáo chủ Ma giáo ư? Sư phụ nghe ai nói vậy? Tuy đệ tử nghe nói... Nhậm Ngã Hành có một con gái, nhưng đệ tử chưa bao giờ gặp qua cô ta.

Nhạc phu nhân nói:

- Xung nhi, đến nước này mà người còn nói dối làm gì?

Bà thờ dài rồi nói tiếp:

- Vị Nhậm tiểu thư đó triệu tập những kẻ bàng môn tả đạo trên giang hồ lên Ngũ Bá Cương tỉnh Sơn Đông để trị bệnh cho người. Ngày hôm ấy chúng ta cũng có ở đó...

Lệnh Hồ Xung vô cùng sợ hãi, run run nói:

- Vị cô nương trên Ngũ Bá Cương, cô ta... cô ta... Doanh Doanh... cô ta là con gái của Nhậm giáo chủ ư?

Nhạc phu nhân nói:

- Người cứ đứng dậy rồi nói.

Lệnh Hồ Xung từ từ đứng dậy, lòng rất đổi hoang mang. Chàng lẩm bẩm: Cô ta... cô ta là con gái của Nhậm giáo chủ sao? Chuyện này sao chưa nghe ai nói qua?

Nhạc phu nhân không vui nói:

- Tại sao đối với sư phụ sư nương mà người còn muốn nói dối?

Nhạc Bất Quần tức giận nói:

- Ai là sư phụ sư nương của hần?

Lão gơ tay đánh lên bàn một chưởng, góc bàn liền bị vỡ mất một miếng.

Lệnh Hồ Xung hoảng sợ nói:

- Đệ tử quyết không dám lừa dối sư phụ, sư nương...

Nhạc Bất Quần gần giọng nói:

- Nhạc mỗ có mắt không trông, đã thu nhận thứ tiểu tử vô liêm sỉ như ngươi, thực là xấu hổ với anh hào thiên hạ. Có phải ngươi muốn ta phải chịu ô danh? Ngươi còn gọi một tiếng sư phụ sư nương thì ta lập tức giết ngươi ngay!

Lúc lão giận, mặt hiện lên sắc tía. Lão đã thực tức giận đến cực điểm.

Lệnh Hồ Xung dạ, đưa tay vịn thành giường, mặt không còn chút máu, lão đảo muốn té. Chàng chuyển giọng:

- Bọn họ trị thương cho tại hạ là chuyện có thật, nhưng... nhưng không ai nói cho tại hạ biết cô ta... là con gái của Nhậm giáo chủ.

Nhạc phu nhân nói:

- Ngươi thông minh, lanh lợi cơ trí như vậy sao không đoán ra được? Cô ta là một cô nương nhỏ tuổi, chỉ một câu nói đã điều động được những kẻ sĩ tả đạo của Tam sơn Ngũ nhạc, ai ai cũng tranh nhau đến trị thương cho ngươi. Trừ Nhậm tiểu thư của Ma giáo ra thì ai có thể có oai quyền bằng trời như vậy?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Đệ... tại hạ... lúc đó tại hạ chỉ biết cô ta là một vị bà bà.

Nhạc phu nhân hỏi:

- Cô ta cải trang dung mạo sao?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đâu có, nhưng... nhưng lúc đó tại hạ chưa thấy

Nhạc Bất Quần cười khẩy mấy tiếng nhưng nét mặt không có chút gì là cười.

Nhạc phu nhân thở dài nói:

- Xung nhi, người đã lớn rồi mà tính cách cũng không thay đổi. Lời ta nói người cũng không để tâm tới.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Sư... sư... tại hạ đối với lời nói của lão nhân gia, thật... thật... thật không...

Chàng muốn nói "Tại hạ đối với lão nhân gia thật không dám cãi lời" nhưng sự thật sư phụ và sư nương bảo chàng không được kết giao với người trong Ma giáo, chàng lại có liên quan với mấy người như Doanh Doanh, Hương Vãn Thiên, Nhậm Ngã Hành thì đâu chỉ là "kết giao" mà thôi?

Nhạc phu nhân lại nói:

- Dù tiểu thư của Nhậm giáo chủ đối xử tốt với người, người vì muốn sống mà bảo cô ta tìm người trị bệnh cho người, hoặc giả còn có nguyên nhân...

Nhạc Bất Quần tức giận nói:

- Có nguyên nhân cái gì? Vì muốn sống thì cái gì cũng làm được hết sao?

Bình thường lão đối với sư muội kiêm phu nhân này bao giờ cũng nhã nhặn, lịch thiệp. Nhưng hôm nay lão lại cáu giận, gằn giọng cất lời bà, có thể thấy lão vô cùng tức giận. Nhạc phu nhân hiểu rõ tâm trạng của trượng phu nên cũng không chấp nhứt. Bà nói tiếp:

- Nhưng tại sao người lại cáu kết với Hương Vãn Thiên, một đại ma đầu trong Ma giáo, sát hại không

ít đồng đạo chính phái? Hai tay của người đã nhuộm đầy máu của kẻ sĩ chính giáo, người... người mau đi đi.

Lệnh Hồ Xung lạnh toát cả người. Chàng nhớ lại ngày ở lương đình, trên vực thăm, mình cùng với Hương Vân Thiên nghênh địch, quả thực có không ít người trong chính giáo vì mình mà chết. Tuy nói lúc ác đấu nếu không giết người thì bị người giết, thật là chuyện ngoài ý muốn, nhưng lại kết thành món nợ máu đeo đẳng suốt đời.

Nhạc phu nhân nói:

- Dưới Ngũ Bá Cương, người còn liên thủ với tiểu thư Ma giáo, giết hại mấy đệ tử phái Côn Luân và phái Thiếu Lâm. Xung nhi, trước đây ta xem người như con ruột của ta, nhưng chuyện đến nước này, người... sư nương người cũng bất lực, không cách nào che chở cho người được nữa.

Bà nói đến đây, hai hàng nước mắt chảy dài trên má.

Lệnh Hồ Xung buồn bã nói:

- Đúng là hải nhi đã làm nhiều chuyện sai trái, tội không thể tha. Nhưng chuyện mình làm mình chịu, quyết không để thanh danh của phái Hoa Sơn bị ô nhục. Xin hai vị lão nhân gia mở pháp đường, mời anh hùng các môn các phái tham dự, đem hải nhi ra xử quyết, để tỏ rõ môn quy của phái Hoa Sơn.

Nhạc Bất Quần thở dài nói:

- Lệnh Hồ sư phó, nếu hôm nay sư phó còn là đệ tử môn hạ phái Hoa Sơn ta thì chuyện này sẽ xử được. Tính mạng của sư phó mất đi thì thanh danh của phái Hoa Sơn ta vẫn được toàn vẹn, tình thầy trò

giữa ta và sư phó vẫn còn. Nhưng ta đã sớm truyền thư đi khắp thiên hạ, trục xuất sư phó ra khỏi môn tường. Những việc làm của sư phó từ nay về sau không còn dính dáng gì đến phái Hoa Sơn nữa. Ta đâu có thân phận gì để xử trí sư phó? Hì hì, chính tà không đội trời chung, lần sau sư phó tác tệ mà gặp phải tay ta, yêu tà gian tặc ai ai cũng muốn tru diệt, thì ta không dễ tha cho sư phó đâu.

Lão nói đến đây thì ngoài phòng có người gọi:

- Sư phụ, sư nương!

Đó là Lao Đức Nặc. Nhạc Bất Quần hỏi:

- Chuyện gì?

Lao Đức Nặc đáp:

- Bên ngoài có người muốn bái kiến sư phụ sư nương, nói là Chung Trấn phái Tung Sơn và hai sư đệ của lão.

Nhạc Bất Quần nói:

- Cừu khúc kiếm Chung Trấn cũng đến Phúc Kiến sao? Được, để ta xem.

Lão liền ra khỏi phòng.

Nhạc phu nhân đưa mắt nhìn Lệnh Hồ Xung, trong ánh mắt chứa đầy sự bao dung, dường như có điều gì muốn nói. Bà bảo Lệnh Hồ Xung chờ ở đây rồi đi ra ngoài.

Từ nhỏ Lệnh Hồ Xung đối với sư nương tình chẳng khác gì mẫu thân. Thấy bà tỏ vẻ thương yêu, lòng chàng hối hận vô cùng, thầm nghĩ: Nhiều chuyện xảy ra như vậy là do ta hành sự theo bản tính, thì phi thiện ác không phân biệt rõ ràng. Hướng đại ca rõ

ràng không phải là chính nhân quân tử, sao ta không hỏi nguyên do mà cứ xông vào giúp lão đầu? Ta chết cũng không tiếc nhưng làm cho sư phụ sư nương phải mất mặt. Trong phái Hoa Sơn có một đệ tử tác tệ như vậy thì ngay cả các sư đệ sư muội cũng hổ thẹn.

Lệnh Hồ Xung lại nghĩ: Thì ra Doanh Doanh là con gái của Nhậm giáo chủ, chẳng trách bọn Lão Đầu Tử, Tổ Thiên Thu đối với cô ta quá tôn sùng. Cô ta chỉ nói một câu đã khiến bao nhiêu hào sĩ trên giang hồ xung phong đi về đảo hoang ở Đông Hải, suốt đời không được trở về Trung Nguyên. Ôi, ta phải nghĩ ra mới phải. Trong vô lâm trừ giáo chủ của Ma giáo ra thì có ai có quyền thế như vậy? Nhưng lúc cô ta ở cùng với ta, kiêu diễm thướt tha, so với tiểu sư muội còn đẹp hơn ba phần, làm sao mà ta nghĩ ra được cô ta lại là đại nhân vật trong Ma giáo? Mà lúc Nhậm giáo chủ bị Đông Phương Bất Bại cầm tù dưới đáy hồ, làm sao con gái của lão lại có quyền thế ghê gớm vậy?

Đang lúc tư tưởng Lệnh Hồ Xung như triều dâng, bỗng nghe có tiếng bước chân. Một người thoáng vào phòng, chính là tiểu sư muội mà chàng ngày đêm tưởng nhớ. Lệnh Hồ Xung gọi:

- Tiểu sư muội! Tiểu sư muội...

Hồi 102

Lệnh Hồ Xung trừng trị bọn Tung Sơn

Lệnh Hồ Xung không nói tiếp được nữa. Nhạc Linh San nói:

- Đại sư ca mau... mau rời khỏi nơi đây ngay. Người phái Tung Sơn đang tìm đại sư ca để tính sổ đó.

Giọng cô rất vội vã. Lệnh Hồ Xung vừa thấy Nhạc Linh San đến thì chuyện to bằng trời cũng bỏ mặc, cái gì phái Tung Sơn với không phái Tung Sơn cần bản không cần để tâm đến. Chàng ngo ngẩn nhìn cô ta, bao nhiêu nỗi buồn vui cay đắng trôi dạt trong lòng.

Nhạc Linh San thấy Lệnh Hồ Xung nhìn cô không chớp mắt, mặt cô hơi ửng đỏ. Cô nói:

- Có một người họ Chung gì đó dẫn hai tên sư đệ nói đại sư ca đã giết người phái Tung Sơn nên họ truy tìm đến đây.

Lệnh Hồ Xung ngăn người ra, buồn bã nói:

- Ta giết người phái Tung Sơn ư? Không có đâu.

Bỗng rầm một tiếng, cánh cửa bị đẩy ra. Nhạc Bất Quần tức giận hăm hăm đi vào, gằn giọng nói:

- Lệnh Hồ Xung, ngươi làm chuyện hay thật! Người đã giết tiên bối vô lâm phái Tung Sơn mà lại nói là yêu nhân Ma giáo để gạt ta.

Lệnh Hồ Xung ngạc nhiên hỏi:

- Đệ... tại hạ... tại hạ đã giết tiên bối vô lâm phái Tung Sơn ư? Tại hạ... tại hạ không có...

Nhạc Bất Quần tức giận nói:

- Bạch đầu tiên ông Bốc Trâm, Ngốc ung Sa Thiên Giang, hai người này có phải do ngươi giết không?

Lệnh Hồ Xung nghe ngoại hiệu của hai người này, nhớ lại lúc lão đầu hỏi tự sát, đã nói câu: "Ngốc ung ta đầu phải là hạng người dễ đầu hàng". Vậy lão đầu bạc kia là cái gì Bạch đầu tiên ông Bốc Trâm rồi. Chẳng bèn nói:

- Một lão đầu bạc, một lão đầu hỏi quí thực do tại hạ giết. Tại hạ... tại hạ không biết hai lão là môn hạ phái Tung Sơn. Họ sử đơn đao, hoàn toàn không phải là võ công của phái Tung Sơn.

Về mặt Nhạc Bất Quần càng nghiêm khắc hơn. Lão hỏi:

- Vậy hai người này đúng là do ngươi giết ư?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Dạ đúng.

Nhạc Linh San nói:

- Già già, lão đầu bạc và lão đầu hói đó...

Nhạc Bất Quần quát:

- Đi ra! Ai bảo người vào đây? Ta đang nói chuyện ai cần người chỗ miệng vào?

Nhạc Linh San cúi đầu từ từ ra khỏi phòng.

Long Lệnh Hồ Xung vừa buồn bã vừa vui mừng: Tuy tiểu sư muội yêu Lâm Bình Chi nhưng đối với ta vẫn còn có nghĩa tình. Cô ta dám ngắt lời phụ thân, trước đó còn vào báo tin cho ta biết, muốn ta mau tránh cái họa này.

Nhạc Bất Quần cười nhạt nói:

- Vô công của các phái trong Ngũ Nhạc kiếm phái người đều không biết sao? Hai vị Bốc, Sa này ở bang chi của phái Tung Sơn, người lòng dạ độc ác, không biết dùng thủ đoạn để tiện gì giết hại họ, lại đem vết máu đến ngôi nhà cũ của Bình Chi ở ngò Hường Dương. Phái Tung Sơn vừa điều tra ra và đã tìm đến đây. Bây giờ Chung sư huynh phái Tung Sơn đang ở bên ngoài, bắt ta giao người, người còn gì để nói nữa không?

Nhạc phu nhân đi vào phòng nói:

- Bốn họ đâu có tận mắt thấy Xung nhi giết người. Chỉ dựa vào mấy vết máu cũng không thể nhận định là người trong tiểu cục chúng ta giết. Chúng ta chối phắt là được rồi.

Nhạc Bất Quần tức giận nói:

- Sư muội, đã đến nước này mà sư muội còn che chở cho tên vô lại không chuyện ác gì không làm ư?

Ta đường đường là chủ môn phái Hoa Sơn, làm sao có thể vì tên tiểu súc sinh mà nói dối? Sư muội... sư muội... chúng ta hành xử như vậy thì tự làm cho thân bại danh liệt.

Mấy năm nay Lệnh Hồ Xung thường nghĩ sư phụ sư nương là sư huynh muội mà kết thành quyến thuộc, nếu có một ngày mình có thể cùng với tiểu sư muội giống như vậy thì thật là vạn sự mỹ mãn, không còn cầu gì hơn. Bấy giờ thấy sư phụ đối với sư nương lại vô cùng nghiêm khắc, lòng chàng bỗng nghĩ: Nếu tiểu sư muội là thê tử của ta, thì cô ta muốn làm gì, ta cứ để cô ta tự do, chuyện tốt cũng được mà chuyện xấu cũng được, ta quyết không làm gì nghịch ý cô ta. Cô ta muốn ta làm một chuyện gì xấu xa độc ác ta cũng không chau mày.

Nhạc Bất Quần dán mắt nhìn vào mặt Lệnh Hồ Xung, bỗng lão thấy mặt chàng lộ ra nụ cười ôn hòa, ánh mắt triu mến nhìn con gái lão đang đứng ngoài cửa phòng. Lão tức giận quát:

- Tiểu súc sinh, đến thế này mà lòng ngươi còn có ý bại hoại sao?

Nhạc Bất Quần quát một tiếng, khiến cho Lệnh Hồ Xung chợt tỉnh. Chàng ngẩng đầu lên thấy mặt sư phụ bừng bừng tử khí, đưa chưởng lên muốn đánh xuống đầu mình. Bỗng nhiên chàng vui mừng khôn xiết, cảm thấy sống trên đời này thật vô vị, hôm nay được chết dưới tay của sư phụ thật là sung sướng vì được giải thoát mọi nỗi đau khổ. Nhất là khi có tiểu sư muội ở bên, thấy chàng bị phụ thân nàng vùng chưởng đánh chết, thì đó là chuyện chàng rất mong muốn. Lệnh Hồ Xung mỉm cười, ánh mắt hướng

về Nhạc Linh San, chờ sư phụ vung chưởng đánh xuống.

Lệnh Hồ Xung cảm thấy có tiếng gió trên đầu, chưởng của Nhạc Bất Quần sắp đánh xuống, bỗng nghe Nhạc phu nhân la lên:

- Đừng đánh!

Bà vung ngón tay điểm vào huyệt Ngọc chẩm sau cổ của trượng phu. Hai vợ chồng từ nhỏ cùng học võ nghệ, cùng chiết chiêu với nhau, dĩ nhiên cả hai rất hiểu nhau. Chỗ điểm huyệt này của Nhạc phu nhân là một yếu huyệt chí mạng, dĩ nhiên Nhạc Bất Quần phải thu chưởng về để đỡ. Nhạc phu nhân thoáng một cái, lạng người cản trước mặt Lệnh Hồ Xung.

Sắc mặt Nhạc Bất Quần tái xanh, lão tức giận hỏi:

- Sư muội... sư muội làm cái gì vậy?

Nhạc phu nhân vội la lên:

- Xung nhi, mau chạy đi, chạy đi!

Lệnh Hồ Xung lắc đầu nói:

- Đệ tử không đi, sư phụ muốn giết đệ tử thì giết. Đệ tử đáng tội lắm.

Nhạc phu nhân dậm chân nói:

- Có ta ở đây, lão không giết được ngươi đâu, mau chạy đi. Chạy cho thật xa, vĩnh viễn đừng quay lại đây nữa.

Nhạc Bất Quần nói:

- Hừ, hán mà đi thì ba người phái Tung Sơn ở ngoài sảnh chúng ta đối phó sao đây?

Lệnh Hồ Xung thăm nghĩ: Thì ra sư phụ lo lắng không ứng phó nổi bọn Chung Trấn, ta phải thay sư phụ đánh dẹp bọn chúng mới được.

Lệnh Hồ Xung bèn lớn tiếng nói:

- Được, để đệ tử đi gặp bọn chúng.

Chàng nói vậy liền bước ra ngoài. Nhạc phu nhân la lên:

- Đừng ra đó, bọn chúng sẽ giết người.

Nhưng Lệnh Hồ Xung đi ra rất nhanh. Chàng xông vào đại sảnh, quả thấy Cửu khúc kiếm Chung Trấn, Thần tiên Đặng Bá Công, Cẩm mao sư Cao Khắc Tân, cả ba người phái Tung Sơn đang ngồi ở khách vị phía Tây. Lệnh Hồ Xung ngồi vào ghế thái sư đối diện bọn họ rồi lạnh lùng hỏi:

- Các người đến đây làm gì?

Bây giờ Lệnh Hồ Xung còn mặc y phục của điểm tiểu nhị, đã bỏ bộ râu quai nón, hoàn toàn không giống vị tham tướng lúc bọn họ gặp giữa đêm trong khách điểm ở Tráp Bát phố. Bọn Chung Trấn ba người bỗng thấy một thanh niên rách rưới, mình đầy vết máu vô lễ như vậy, đều rất tức giận. Cao Khắc Tân quát:

- Người là cái thá gì?

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Ba người các người là cái đồ trôi sông lạc chợ.

Cao Khắc Tân sùng sốt thăm nghĩ: Sao hắn nói bọn ta là "cái đồ trôi sông lạc chợ"?

Nhưng lão nghĩ chắc chẳng phải là lời nói hay ho gì. Lão tức giận nói:

- Mau đi mời Nhạc tiên sinh ra đây, người đâu có xứng ngồi với bọn ta.

Lúc này Nhạc Bất Quần, Nhạc phu nhân, Nhạc Linh San cùng với bọn đệ tử đều đến sau cửa ngăn, nghe Lệnh Hồ Xung đối đáp với ba người này. Nhạc Linh San nghe Lệnh Hồ Xung nói: "Ba người các người là đồ trôi sông lạc chợ", cô nhin cười không được. Nhưng biết trước mặt ba người này đều là hảo thủ phái Tung Sơn, đại sư ca giết người của bọn họ còn vô lễ đối với bọn họ như vậy, chắc họ phải động thủ, đại sư ca sẽ gặp dữ nhiều lành ít, mà phụ thân và mẫu thân lại ở vào thế khó ra tay giúp đỡ đại sư ca được, cô không biết phải làm sao. Lòng cô buồn nên cười không nổi nữa.

Lệnh Hồ Xung giả bộ hỏi:

- Nhạc tiên sinh là ai? A, người nói đến chưởng môn phái Hoa Sơn phải không? Ta cũng đang muốn tìm Nhạc tiên sinh để trút giận đây. Phái Tung Sơn có hai tên đối bại, một tên gọi là cái gì Bạch đầu yêu ông Bốc Trảm, còn một tên gọi là Ngốc ung Sa Thiên Giang đã bị ta giết rồi. Nghe nói phái Tung Sơn còn có ba tên ôn vật đang trốn trong Phước Oai tiêu cục. Ta muốn Nhạc tiên sinh giao người ra mà Nhạc tiên sinh lại không chịu. Tức chết đi được, tức chết đi được!

Hắn lại lớn tiếng la:

- Nhạc tiên sinh, phái Tung Sơn có ba tên ôn vật, một tên gọi là Lan thiết kiếm Chung Trấn, một tên gọi là Tiểu quý Đặng Bát Bà, còn một tên gọi là Lãi bì miêu Cao Khắc Tân. Xin Nhạc tiên sinh mau giao

người ra đây, ta muốn tính sổ với bọn chúng. Tiên sinh mà bao che cho bọn chúng thì không xong đâu. Ngũ Nhạc kiểm phái của các người đồng khí liên chi, ta không vợ dũa cả nắm đâu.

Nhạc Bất Quần nghe vậy, không khỏi sững sốt, biết hần bô lô ba la chữ người ta như vậy là muốn chứng minh phái Hoa Sơn không dính dáng gì tới vụ giết người. Nhưng ba người phái Tung Sơn này thành danh đã lâu, Cửu khúc kiếm Chung Trấn là nhân vật cao cường. Nghe Lệnh Hồ Xung mạt sát lão thì rõ ràng hần đã biết lai lịch của bọn Chung Trấn này. Trong cuộc chiến đấu ngoài miếu Dục vương đêm nào, hần đã đánh bại Phong Bất Bình phe Kiếm tông, rồi đâm mù hai mắt mười lăm tên cao thủ giang hồ, kiếm pháp của hần thật rất phi thường. Nhưng bây giờ hần đang bị trọng thương, chỉ e hần đứng cũng không vững, sao dám to gan ngồng cuồng khiêu chiến với bọn họ?

Cao Khắc Tân tức giận nhảy phắt lên. Lão tốt kiếm ra khỏi vỏ toan phóng kiếm về hướng Lệnh Hồ Xung. Chung Trấn gơ tay cản lại. Lão hỏi Lệnh Hồ Xung:

- Tôn giá là ai?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Ha ha, ta nhận ra người mà người không nhận ra ta. Phái Tung Sơn các người muốn đem Ngũ Nhạc kiểm phái hợp làm một để phái Tung Sơn người nuốt chửng bốn phái kia. Ba người các người đến Phúc Kiến, một là muốn đoạt Tịch tà kiếm phổ của nhà họ Lâm, hai là muốn giết hại nhân vật trọng yếu của các phái Hoa Sơn và Hằng Sơn. Tất cả những âm mưu của các người đều bị ta biết hết. Hì hì, tức cười thật, tức cười thật!

Nhạc Bất Quần và Nhạc phu nhân nhìn nhau, thầm nghĩ: Lời hắn nói chưa chắc không có căn cứ.

Nét mặt Chung Trấn lộ vẻ kinh hãi. Lão nghi ngờ hỏi:

- Tôn giá là nhân vật của môn phái nào?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Ta là cô hồn vô chủ, miếu lớn không nhận, chùa nhỏ không thu, hoang sơn dã quỷ quyết không đến đoạt miếng mồi của phái Tung Sơn các ngươi đâu. Người cứ an tâm đi. Ha ha, ha ha!

Tiếng cười của Lệnh Hồ Xung hàm chứa ý đau đớn.

Chung Trấn nói:

- Tôn giá đã không phải là nhân vật phái Hoa Sơn thì chúng ta không thể làm phiền Nhạc tiên sinh. Vậy chúng ta ra ngoài nói chuyện đi.

Mấy câu nói của lão ra vẻ bình thản nhưng ánh mắt lộ hung quang đầy sát khí. Rõ ràng là Lệnh Hồ Xung đã biết bọn lão nên lão quyết tâm tru diệt hắn. Lão đối với Nhạc Bất Quần lại có chút úy kỵ nên không dám rút kiếm giết người trong Phước Oai tiêu cục. Lão muốn dẫn Lệnh Hồ Xung ra ngoài tiêu cục rồi mới động thủ.

Câu nói này của lão rất hợp với ý của Lệnh Hồ Xung, chàng lớn tiếng nói:

- Nhạc tiên sinh, từ nay về sau tiên sinh phải đề phòng hơn nữa. Giáo chủ Ma giáo Nhậm Ngã Hành đã tái xuất giang hồ, người này có Hấp tinh đại pháp, chuyên hút nội lực của người khác, muốn gây khó dễ

phái Hoa Sơn. Còn nữa, phái Tung Sơn muốn nuốt phái Hoa Sơn của tiên sinh đó. Tiên sinh là quân tử có kiến thức, lòng dạ lang sói của người ta tiên sinh không thể không đề phòng.

Chuyến này Lệnh Hồ Xung đến Phúc Châu là muốn nói với sư phụ mấy câu này. Chàng nói xong liền bước nhanh ra khỏi cửa. Bọn Chung Trấn đi theo sau.

Lệnh Hồ Xung đi ra khỏi Phước Oai tiêu cục chợt thấy một đám ni cô và phụ nữ đứng ngoài cổng lớn, chính là bọn nữ đệ tử của phái Hằng Sơn. Nghi Hòa và Trịnh Ngạc hai người bung một hộp lễ vật đi đầu. Bọn họ đến Phước Oai tiêu cục bái kiến Nhạc Bất Quần và Nhạc phu nhân. Lệnh Hồ Xung sững sốt với quay người đi, không để cho bọn họ thấy mặt, nhưng chàng đã chạm mặt bọn Nghi Hòa. May mà Nghi Lâm còn đứng xa nên không thấy.

Lúc bọn Chung Trấn ba người đi qua, Nghi Hòa và Trịnh Ngạc liền nhận ra bọn chúng. Họ sững sốt dừng bước lại.

Lệnh Hồ Xung nghĩ thầm: Bọn đệ tử phái Hằng Sơn đã biết sư phụ của ta ở đây, đương nhiên họ đến bái kiến, có sư phụ và sư nương ta lo liệu bọn họ sẽ không bị ăn hiếp nữa.

Lệnh Hồ Xung không muốn để Nghi Lâm gặp mặt, liền né sang một bên đi lướt qua.

Chung Trấn, Đặng Bá Công, Cao Khắc Tân cùng rút binh khí ra cản trước mặt Lệnh Hồ Xung rồi quát:

- Người còn muốn trốn hả?

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Ta không có binh khí làm sao mà đánh được?

Lúc này Nhạc Bất Quần, Nhạc phu nhân và bọn đệ tử phái Hoa Sơn đều đến trước cổng để xem Lệnh Hồ Xung đối phó với bọn Chung Trấn ra sao. Nhạc Linh San rút trường kiếm ra khỏi vỏ la lên:

- Đại...

Cô muốn ném trường kiếm qua cho Lệnh Hồ Xung. Nhạc Bất Quần đưa hai ngón tay trái ra, kẹp lấy sống kiếm của cô ta lại. Lão lắc đầu. Nhạc Linh San sốt ruột nói:

- Gia gia!

Nhạc Bất Quần lại lắc đầu.

Tất cả mọi chuyện đều không lọt qua ánh mắt của Lệnh Hồ Xung. Lòng hắn cảm thấy được an ủi rất nhiều: Tiểu sư muội đối với ta vẫn còn tình nghĩa như xưa.

Bỗng nhiên có mấy người cùng la hoảng lên. Lệnh Hồ Xung biết có người đánh lén, chàng không quay đầu lại, liền vọt người ra phía trước. Nội lực của chàng cực kỳ thâm hậu, cú vọt người này vừa cao vừa nhanh. Dù vọt như vậy nhưng chàng vẫn cảm thấy phía sau gáy có gió, một kiếm từ phía sau chém tới. Cú vọt vừa rồi chỉ chậm một chút hoặc lực đạo không đủ gần lại nửa thước thì thân người chàng đã bị chém làm hai, thật nguy hiểm vô cùng.

Sau khi đứng vững, Lệnh Hồ Xung liền quay đầu lại. Chỉ nghe hô lên một tiếng, bạch quang lấp loáng, bọn nữ đệ tử phái Hằng Sơn đã đồng thời ra tay. Bảy người một tốp, họ phân thành ba tốp, bảy thanh trường kiếm chỉ vào một người, bọn Chung Trấn đã bị họ phân ra vây thành ba vòng.

Trong phút chốc, họ rút kiếm, dời bước, vây địch, xuất chiêu, động tác thần tốc vô bì, thân pháp lại nhẹ nhàng, tư thế rất đẹp, rõ ràng bọn họ luyện tập trận pháp rất thuần thục. Mỗi mũi kiếm của trường kiếm đều chỉ vào chỗ yếu hại của đối phương như đầu, yết hầu, ngực, bụng, hông, lưng, xương sườn. Bảy chỗ yếu hại trên thân của ba lão đều bị trường kiếm chỉ vào. Trận pháp đã thành, bảy nữ đệ tử đều bất động.

Vừa rồi, người ra tay đánh lên Lệnh Hồ Xung là Chung Trấn. Lão nghe Lệnh Hồ Xung phanh phui mọi chuyện rất bất lợi cho phái Tung Sơn, liền thừa lúc Lệnh Hồ Xung không đề phòng chọt ra tay sát thủ. Ý lão muốn mau giết người diệt khẩu, để hấn khỏi nói huych toẹt ra mọi chuyện càng làm cho Nhạc Bất Quần nghi ngờ. Lão ra tay rất tàn độc nhưng không ngờ Lệnh Hồ Xung né tránh được mà bọn đệ tử phái Hằng Sơn lại lập thành kiếm trận vây lão. Tuy võ công lão cao cường nhưng cũng không thể nào nhúc nhích được, tứ chi bách cốt chỉ cần động đây một chút thì sẽ bị một thanh kiếm đâm vào. Bọn Nhạc Bất Quần và Nhạc phu nhân không biết phái Hằng Sơn và bọn Chung Trấn đã từng có một lần giao chiến ở Tráp Bát phố nên thấy song phương động thủ, bọn họ đều rất ngạc nhiên. Bọn nữ đệ tử phái Hằng Sơn lập kiếm trận rất kỳ diệu, hai mươi một người phân thành ba tốp, ngoài tay áo, vạt áo bay phát phơ trong gió ra, thì hàn quang của hai mươi một thanh kiếm không động đây, trong những thanh trường kiếm lại ẩn tàng sát khí vô hạn.

Lệnh Hồ Xung thấy kiếm trận của phái Hằng Sơn nghi thức bất động, bảy thanh trường kiếm vừa tấn công vừa phòng thủ, bảy kiếm liên hoàn tuyệt không tìm được chỗ sơ hở, giống như điệu chỉ của Độc

Cô cứu kiếm "Lấy vô chiêu phá hữu chiêu". Chàng vừa thở vừa reo lên:

- Tuyệt thật! Kiếm trận này thật tinh thâm!

Chung Trấn thấy bọn lão bị khắc chế liền cười ha hả nói:

- Chúng ta là người một nhà, đừng giỡn như vậy! Ta chịu thua rồi, bằng lòng chưa?

Choang một tiếng, lão ném kiếm xuống đất. Bảy người vây lão do Nghi Hòa cầm đầu thấy đối phương liệng kiếm chịu thua, liền rung trường kiếm một cái rồi thu về. Sáu người kia cũng thu kiếm về. Không ngờ Chung Trấn điểm mũi chân trái lên thân kiếm ở dưới đất, trường kiếm bật mạnh lên. Lão đưa tay chụp vào chuôi phóng lưới kiếm ra nhanh như điện chớp.

Nghi Hòa kinh hãi la lên một tiếng, vai phải của bà bị trúng kiếm, trường kiếm trong tay bà rút choang xuống đất. Trong tràng cười dài của Chung Trấn, ánh hàn quang liên tục thấp thoáng, bọn đệ tử phái Hằng Sơn lần lượt bị thương. Còn lại mười bốn đệ tử trong hai kiếm trận tinh thần bị phân tán. Đặng Bá Công và Cao Khắc Tân thừa cơ hội liền phản công, binh khí liên giao nhau, tiếng choang choang phát ra liên tục.

Lệnh Hồ Xung nhặt thanh trường kiếm của Nghi Hòa lên, vung kiếm đánh ra. Chỉ nghe thấy tiếng choang choang, a, úi chao vang lên. Cổ tay của Cao Khắc Tân bị trúng kiếm, trường kiếm của lão rút xuống đất. Cây nhuyễn tiên của Đặng Bá Công lại quán vào cổ lão. Cổ tay của Chung Trấn bị sóng kiếm đánh trúng, lão lùi lại mấy bước, trường kiếm của lão vẫn còn nắm trong tay nhưng cánh tay đã xụp ra.

Hai thiếu nữ đồng thời kêu lên, một cô gọi:

- Ngô tướng quân!

Một cô gọi:

- Lệnh Hồ đại ca!

Cô gọi "Ngô tướng quân" là Trịnh Ngạc. Vừa rồi Lệnh Hồ Xung sử thủ pháp đánh lùi ba lão này, giống hệt chiêu thức chàng đã sử lúc đối phó với ba lão trong khách điểm ở Tráp Bát phố. Ngay cả Cao Khắc Tân cũng hoang mang, Đặng Bá Công suýt chút nữa bị nghẹt thở, Chung Trấn vừa kinh hãi vừa tức giận, vẻ mặt lão chẳng khác gì hai lão kia. Trịnh Ngạc rất nhạy bén, ngày hôm đó cô từng thấy Lệnh Hồ Xung xuất chiêu như vậy, tuy dung mạo và y phục của chàng đã thay đổi nhiều mà cô vẫn nhận ra ngay.

Cô gọi "Lệnh Hồ đại ca" chính là Nghi Lâm. Cô ta và bọn Nghi Chân, Nghi Chất sáu vị sư tỷ kết thành kiếm trận vây Đặng Bá Công. Mỗi người đều tập trung chú ý, hai mắt nhìn chăm chăm vào địch nhân, tuyệt không liếc đi đâu, trong tầm mắt của họ chỉ nhìn chỗ yếu hại của lão, người nhìn đầu chỉ thấy đầu của lão, người nhìn ngực chỉ thấy ngực, ngay cả chỗ khác của lão họ cũng không cách nào nhìn thấy được. Dĩ nhiên họ càng không thể nhìn người bên ngoài, cho đến khi kiếm trận tan, cô mới thấy Lệnh Hồ Xung. Xa nhau lâu ngày, bỗng nhiên tương ngộ, Nghi Lâm xúc động run rẩy, suýt chút nữa ngất đi.

Chân tướng Lệnh Hồ Xung đã lộ ra. Chàng không thể giấu giếm được nữa, bèn cười nói:

- Tổ mẹ nó, ba lão này ngu như bò. Các vị sư thái phái Hằng Sơn đã tha mạng cho các người mà các

người còn lấy ân trả oán. Bốn tướng quân thấy quá
ngứa mắt. Ta... ta...

Lệnh Hồ Xung nói đến đây, bỗng nhiên đầu choáng
váng, mắt tối sầm lại, ngã lăn ra đất.

Nghi Lâm vọt lên đỡ chàng dậy, vội gọi:

- Lệnh Hồ đại ca, Lệnh Hồ đại ca!

Cô thấy vai và cánh tay của Lệnh Hồ Xung máu
chảy đầm đìa, vội vén tay áo của chàng lên, lấy
Bạch vân hùng đảm hoàn linh được trị thương của
bốn môn cho vào miệng chàng. Bọn Trịnh Ngạc, Nghi
Chân lấy Thiên hương đoạn tặc giao để rịt vết thương.
Bọn nữ đệ tử phái Hằng Sơn cô nào cũng cảm ân
đức cứu viện của Lệnh Hồ Xung. Ngày hôm đó nếu
Lệnh Hồ Xung không ra tay cứu giúp thì cô nào
cũng bị mất mạng, không những chết thảm mà không
chúng còn bị bọn tặc tử này làm ô nhục, vì vậy cô
lấy thuốc, cô lau máu, cô buộc vết thương, giữa đường
các cô vẫn ra sức tận tâm cứu trị.

Phụ nữ trong thiên hạ mà gặp phải tình trạng
khẩn cấp như thế này thì không khỏi mồm năm miệng
mười bu quanh bàn tán không thôi. Bọn nữ đệ tử phái
Hằng Sơn tuy là người học võ cũng khó tránh khỏi. Họ
hoặc cất tiếng than thở, hoặc là biểu lộ quan tâm, hoặc
hỏi tướng quân ta bị ai đá thương, hoặc giữa ban ngày
ban mặt sao hung thủ ra tay tàn độc như vậy... Lại có
người niệm A Di Đà Phật lẫn vào mớ tạp âm đó.

Người phái Hoa Sơn thấy tình cảnh như vậy đều
rất ngạc nhiên. Nhạc Bất Quần thầm nghĩ: Xưa nay
giới luật phái Hằng Sơn tinh nghiêm, nhưng không

hiếu tại sao những nữ đệ tử này lại mê tín tên lãng tử vô hạnh Lệnh Hồ Xung đến thất điên bát đảo. Ngay ở giữa chỗ đông người mà họ không kiêng dè nam nữ; người gọi đại ca, người kêu tướng quân. Tiểu tặc này có làm tướng quân hồi nào đâu? Thật là trời đất hôn ám, vũ trụ hồ đồ. Tại sao tiền bối phái Hằng Sơn không quản lý họ?

Chung Trấn ra hiệu cho hai tên sư đệ, cùng vung binh khí xông đến Lệnh Hồ Xung. Cả ba lão đều biết không trừ khử Lệnh Hồ Xung thì hậu hoạn vô cùng, huống chi bọn lão bị hai phen thất thủ dưới kiếm của hắn, thì lúc hắn đột nhiên bị ngất chính là thời cơ tốt nhất để giết hắn.

Nghi Hòa huyết lên một tiếng, mười bốn nữ đệ tử liền xếp thành một hàng múa tít trường kiếm, chống đỡ bọn Chung Trấn. Những nữ đệ tử này võ công không cao nhưng bọn họ cùng kết thành kiếm trận, cùng công, cùng thủ, thì mười bốn người cùng chống đỡ nổi bốn năm cao thủ đệ nhất.

Lúc đầu Nhạc Bất Quần có ý đứng ra điều giải song phương, nhưng nhiều chuyện xảy ra đều vượt ngoài suy đoán của lão. Lão không biết tại sao song phương kết oán, lại đối với Tung Sơn và Hằng Sơn vốn có ác cảm, lòng nghĩ tạm thời tụ thủ bằng quan, lạng yên nhìn diễn biến. Mười bốn nữ đệ tử phái Hằng Sơn phòng thủ rất nghiêm mật, bọn Chung Trấn liên tục biến chiêu vẫn không cách nào tấn công đến gần được.

Cao Khắc Tân sơ suất tấn công về phía trước liền bị một kiếm của Nghi Thanh đâm trúng đùi, tuy thương thế không nặng nhưng máu tuôn ra nhiều nên lão rất hoang mang.

Trong lúc nửa mê nửa tỉnh, Lệnh hồ Xung nghe tiếng binh khí giao nhau choang choảng bất tuyệt. Chàng hé mắt ra, thấy vẻ mặt Nghi Lâm rất lo lắng, miệng lâm râm niệm Phật:

- Chúng sanh bị khổ ách, vô lượng khổ biến thân, Quán Âm diệu trí lực, năng cứu thế gian khổ...

Lòng chàng xúc động, đứng dậy nói khẽ:

- Tiểu sư muội, đa tạ tiểu sư muội. Đưa kiếm cho ta.

Nghi Lâm nói:

- Lệnh Hồ đại ca... Lệnh Hồ đại ca đừng... đừng...

Lệnh Hồ Xung mỉm cười, nhận kiếm từ tay cô, tay trái vịn vai cô, đi loạng choạng. Nghi Lâm vốn rất lo cho thương thế của chàng nhưng khi cảm thấy vai mình đang chịu sức nặng của người Lệnh Hồ Xung thì dũng khí của cô tăng lên, nội lực toàn thân đều vận hết lên vai phải.

Lệnh Hồ Xung đi qua bên người mấy nữ đệ tử. Chàng vừa vung kiếm đầu tiên, trường kiếm của Cao Khắc Tân liền bị rút xuống đất. Vung kiếm thứ hai, nhuyễn tiên của Đặng Bá Công lại quần lấy cổ lão. Kiếm thứ ba choang một tiếng, chàng đã đánh trúng lên sóng kiếm của Chung Trấn. Chung Trấn biết kiếm pháp của Lệnh Hồ Xung kỳ ảo, tự biết lão không phải là đối thủ của chàng, nhưng thấy chàng đứng không vững, lão định vận nội lực hất ra cho kiếm của đối phương bay đi. Song kiếm giao nhau, lão liền huy động hết nội kinh lên kiếm. Bỗng lão cảm thấy nội lực trong người tiết ào ạt ra ngoài, cố thu về cũng không được nữa. Thì ra Hấp tinh đại pháp của Lệnh Hồ Xung

không hiểu sao càng ngày càng thâm hậu như vậy. Chàng không cần phải đụng vào da thịt, chỉ cần đối phương vận nội kinh tấn công thì nội lực của đối phương sẽ thông qua binh khí mà truyền vào cơ thể chàng.

Chung Trấn kinh hãi vội thu trường kiếm về rồi phóng kiếm ra. Lệnh Hồ Xung thấy dưới nách lão có chỗ sơ hở rất lớn, chỉ cần thuận thế phóng kiếm là lấy được tính mạng của lão ta ngay. Nhưng cánh tay hắn mềm nhũn, lực bắt tông tâm đành phải đưa kiếm ngang lên đỡ gạt. Song kiếm giao nhau, Chung Trấn lại thấy nội lực ào ạt tiết ra, trống ngực lão đập thình thịch. Lão vừa kinh hãi vừa tức giận, cố gắng hết sức bình sinh, trường kiếm phóng nhanh ra. Kiếm phóng đến nửa chừng, bỗng nhiên chuyển hướng, mũi kiếm lại nhằm đâm vào ngực Nghi Lâm bên cạnh Lệnh Hồ Xung.

Chiêu kiếm này hư hư thực thực, càng về sau càng âm độc vô cùng. Nếu Lệnh Hồ Xung quét ngang kiếm để cứu, thì lão thu kiếm về đâm vào bụng dưới của chàng; nếu không cứu thì chiêu này đâm trúng Nghi Lâm thật. Lão muốn làm cho Lệnh Hồ Xung tâm thần rối loạn thì mới có thể thừa cơ hội hạ chiêu sát thủ.

Trong tiếng hô hoán kinh hãi của mọi người, mũi kiếm đã chạm đến áo trước ngực của Nghi Lâm. Trường kiếm của Lệnh Hồ Xung đột nhiên xoay lại, đè lên sóng kiếm của lão.

Trường kiếm của Chung Trấn đang ở giữa khoảng không đột nhiên dính chặt bất động. Lão vận nội lực đẩy về phía trước, mũi kiếm không cách nào tiến tới được, sóng kiếm lại từ từ đưa lên trên cong lại, đồng thời nội lực tiết ra ào ào. Lão kiến cơ cực nhanh, vội ném kiếm nhảy lùi ra sau, nhưng tiền lực đã mất mà

hậu lực chưa dứt, người lão ở giữa khoảng không, bỗng nhiên nhũn ra rồi rớt xuống rất mạnh, chẳng khác nào như người thường không biết một chút võ công. Hai tay lão chống xuống đất, lom còm bò dậy, nhưng giữa chừng lại té lăn cù xuống đất.

Đặng Bá Công và Cao Khắc Tân cùng chạy đến đỡ lão dậy rồi hỏi:

- Sư ca, có sao không?

Hai mắt Chung Trấn nhìn chăm chăm vào Lệnh Hồ Xung. Lão nhớ lại mấy chục năm về trước, giáo chủ Nhậm Ngã Hành của Ma giáo oai trấn võ lâm, quyết không thể là một thanh niên ngoài hai mươi tuổi. Lão ngập ngừng nói:

- Người là đệ... đệ tử của Nhậm Ngã Hành, biết sử Hấp... Hấp tinh yêu pháp!

Cao Khắc Tân giật mình hỏi:

- Sư ca, nội lực của sư ca bị hấp hút hết rồi sao?

Chung Trấn đáp:

- Đúng vậy.

Nhưng lão vươn thân người ra, cảm thấy nội lực dần dần tăng lại. Thì ra Lệnh Hồ Xung luyện Hấp tinh đại pháp chưa tinh thâm, lại không có ý muốn hút nội lực của lão, nhưng khi nội lực của Chung Trấn đột nhiên tiết ra ngoài, lão hoảng sợ đến nỗi té rất nặng.

Đặng Bá Công nói khẽ:

- Chúng ta đi thôi, sau này sẽ tìm hắn tính sổ.

Chung Trấn vẫy tay một cái, lão lớn tiếng nói với Lệnh Hồ Xung:

- Yêu nhân Ma giáo, người sử dụng pháp âm độc tuyệt luân như vậy tức là thù địch của anh hùng thiên hạ. Hôm nay Chung mỗ không phải là đối thủ của người nhưng hàng ngàn hàng vạn hảo hán của chính giáo quyết không khuất phục dưới dâm oai yêu pháp của người.

Lão nói xong quay người lại, cung tay nói với Nhạc Bất Quần:

- Nhạc tiên sinh, yêu nhân Ma giáo này và các hạ có quan hệ sâu xa gì không?

Nhạc Bất Quần chỉ ừ hử một tiếng chứ không trả lời. Chung Trấn ở trước mặt Nhạc Bất Quần cũng không dám xử sự càn quấy. Lão bèn nói:

- Chân tướng ra sao cuối cùng cũng sẽ rõ, sau này có ngày tái hội.

Lão nói xong cùng hai sư đệ ra đi.

Hỏi 103

Đưa quân ni đến Long Xuyên

Nhạc Bất Quần từ bậc tam cấp cổng lớn đi xuống, gần giọng nói:

- Lệnh Hồ Xung, người giỏi thật! Thì ra người học Hấp tinh đại pháp của Nhậm Ngã Hành.

Lệnh Hồ Xung đúng là đã học được môn công phu này của Nhậm Ngã Hành. Tuy chàng vô tình học được, nhưng sự thật đúng là như vậy nên không sao biện bạch được.

Nhạc Bất Quần danh thép nói:

- Ta hỏi người có đúng vậy không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Dạ đúng.

Nhạc Bất Quần tức giận nói:

- Người luyện yêu pháp này tức là trở thành công địch của người trong chính giáo. Hôm nay người đang

bị thương, ta không thừa lúc người gặp nguy hiểm mà hạ thủ. Lần sau gặp mặt, ta không giết người thì người giết ta.

Lão quay sang bọn đệ tử nói:

- Người này là thù địch của các người, người nào đối với hắn mà biểu lộ tình đồng môn như ngày xưa thì không còn là môn hạ của chính giáo. Các người nghe rõ chưa?

Bọn đệ tử đồng thanh đáp dạ.

Nhạc Bất Quần thấy con gái mấp máy môi muốn nói gì. Lão gằn giọng:

- San nhi, người tuy là con gái của ta cũng không ngoại lệ, người có nghe không?

Nhạc Linh San đáp khê:

- Dạ nghe.

Lệnh Hồ Xung vốn đã bị suy nhược rất nhiều. Chàng nghe mấy câu nói này, cảm thấy hai đầu gối vô lực. Choang một tiếng, trường kiếm rớt xuống đất, thân người chàng từ từ quy xuống.

Nghi Hòa đứng bên cạnh vội đưa tay ra đỡ dưới nách Lệnh Hồ Xung rồi nói:

- Nhạc sư bá, trong chuyện này chắc có sự hiểu lầm. Sư bá chưa điều tra cho mình bạch mà đã tuyệt tình ngay như vậy, thật là sai lầm, lỗi mắng.

Nhạc Bất Quần nói:

- Hiểu lầm cái gì?

Nghi Hòa nói:

- Phái Hằng Sơn của đệ tử bị bọn yêu nhân Ma giáo um nhục, hoàn toàn nhờ vị Lệnh Hồ Ngộ tướng quân này a tay cứu viện. Nếu tướng quân là người Ma giáo thì tại sao lại giúp bọn đệ tử để rồi đối địch với Ma giáo?

Bà ta nghe Nghi Lâm gọi chàng là "Lệnh Hồ đại a", Nhạc Bất Quần lại gọi là "Lệnh Hồ Xung", còn bà chỉ biết chàng là "Ngộ tướng quân" nên đành phải gọi hai tên nhập một.

Nhạc Bất Quần nói:

- Yêu nhân Ma giáo quỷ kế đa đoan, các người đừng có mắc bẫy của hắn. Trong quý phái, vị sư thái nào đứng đầu?

Lão nghĩ những ni cô, cô nương trẻ tuổi này đã bị mê hoặc bởi cái miệng hoa ngôn xảo ngữ của Lệnh Hồ Xung, chỉ có tiền bối sư thái hiểu biết rộng mới thấy được gian kế của hắn.

Nghi Hòa buồn bã nói:

- Sư bá Định Tĩnh sư thái không may bị yêu ma sát hại.

Nhạc Bất Quần và Nhạc phu nhân đều a lên một tiếng, vừa kinh hãi vừa xót xa. Ngay lúc này, trên đường có một cô ni cô trung niên tức tốc chạy đến nói:

- Có chim bồ câu từ Bạch Vân am đưa thư đến.

Bà chạy đến trước mặt Nghi Hòa, lấy trong túi ra một ống trúc nhỏ hai tay đưa qua. Nghi Hòa nhận lấy, mở nắp dây ống trúc, rút ra một cuộn vải. Bà mở xem rồi kinh hãi la lên:

- Than ôi, nguy rồi!

Bọn đệ tử phái Hằng Sơn nghe có thư từ Bạch Vân am đến đã vội bu quanh lại, thấy sắc mặt của Nghi Hòa kinh hãi, vội hỏi:

- Sao?

- Trong thư sư phụ nói gì?

- Có chuyện nguy hại?

Nghi Hòa nói:

- Sư muội đọc đi.

Bà đưa cuộn vải cho Nghi Thanh. Nghi Thanh cầm lấy lớn tiếng đọc:

- Ta và Định Dật sư muội bị khốn ở Long Tuyền chú kiểm cốc.

Nghi Thanh nói:

- Đây là... huyết thư của chủồng môn sư tôn. Chủồng môn lão nhân gia sao lại đến Long Tuyền?

Nghi Chân nói:

- Chúng ta mau lên đường đi.

Nghi Thanh hỏi:

- Không biết địch nhân là ai?

Nghi Hòa nói:

- Dù hấn là hung thần ác quỷ đi nữa, chúng ta cũng phải đi ngay. Nếu có chết thì cũng chết cùng với sư phụ.

Nghi Thanh trầm nghĩ: Võ công của sư phụ và sư thúc cao cường như vậy mà còn bị khốn, chúng ta có

đến đó chắc cũng chẳng làm được gì. Bà cầm huyết thư đi đến trước Nhạc Bất Quần cúi người nói:

- Nhạc sư bá, chương môn sư tôn của bọn đệ tử truyền thư đến nói là: "Bị khốn ở Long Tuyền chú kiểm cốc". Xin sư bá nghĩ tình nghĩa Ngũ Nhạc kiếm phái đồng khí liên chi mà tìm cách tương cứu.

Nhạc Bất Quần nhận thư, liếc xem rồi trầm ngâm nói:

- Tôn sư và Định Dật sư thái sao lại đi Triết Giang? Hai vị võ công trác tuyệt, sao lại bị địch nhân làm khốn, thật kỳ lạ? Phong thư này có phải do tôn sư viết không?

Nghi Thanh nói:

- Xác thực là do sư phụ của đệ tử đích thân viết. Chỉ e sư phụ lão nhân gia đã bị thương, lúc thắng thốt lấy máu để viết thư.

Nhạc Bất Quần hỏi:

- Không biết địch nhân là ai sao?

Nghi Thanh đáp:

- Chắc là người của Ma giáo, nếu không thì tệ phái không thù địch gì với ai.

Nhạc Bất Quần liếc mắt nhìn Lệnh Hồ Xung rồi chậm rãi nói:

- Không chừng yêu nhân Ma giáo giả mạo thư để dụ các người tự lao vào chỗ chết. Yêu nhân quỷ kế khôn lường, không thể không đề phòng.

Nghi Hòa lớn tiếng nói:

- Tôn sư có nạn, tình trạng khẩn cấp vô cùng, chúng ta mau đi cứu viện ngay. Nghi Thanh sư muội, chúng ta mau lên đường, Nhạc sư bá không sẵn sàng, cầu xin mãi cũng vô ích thôi.

Nghi Chân cũng nói:

- Đúng vậy, nếu chậm trễ một bước thì hối hận ngàn năm.

Bọn đệ tử phái Hằng Sơn thấy Nhạc Bất Quần lần nữa thoái thác, không có nghĩa khí, lòng ai nấy đều tức giận. Nghi Lâm nói:

- Lệnh Hồ đại ca, Lệnh Hồ đại ca hãy ở lại Phúc Châu dưỡng thương. Bọn tiểu ni đi cứu sư phụ sư bá xong sẽ trở lại thăm Lệnh Hồ đại ca.

Lệnh Hồ Xung lớn tiếng nói:

- Giặc cỏ to gan hại người, bốn tướng quân sao có thể tự thủ bàng quan? Ta và các người cùng đi cứu người.

Nghi Lâm nói:

- Lệnh Hồ đại ca đang bị trọng thương, làm sao có thể lên đường được?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Bốn tướng quân vì nước quên mình, dầu da ngựa bọc thây cũng chẳng đáng gì. Nào, nào, đi mau!

Bọn đệ tử phái Hằng Sơn vốn không nắm chắc sẽ cứu được tôn sư thoát hiểm, nay có Lệnh Hồ Xung cùng đi thì hăng hái hơn rất nhiều, vẻ mặt đều hiện lên nỗi vui mừng. Nghi Chân nói:

- Vậy thì đa tạ tướng quân. Chúng ta đi tìm ngựa cho tướng quân cưới đi.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Mọi người đều cưới ngựa! Xuất trận đánh giặc mà không cưới ngựa thì còn ra cái thể thống gì nữa? Đi thôi, đi thôi!

Lệnh Hồ Xung thấy sư phụ tuyệt tình như vậy lòng rất đau khổ nên cuống khí lại phát tác. Nghi Thanh hướng về Nhạc Bất Quần và Nhạc phu nhân cúi người nói:

- Bọn vân bối xin cáo biệt.

Nghi Hòa hậm hực nói:

- Hạng người này còn khách khí làm gì? Chỉ phí thời gian. Hừ, chẳng có chút nghĩa khí, chỉ là hư danh thôi!

Nghi Thanh la lên:

- Sư tỷ, đừng nói nhiều nữa!

Nhạc Bất Quần cười ruồi, làm như không nghe thấy. Lao Đức Nặc lách người ra trước quát:

- Người ăn nói kiểu gì vậy? Ngũ Nhạc kiếm phái ta vốn đồng khí liên chi, một phái gặp nạn bốn phái cùng cứu. Nhưng các người cấu kết với Lệnh Hồ Xung là yêu nhân Ma giáo, hành sự lén lút, sư phụ ta muốn suy xét tường tận. Các người giết yêu nhân Lệnh Hồ Xung này trước đi để chứng minh các người trong sạch. Nếu không thì phái Hoa Sơn ta không thể hòa vào dòng ô nhục của phái Hằng Sơn các người được.

Nghi Hòa tức giận bước lên trước một bước, nắm chuôi kiếm lớn tiếng hỏi:

- Người nói cái gì hòa vào dòng ô nhục?

Lao Đức Nặc nói:

- Các người cấu kết với Ma giáo là đã hòa vào dòng ô nhục rồi.

Nghi Hòa tức giận nói:

- Vị Lệnh Hồ Xung đại hiệp này thấy việc nghĩa thì dưng cảm làm. Cứu nạn cho các người đang nguy cấp mới là đại anh hùng, đại trượng phu chân chính. Còn cái hạng người như các người tự cho là hào hiệp kì thực là nguy quân tử, thấy chết không cứu, thấy khó bỏ mặc.

Ngoại hiệu của Nhạc Bất Quần là "Quân tử kiếm" nên môn hạ phái Hoa Sơn úy kị nhất là ba chữ "nguy quân tử". Lao Đức Nặc nghe trong lời nói của bà rõ ràng là châm chích sự phụ gã. Soạt một tiếng, gã tuốt trường kiếm ra khỏi vỏ, chỉ thẳng vào yết hầu của Nghi Hòa. Chiêu này chính là chiêu Hữu phụng lai nghi tuyệt diệu của Hoa Sơn kiếm pháp. Nghi Hòa không ngờ gã lại đột nhiên ra tay nên bà không kịp rút kiếm đỡ, mũi kiếm đã đến yết hầu của bà. Bà liền hô lên một tiếng. Hào quang rung động, bảy thanh trường kiếm chỉ vào Lao Đức Nặc.

Lao Đức Nặc vội thu kiếm về đỡ gạt nhưng gã chỉ gạt ra được một kiếm trước mặt. Roạt roạt, sáu thanh trường kiếm của phái Hằng Sơn đã vạch lên quần áo của gã sáu đường. Mỗi đường rách dài khoảng hai thước. Đệ tử phái Hằng Sơn không muốn giết gã, mỗi kiếm vừa đụng vào người gã thì lập tức dừng lại. Nhưng võ công của Trịnh Ngạc kém cõi hơn, cô xuất kiếm không nắm kĩ trọng khinh, đã vạch rách phía sau tay áo, mũi kiếm lại làm rách luôn da thịt nơi cánh tay phải. Lao

Đức Nặc kinh hãi vội nhảy lùi về sau. Bộp một tiếng, một quyển sách từ trong túi gã rơi ra.

Dưới ánh mặt trời, ai ai cũng nhìn rõ trên quyển sách viết bốn chữ "Tử hà bí cấp". Lao Đức Nặc thất sắc, gã muốn nhanh chân chạy đến lượm lên. Lệnh Hồ Xung la lên:

- Cẩn hẩn lại!

Lúc này Nghi Hòa đã rút kiếm, bà liên tiếp phóng veo veo ba kiếm. Lao Đức Nặc phải yung kiếm lên đỡ gạt, không tiến lên được một bước nào.

Nhạc Linh San nói:

- Gia gia, quyển bí cấp này sao lại ở trên mình nhị sư ca?

Lệnh Hồ Xung lớn tiếng nói:

- Lao Đức Nặc, Lục sư đệ do người giết phải không?

Ngày hôm đó, trên tuyết đỉnh Hoa Sơn, Lục sư đệ Lục Đại Hữu bị giết, Tử hà bí cấp bị mất tích, là một mối ngờ vực lớn. Không ngờ bây giờ lại phát hiện quyển nội công bí cấp vật báu trấn sơn ấy của phái Hoa Sơn rơi vào tay Lao Đức Nặc.

Lao Đức Nặc nói:

- Nói vậy!

Đột nhiên lão vội lún thấp người, chạy như bay vào một con đường nhỏ. Lệnh Hồ Xung vô cùng phần nộ, liền co giò đuổi theo, nhưng chỉ chạy được mấy bước thì lão đảo té ngã. Nghi Lâm và Trịnh Ngạc vội chạy đến đỡ chàng dậy.

Nhạc Linh San nhặt quyển sách lên đưa cho phụ thân, cô nói:

- Gia gia, thì ra nó bị nhị sư ca ăn cắp.

Sắc mặt Nhạc Bất Quần xám xanh. Lão nhận quyển sách xem quả nhiên là nội công bí cấp lịch tổ tương truyền của bốn phái, may mà trang sách còn nguyên chưa bị hủy hoại. Lão hậm hực nói:

- Tất cả do người lấy đi cho người tình.

Miệng lưỡi Nghi Hòa không chịu thua ai, bà lớn tiếng nói:

- Đây mới gọi là cùng hòa vào dòng ô nhục.

Vu Tẩu đi đến trước Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Lệnh Hồ Xung đại hiệp cảm thấy thế nào?

Lệnh Hồ Xung cắn chặt răng nói:

- Sư đệ của ta bị tên gian tặc này giết hại, đáng tiếc ta đuổi không được hắn.

Nhạc Bất Quần và bọn đệ tử quay người đi vào trong, khép cổng lớn tiêu cực lại. Lệnh Hồ Xung thâm nghĩ: Đại đệ tử của sư phụ học võ công thâm độc của Ma giáo, nhị đệ tử lại là ác tặc sát hại đồng môn ăn trộm bí cấp. Chẳng trách sư phụ lão nhân gia không tức giận sao được?

Lệnh Hồ Xung bèn nói:

- Tôn sư bị khốn, chuyện không nên chậm trễ. Chúng ta phải hỏa tốc đi cứu người là việc khẩn yếu. Tên gian tặc Lao Đức Nặc này sớm muộn gì cũng gặp phải tay ta.

Vu Tẩu nói:

- Lệnh Hồ đại hiệp đang bị thương. Như vậy... như vậy... ôi, lão ni không biết nói...

Bà xuất thân là nô bộc, bây giờ thân phận của bà trong phái Hằng Sơn dĩ nhiên không còn thấp nữa, võ công cũng không yếu, nhưng sự hiểu biết của bà có hạn, không biết biểu lộ sự cảm kích của bà đối với Lệnh Hồ Xung thế nào. Lệnh Hồ Xung nói:

- Chúng ta mau đi đến chợ lừa ngựa, thấy ngựa thì mua.

Lệnh Hồ Xung lấy vàng trong túi ra đưa cho Vu Tẩu. Nhưng chợ không đủ ngựa để bán, mấy nữ đệ tử nhỏ con thì hai người cưỡi một ngựa, đi ra khỏi thành Phúc Châu phi nhanh về hướng Bắc.

Chạy được hơn mười dặm, thấy trên một bãi cỏ có mấy chục con ngựa đang ăn, có sáu bảy tên lính giữ ngựa, chắc chắn là ngựa của quan quân trong doanh trại. Lệnh Hồ Xung nói:

- Đi cướp mấy con ngựa lại đây.

Vu Tẩu vội nói:

- Đây là ngựa của quan binh, chỉ e không ổn đâu.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Cứu người là chuyện khẩn yếu, dù là ngựa của hoàng đế cũng cướp. Ngựa của quan binh thì có gì đâu mà không ổn?

Nghi Thanh nói:

- Đắc tội với quan phủ chỉ sợ...

Lệnh Hồ Xung lớn tiếng nói:

- Cứu sư phụ là việc quan trọng hay giữ vương pháp là quan trọng? Đi ngay đi! Tổ mẹ nó quan phủ với không quan phủ! Ngõ tướng quân ta là quan phủ. Tướng quân muốn cưỡi ngựa, tiểu binh dám trái lệnh sao?

Nghi Hòa nói:

- Đúng vậy!

Lệnh Hồ Xung la lên:

- Điểm huyết mấy tên binh lính này cho ngã hết rồi dắt ngựa chạy.

Nghi Thanh nói:

- Dắt hai mươi con ngựa là đủ rồi.

Lệnh Hồ Xung la:

- Dắt hết!

Lệnh Hồ Xung hô hiệu quát lệnh cũng rất oai nghiêm. Từ lúc Định Tĩnh sư thái tạ thế, bọn đệ tử phái Hằng Sơn như rắn mất đầu, lục thần vô chủ. Nay nghe Lệnh Hồ Xung quát như vậy thì tất cả liền vỗ ngựa xông về trước, đưa tay điểm ngã mấy tên binh lính giữ ngựa rồi dắt mấy chục con ngựa đi. Mấy tên binh lính chưa bao giờ thấy ni cô vô pháp vô thiên như vậy, chỉ la lên được một hai câu:

- Làm cái gì vậy?

- Giỡn kiểu gì vậy?

Rồi chúng té xuống đất, không nhúc nhích được nữa. Bọn đệ tử cướp được ngựa rồi cười hì hà, vô cùng hứng khởi, nhảy lên ngựa của quan binh phóng nhanh

đi. Đến giờ Ngọ, tất cả chạy đến một thị trấn nghỉ chân ăn uống.

Dân cư thị trấn thấy một đám ni cô cùng với một nam tử dẫn một bầy ngựa ai cũng ngạc nhiên, há hốc mồm. Khi ăn cơm xong, Nghi Thanh lấy tiền ra trả. Bà nói khẽ:

- Lệnh Hồ sư huynh, chúng ta không có đủ tiền.

Vừa rồi ra chợ mua ngựa, mọi người lo lắng cho việc cứu sư phụ nên không còn lòng dạ để trả giá, xài hết cả vàng bạc, chỉ còn lại vài đồng.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Trịnh sư tỷ, sư tỷ và Vu Tẩu đi bán một con ngựa.

Trịnh Ngạc đáp dạ rồi dẫn ngựa cùng với Vu Tẩu đi lên chợ bán. Bọn đệ tử bậm môi cười thầm. Họ đều nghĩ: Vu Tẩu đi cũng được, còn Trịnh Ngạc là một tiểu cô nương xinh đẹp như vậy lại đứng ngoài chợ bán ngựa thật là chuyện hiếm có.

Trịnh Ngạc thông minh lanh lợi, có thể nói lý lẽ, đến Phúc Kiến không được mấy ngày, tiếng Phúc Kiến là thứ tiếng khó nói nhất trong thiên hạ mà cô ta cũng học được mấy trăm câu. Không bao lâu, cô đã bán được ngựa, cầm tiền về.

Lúc trời xế chiều, đứng trên sườn núi nhìn xa xa có một thị trấn lớn, nóc nhà như vẩy cá, ít nhất cũng bảy tám trăm ngôi nhà. Mọi người đến trấn ăn cơm, đem tiền bán ngựa ra trả thì không còn lại bao nhiêu. Trịnh Ngạc cao hứng hơn hờ cười nói:

- Ngày mai chúng ta đi bán một con nữa.

Lệnh Hồ Xung nói khẽ:

- Sư muội ra phố dò hỏi xem ở trấn này tài chủ giàu nhất là ai, người xấu nhất là ai.

Trịnh Ngạc gật đầu rồi kéo Tần Quyên cùng đi.

Cả hai đi khoảng nửa canh giờ, trở về nói:

- Bốn trấn chỉ có một tên đại tài chủ họ Bạch, có ngoại hiệu là Bạch Bát Bì (Bạch Lột Da). Lão mở một cửa tiệm và một hiệu bán gạo, người này có ngoại hiệu là Bạch Bát Bì thì xem ra không phải là người tốt.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Tối nay chúng ta vào nhà lão hóa duyên.

Trịnh Ngạc nói:

- Loại người này rất keo kiệt, chỉ e chẳng hóa duyên được bao nhiêu tiền gạo đâu.

Lệnh Hồ Xung mỉm cười, một lúc hần mới nói:

- Tất cả lên đường thôi.

Mọi người thấy trời đã tối nhưng nghĩ sư phụ đang gặp nạn nên không ngại khổ cực gian lao, đi đường suốt đêm cũng không sao. Cả bọn liền ra khỏi trấn đi về hướng Bắc. Đi chưa được mấy dặm, Lệnh Hồ Xung nói:

- Được rồi, chúng ta nghỉ lại ở đây.

Bọn đệ tử y theo lời, ngồi nghỉ bên một con suối nhỏ. Lệnh Hồ Xung nhắm mắt dưỡng thần. Qua hơn một canh giờ hần mới mở mắt ra, nói với Vu Tẩu và Nghi Hòa:

- Hai vị mỗi vị dẫn sáu vị sư muội đến nhà Bạch
t Bì để hóa duyên. Trịnh sư muội dẫn đường.

Bọn Vu Tẩu, Nghi Hòa cảm thấy kỳ lạ nhưng vẫn
t đầu.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Ít nhất cũng phải hóa được năm trăm lượng bạc,
ếu hóa được hai ngàn lượng thì càng tốt.

Nghi Hòa lớn tiếng nói:

- Chao ơi, làm sao hóa duyên được nhiều như vậy!

Lệnh Hồ Xung nói:

- Hai ngàn lượng có chút xiu, bốn tướng quân coi
hằng đáng vào đâu. Nếu có hai ngàn lượng, chúng ta
chỉ xài một ngàn, còn lại một ngàn đem chia cho
người nghèo trên trấn.

Mọi người mới hiểu ra, nhìn nhau. Nghi Hòa nói:

- Lệnh Hồ đại hiệp... muốn bọn bản ni đi cướp của
nhà giàu chia cho người nghèo ư?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Nếu không cướp được thì chúng ta hóa thành kẻ
bần cùng. Mấy chục người chúng ta dốc sạch túi góp
lại cũng không đủ vài lượng bạc, vậy thì nghèo đến xơ
xác rồi. Không xin đại phú gia bố thí để chu cấp cho
bọn dân nghèo như chúng ta thì làm sao mà đi đến
được Long Tuyền chú kiếm cốc?

Mọi người nghe đến năm chữ "Long Tuyền chú
kiếm cốc" ai cũng lo lắng, đều nói:

- Phải đi hóa duyên thôi.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Kiểu hóa duyên này các vị chưa bao giờ làm qua, cách thức chỉ khác một chút thôi. Các vị lấy khăn bịt mặt lại, lúc hóa duyên ở nhà Bạch Bát Bì thì không được mở miệng nói, thấy vàng bạc thì thò tay mà "hóa".

Trịnh Ngạc cười hỏi:

- Nếu lão không chịu thì sao?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Vậy thì không cần phải lịch sự nữa. Những hào kiệt môn hạ phái Hằng Sơn đều những là kẻ sĩ phi thường trong võ lâm, người ta có dùng kiểu lớn tám người khiêng đến mời cũng không dễ mời được các vị đến cửa hóa duyên có phải không? Bạch Bát Bì chẳng qua chỉ là một thổ hào hèn kém tại cái trấn nhỏ xíu này, trong võ lâm có thân phận danh tiếng gì đâu? Lão được mười lăm vị cao thủ của phái Hằng Sơn đại giá quang lâm, không phải là làm cho lão nở mặt nở mày sao? Nếu lão mà coi thường các vị thì các vị cứ việc động thủ quá chiêu với lão để xem võ công của Bạch Bát Bì và quyền cước của Trịnh sư muội phái Hằng Sơn chúng ta ai lợi hại hơn?

Nghe Lệnh Hồ Xung nói, mọi người đều cười ồ cả lên. Trong bọn đệ tử, có mấy vị lão thành như bọn Nghi Thanh cảm thấy lo lắng, ngấm ngấm nghĩ giới luật phái Hằng Sơn tinh nghiêm cấm trộm cắp. Hóa duyên kiểu này không khỏi phạm giới. Nhưng bọn Nghi Hòa và Trịnh Ngạc đã nhanh bước đi trước, những người thấy trong lòng không ổn cũng không kịp nói thêm điều gì.

Lệnh Hồ Xung vừa quay đầu, thấy ánh mắt dịu dàng của Nghi Lâm đang chăm chú nhìn mình, hần mím cười nói:

- Tiểu sư muội, tiểu sư muội không tán thành ư?

Nghi Lâm tránh ánh mắt của Lệnh Hồ Xung. Cô cúi đầu đáp khẽ:

- Tiểu muội không biết. Lệnh Hồ đại ca bảo nên làm gì thì làm theo, tiểu muội... tiểu muội nghĩ cũng phải.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Ngày hôm đó ta muốn ăn một quả dưa hấu, tiểu muội không phải đã từng đi "hóa" một quả dưa cho ta ư?

Mặt Nghi Lâm ửng hồng. Cô nhớ lại khoảng thời gian cô ở cùng với Lệnh Hồ Xung nơi hoang dã, ngay lúc ấy trên trời có một vì sao băng xẹt một đường dài qua. Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Tiểu sư muội còn nhớ chuyện cầu nguyện trong lòng không?

Nghi Lâm đáp khẽ:

- Tiểu muội làm sao quên được.

Cô quay đầu đi rồi nói:

- Lệnh Hồ đại ca, điều cầu nguyện ấy rất linh nghiệm.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Thật không? Sư muội đã cầu nguyện gì?

Nghi Lâm cúi đầu không đáp, cô thầm nghĩ: Ta đã cầu nguyện mấy trăm ngàn lần, mong có thể gặp lại Lệnh Hồ đại ca. Cuối cùng ta cũng đã gặp Lệnh Hồ đại ca rồi.

Hồi 104

Ai là gái tử chiếng giang hồ?

Bỗng nhiên có tiếng vó ngựa từ xa vọng lại, một kỵ mã từ phía Nam phi nhanh đến, theo con đường mà mười lăm người bọn Vu Tẩu và Nghi Hòa đã đi. Nhưng lúc họ đi không cưỡi ngựa, chẳng lẽ lại xảy ra chuyện gì? Mọi người đều đứng dậy nhìn về phía có tiếng vó ngựa.

Tiếng một người con gái gọi:

- Lệnh Hồ Xung, Lệnh Hồ Xung!

Lệnh Hồ Xung giật mình. Đó là tiếng gọi của Nhạc Linh San. Hắn bèn gọi:

- Tiểu sư muội, ta ở đây!

Nghi Lâm run lên, sắc mặt tái xanh, lùi sau một bước. Trong bóng đêm một con ngựa trắng lao nhanh đến. Khi cách mọi người khoảng mấy chục trượng, ngựa hí vang, đứng dựng hai vó trước lên rồi mới dừng lại. Hiển nhiên là Nhạc Linh San đột ngột giật

dây cương. Lệnh Hồ Xung thấy cô ta vội vã đến, linh cảm thấy có điều không hay, bèn la lên:

- Tiểu sư muội! Sư phụ sư mẫu không có chuyện gì chứ?

Nhạc Linh San vẫn ngồi trên lưng ngựa. Dưới ánh trăng, chỉ nhìn thấy nửa gương mặt cô ta tái mét.

Cô ta lớn tiếng nói:

- Ai là sư phụ, sư mẫu của ngươi? Gia gia, má má ta đâu có liên quan gì đến ngươi?

Ngực Lệnh Hồ Xung giống như bị ai đánh mạnh một quyền. Chàng lão đảo người. Nhạc Bất Quần đối với Lệnh Hồ Xung rất nghiêm khắc nhưng Nhạc phu nhân và Nhạc Linh San vẫn nhớ tình cũ, không làm cho chàng khó chịu. Bây giờ nghe cô ta nói như vậy, chàng không kìm được nổi đau đớn, nói:

- Phải, ta đã bị trục xuất khỏi môn tường phái Hoa Sơn, không có phúc phận được gọi sư phụ sư nương nữa.

Nhạc Linh San nói:

- Ngươi đã biết không được gọi mà cứ mở miệng gọi hoài làm gì?

Lệnh Hồ Xung cúi đầu không đáp, lòng đau như cắt. Nhạc Linh San hừ một tiếng, vọt ngựa lên trước mấy bước, nói:

- Đưa đây!

Cô đưa tay phải ra. Lệnh Hồ Xung nói yếu ớt:

- Cái gì?

Nhạc linh San nói:

- Đến nước này mà ngươi còn làm bộ làm tịch, tưởng có thể qua mặt ta được sao?

Đột nhiên cô gất giọng lên:

- Đưa đây!

Lệnh Hồ Xung lắc đầu nói:

- Ta không hiểu. Tiểu sư muội muốn ta đưa cái gì?

Nhạc Linh San nói:

- Muốn cái gì ư? Ta muốn Tịch tà kiếm phổ của nhà họ Lâm.

Lệnh Hồ Xung ngạc nhiên nói:

- Tịch tà kiếm phổ ư? Sao lại hỏi ta?

Nhạc Linh San cười nhạt nói:

- Ta không hỏi ngươi thì còn hỏi ai đây? Tấm áo cà sa đó đã bị ai cướp đi trong ngôi nhà cũ của Lâm gia?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Đó là hai tên ôn dịch của phái Tung Sơn, một tên gọi là cái gì Bạch đầu tiên ông Bốc Trầm, một tên gọi là Ngốc ung Sa Thiên Giang.

Nhạc Linh San hỏi:

- Hai tên ôn dịch họ Bốc, họ Sa bị ai giết?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Ta giết.

Nhạc Linh San hỏi:

- Vậy tấm áo cà sa ai lấy?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Ta lấy.

Nhạc Linh San nói:

- Vậy thì đưa ra đây.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Ta bị thương ngất đi, may nhờ sư... sư... may được mẫu thân của tiểu sư muội cứu. Sau đó tấm áo cà sa không còn ở trong người ta nữa.

Nhạc Linh San ngẩng đầu lên cười ha hả, tiếng cười không có chút gì là cười. Cô hỏi:

- Theo lời người nói thì má má của ta đã nuốt luôn rồi ư? Lời nói dễ tiện vô liêm sỉ như vậy mà người cũng nói ra được ư?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Ta không nói mẫu thân của tiểu sư muội nuốt luôn. Trời cao có mắt, lòng Lệnh Hồ Xung này không có một chút nào bất kính với mẫu thân của tiểu sư muội. Ta chỉ nói là... chỉ nói là...

Nhạc Linh San hỏi:

- Cái gì?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Mẫu thân của tiểu sư muội thấy tấm áo cà sa đó biết là vật của Lâm sư đệ, đương nhiên bà trả lại cho Lâm sư đệ rồi.

Nhạc Linh San lạnh lùng nói:

- Má má của ta sao lại lục soát vật trên người của người? Dù má má muốn giao trả nó lại cho Lâm sư đệ nhưng là vật do người liễu mạng đoạt được thì hà hà, sau khi người tỉnh lại, người có chịu giao trả không? Sao má má không để người làm cho có ơn với Lâm sư đệ?

Lệnh Hồ Xung trầm nghĩ: Cô ta nói cũng có lý. Chẳng lẽ tấm áo cà sa lại bị ai trộm mất? Lòng chàng nóng nảy, lưng toát mồ hôi hột. Lệnh Hồ Xung nói:

- Nếu như vậy thì trong chuyện này tất có vấn đề.

Hắn đem quần áo ra giũ, rồi nói:

- Toàn bộ quần áo của ta đều ở đây, nếu tiểu sư muội không tin thì cứ lục soát.

Nhạc Linh San lại cười nhạt nói:

- Người là người điêu ngoa xảo quyết, lấy của người ta chẳng lẽ lại cất giấu trên người? Hơn nữa, dưới tay của người có bao nhiêu ni cô toàn hạng phụ nữ giang hồ tứ chiếng, người nào cũng có thể giấu giếm giấu người.

Nhạc Linh San tra hỏi Lệnh Hồ Xung chẳng khác gì tra hỏi phạm nhân, bọn đệ tử phái Hằng Sơn đều cảm phần bất bình. Nghe cô ta nói vậy liền có mấy người cùng la lên:

- Nói bậy bạ!

- Cái gì gọi là hạng giang hồ tứ chiếng?

- Ở đây có hòa thượng đâu?

- Chính người mới là hạng phụ nữ tứ chiếng.

Tay Nhạc Linh San cầm chuỗi kiếm lớn tiếng nói:

- Các người là đệ tử Phật môn mà còn dây dưa với một người đàn ông, ngày đêm không rời hắn, vậy

không phải là hạng gái tứ chiếng sao? Thật là quân mặt dày!

Bọn đệ tử phái Hằng Sơn tức giận, tiếng soạt soạt bất tuyệt, bảy tám người đã rút trường kiếm ra. Nhạc Linh San bấm chốt kiếm, soạt một tiếng, cô tuốt trường kiếm ra, la lên:

- Các người ý nhiều thủ thắng, muốn giết người diệt khẩu thì cứ xông lên. Bản cô nương mà sợ các người thì không phải là đệ tử phái Hoa Sơn.

Lệnh Hồ Xung giơ tay trái ra cản bọn đệ tử phái Hằng Sơn lại, thở dài nói:

- Tiểu sư muội vẫn còn nghi ngờ, ta không có cách gì để biện minh được. Lao Đức Nặc đâu rồi? Sao tiểu sư muội không hỏi hắn xem? Hắn đã ăn trộm Tử hà bí cấp, không chừng tấm áo cà sa cũng bị hắn ăn trộm luôn đó.

Nhạc Linh San lớn tiếng nói:

- Người muốn ta đi hỏi Lao Đức Nặc ư?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đúng vậy.

Nhạc Linh San quát:

- Được. Vậy người lên đây mà lấy mạng ta đi. Người tinh thông Tịch tà kiếm pháp của Lâm gia, ta không phải là đối thủ của người.

Lệnh Hồ Xung lấy làm lạ, hỏi:

- Ta.. Làm sao ta đả thương tiểu sư muội được?

Nhạc Linh San nói:

- Người bảo ta đi hỏi Lao Đức Nặc, người không giết ta thì làm sao ta có thể xuống âm phủ gặp hần?

Lệnh Hồ Xung vừa giật mình vừa vui mừng nói:

- Lao Đức Nặc hần... Hần bị sư.. sư... bị gia gia của tiểu sư muội giết rồi ư?

Lệnh Hồ Xung biết Lao Đức Nặc có võ nghệ rồi mới đầu sư môn hạ phái Hoa Sơn, ngoài mình ra, thì võ công của lão cao cường nhất. Nếu không phải Nhạc Bất Quần đích thân động thủ, người khác không trừ khử nổi lão. Người này đã giết Lục sư đệ Lục Đại Hữu, chàng hận đến xương tủy, nghe nói lão chết đi là một chuyện đáng vui mừng.

Nhạc Linh San cười nhạt nói:

- Bậc đại trượng phu mình làm mình chịu, người giết Lao Đức Nặc sao lại không nhận?

Lệnh Hồ Xung ngạc nhiên nói:

- Tiểu sư muội nói ta giết lão ư? Nếu đúng là ta giết thì sợ gì mà ta không nhận. Người này giết chết Lục sư đệ, may mà lão chết sớm, ta hận không được chính tay ta giết lão.

Nhạc Linh San lớn tiếng nói:

- Vậy tại sao người giết bát sư ca? Hần đâu có đắc tội gì với người, người.. người thật là độc ác.

Lệnh Hồ Xung càng kinh hãi, run run nói:

- Bát sư đệ xưa nay rất tốt với ta, ta.. ta sao lại giết hần?

Nhạc Linh San nói:

- Người... sau khi người cầu kết với yêu nhân Ma giáo, hành vi trái với đạo lí. Ai mà biết tại sao người... tại sao người giết bát sư ca, người... người..

Cô nói đến đây, không kìm được nước mắt chảy dài. Lệnh Hồ Xung bước lên một bước nói:

- Tiểu sư muội, tiểu sư muội đừng có đoán bậy bạ nữa. Bát sư đệ tuổi còn nhỏ, không thù không oán với ai, đừng nói là ta, mà ai cũng không nhẫn tâm gia hại hấn.

Cặp chân mày lá liễu của Nhạc Linh San dựng ngược lên, cô gằn giọng nói:

- Vậy tại sao người nhẫn tâm sát hại Tiểu Lâm tử?

Lệnh Hồ Xung giật mình thất sắc, nói:

- Lâm sư đệ... Hấn.. hấn cũng chết rồi ư?

Nhạc Linh San nói:

- Bây giờ thì chưa chết, một nhát kiếm của người chưa đủ làm y chết được, nhưng... nhưng... ai cũng không thể biết y... y... có thể qua được không.

Cô nói đến đây lại ghen ngào. Lệnh Hồ Xung thở phào nhẹ nhõm hỏi:

- Hấn bị thương rất nặng phải không? Tất nhiên, hấn biết rõ là ai giết hấn. Hấn nói sao?

Nhạc Linh San nói:

- Trên đời này có ai mà xảo quyết bằng người? Người chém sau lưng y, sau lưng y làm gì có mắt?

Lệnh Hồ Xung đau đớn, tức tối mà không thể giải bày được. Chàng rút trường kiếm ra, vận nội lực vào

tay. Vù một tiếng, chàng phóng kiếm đi. Thanh kiếm bay thẳng chém vào một cây lớn đường kính hơn thước, lưỡi kiếm tiện ngang thân cây đứt làm đôi. Nửa cây phía trên đổ xuống, ầm một tiếng khiến cát bụi, đất đá bay mù mịt.

Nhạc Linh San thấy uy thế như vậy, không tự chủ được, giật cương cho ngựa lui mấy bước, nói:

- Người học được yêu pháp của Ma giáo, võ công lợi hại, trước mặt ta mà giấu võ giương oai ư?

Lệnh Hồ xung lắc đầu nói:

- Nếu ta muốn giết Lâm sư đệ thì đâu cần phải động thủ sau lưng hắn và không đời nào ta chém một kiếm mà hắn không chết được.

Nhạc Linh San nói:

- Ai mà biết lòng dạ người có âm mưu quỷ quái gì? Hừ, nhất định là bát sư ca phát giác được hành động của người nên người giết luôn bát sư ca để diệt khẩu. Người còn chém nát mặt của y thì cũng như người đối phó với nhĩ... Lao Đức Nặc.

Lệnh Hồ Xung nén giận, biết trong chuyện này có một âm mưu to lớn mà bây giờ chưa nghĩ ra được, bèn hỏi:

- Mặt của Lao Đức Nặc cũng bị băm nát ư?

Nhạc Linh San nói:

- Người đích thân ra tay làm chuyện tốt đẹp này, chẳng lẽ chính người lại không biết? Sao còn hỏi ta..?

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Môn hạ phái Hoa Sơn còn có người nào bị tổn thương nữa không?

Nhạc Linh San nói:

- Người giết hai người, đã thương một người, như vậy còn chưa đủ sao?

Lệnh Hồ Xung nghe cô ta nói như vậy, thì biết trong phái Hoa Sơn không còn ai bị hại nữa. Lòng hơi an ổn, nhưng trong đầu chàng lại hiện lên câu hỏi: Ai đã hạ độc thủ?

Bỗng nhiên lòng Lệnh Hồ Xung lạnh buốt. Hắn nhớ lại lời nói của Nhậm Ngã Hành ở Cô Sơn Mai trang Hàng Châu. Lão nói nếu hắn không chịu gia nhập Ma giáo thì lão sẽ tận diệt phái Hoa Sơn. Phải chăng lão đã đến Phúc Châu, bắt đầu hạ thủ phái Hoa Sơn? Chàng vội nói:

- Tiểu sư muội... tiểu sư muội mau về bẩm báo với gia gia má má của tiểu sư muội, e rằng... e rằng đại ma đầu của Ma giáo đến hạ độc thủ phái Hoa Sơn.

Nhạc Linh San bĩu môi, cười nhạt nói:

- Đúng vậy, quả thực là đại ma đầu của Ma giáo đến hạ độc thủ phái Hoa Sơn ta. Nhưng đại ma đầu này trước đây lại là người của phái Hoa Sơn. Đây mới gọi là nuôi ong tay áo, nuôi cáo dòm nhà, lấy oán trả ân.

Lệnh Hồ Xung cười khổ não, thầm nghĩ: - Ta đã đồng ý đi Long Tuyền cứu viện hai vị sư thái Định Nhân và Định Dật, nhưng sư phụ và sư nương đang gặp đại nạn, ta phải làm sao đây? Nếu Nhậm Ngã Hành ra tay thì ta không phải là đối thủ của lão, nhưng sư phụ sư nương gặp nạn thì dù ta có chết vô ích cũng nên đồng sinh cộng tử với họ. Việc có trọng khinh, tình có

thân sư, chuyện phái Hằng Sơn đành phải để cho bọn họ đi trước lo liệu. Nếu ta có thể ngăn cản được Nhậm Ngã Hành thì liền đi Long Tuyền để cứu viện.

Lệnh Hồ Xung đã quyết vậy, bèn nói:

- Hôm nay sau khi rời khỏi Phúc Châu, ta cùng với những vị sư tử phái Hằng Sơn đi chung với nhau, làm sao có thể phân thân đi giết bát sư đệ và Lao Đức Nặc được? Tiểu sư muội không tin thì hỏi bọn họ đi.

Nhạc Linh San nói:

- Hừ, ta hỏi bọn chúng ư? Bọn chúng cùng một bè với người, chẳng lẽ bọn chúng không biết bao che cho người ư?

Bọn đệ tử phái Hằng Sơn vừa nghe, bảy tám cô la toáng lên. Mấy người xuất gia ăn nói xem ra còn khách khí còn những đệ tử tục gia thì chửi những câu rất chua ngoa.

Nhạc Linh San nắm lấy dây cương lùi lại mấy bước, nói:

- Lệnh Hồ Xung, Tiểu Lâm tử bị thương rất nặng, trong lúc hôn mê hẳn vẫn nhớ đến kiếm phổ. Nếu người còn chút nhân tính thì nên đem kiếm phổ trả lại cho hắn. Nếu không... nếu không..

Lệnh Hồ Xung nói:

1- Tiểu sư muội xem ta là hạng người dễ tiện vô liêm sỉ như vậy sao?

Nhạc Linh San tức giận nói:

- Nếu người không dễ tiện vô liêm sỉ thì trong thiên hạ này chẳng còn ai dễ tiện vô liêm sỉ nữa.

Nghi Lâm đứng gần đó nghe hai người đối đáp với nhau, lòng vô cùng kích động. Không nhẫn nhục được nữa, cô bèn nói:

- Nhạc cô nương, Lệnh Hồ đại ca đối với Nhạc cô nương rất tốt, lòng của Lệnh Hồ đại ca luôn chân thành với Nhạc cô nương. Tại sao Nhạc cô nương lại thóa mạ Lệnh Hồ đại ca dữ vậy?

Nhạc Linh San cười nhạt nói:

- Hắn đối với ta tốt hay không tốt, ngươi là người xuất gia thì làm sao mà biết được?

Nghi Lâm đột nhiên cảm thấy lòng kiêu hãnh trỗi dậy. Lệnh Hồ Xung bị cô ta vu oan khinh miệt, dù cô có chết một trăm lần cũng phải biện bạch cho Lệnh Hồ đại ca, còn thanh quy giới luật trong Phật môn, sau này sư phụ trách phạt như thế nào, nhất thời cô gạt sang một bên. Cô lớn tiếng nói:

- Chính Lệnh Hồ đại ca đã nói cho ta nghe.

Nhạc Linh San nói:

- Hừ, ngay cả chuyện như vậy hắn cũng nói cho người nghe. Hắn... Hắn muốn lấy lòng ta nên mới ra tay gạt hại Lâm sư đệ.

Lệnh Hồ Xung thở dài nói:

- Nghi Lâm sư muội, không cần nói nhiều nữa. Thiên hương đoạn tục giao và Bạch vân hùng đảm hoàn là linh dược trị thương rất có hiệu nghiệm của quý phái, xin sư muội cho sư... Nhạc cô nương một ít, để cô ta đem về trị thương cứu người.

Nhạc Linh San cho ngựa quay đầu lại, cô nói:

- Người chém hấn một kiếm chưa chết, bây giờ còn muốn dùng độc được nữa sao? Ta không dễ mắc lừa người đâu. Lệnh Hồ Xung, nếu Tiểu Lâm tử có bề gì, ta... ta...

Cô nói đến đây giọng nghẹn ngào như muốn khóc. Cô vội giật cương cho ngựa chạy về hướng Nam. Lệnh Hồ Xung nghe tiếng vó ngựa xa dần, lòng đau khổ vô hạn.

Tân Quyên nói:

- Cô ả này đánh đá như vậy, để cho Tiểu Lâm tử của cô ả chết phứt đi cho rồi.

Nghi Chân nói:

- Tân sư muội, chúng ta là người Phật môn, lấy lòng từ bi làm gốc, tuy vị cô nương này không phải cũng không nên trù ẻo cho người ta chết.

Lệnh Hồ Xung vừa nghĩ ra điều gì, bèn nói:

- Nghi Chân sư muội, ta có một chuyện muốn cầu xin sư muội, xin sư muội vất vả một chuyến.

Nghi Chân nói:

- Lệnh Hồ sư huynh có điều gì sai khiến, tiểu muội xin tuân theo.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Không dám. Người họ Lâm đó là sư đệ đồng môn của ta, theo lời Nhạc cô nương nói hấn bị thương rất nặng. Ta nghĩ linh được trị thương của quý phái hiệu nghiệm vô cùng...

Nghi Chân nói:

- Lệnh Hồ sư huynh muốn tiểu muội đem thuốc đến cho hấn phải không? Được, tiểu muội sẽ quay lại

thành Phúc Châu. Nghi Linh sư muội, sư muội đi cùng ta.

Lệnh Hồ Xung vung tay nói:

- Làm phiền hai vị sư muội đại giá.

Nghi Chân nói:

- Lệnh Hồ sư huynh cùng đi với bọn tiểu muội, làm sao mà giết người được? Chuyện oan uổng như vậy, bọn tiểu muội cũng phải phân bày với Nhạc sư bá.

Lệnh Hồ Xung lắc đầu cười gượng, lòng nghĩ sư phụ đã cho rằng mình đầu nhập vào Ma giáo, không chuyện ác gì mà không làm thì còn có thể tin lời các sư muội sao? Chẳng thấy Nghi Chân và Nghi Linh phóng ngựa đi, lòng nghĩ: - Bọn họ nhiệt tâm đối với chuyện ta như vậy, nếu ta bỏ mặc bọn họ trở về Phúc Châu thì làm sao đành lòng được? Hướng chi Định Nhân sư thái đang bị địch vây khốn, mà Nhậm Ngã Hành không biết có đến Phúc Châu chưa, ta lại không hề gì...

Tân Quyên đi lượn thanh trường kiếm đã chặt đứt cây dưa cho chàng tra vào vò sau lưng. Bỗng nhiên Lệnh Hồ Xung nghĩ: Nếu ta muốn giết Lâm Bình Chi, việc gì phải chém sau lưng hắn? Nếu người hạ thủ là Nhậm Ngã Hành, thì sao lão chém một kiếm mà hắn không chết? Vậy nhất định là một người khác rồi. Chỉ cần người đó không phải Nhậm Ngã Hành, thì sư phụ ta đâu phải sợ ai?

Lệnh Hồ Xung nghĩ tới điểm này, lòng thấy nhẹ bót. Có tiếng vó ngựa từ xa vọng lại, chắc chắn là bọn Vu Tẩu đi hóa duyên về. Quả nhiên không bao lâu, mười lăm kỵ mã chạy đến. Vu Tẩu nói:

- Lệnh Hồ Xung thiếu hiệp, bọn bản ni hóa... hóa được nhiều vàng bạc, có thể xài... xài không hết đâu. Trong đêm tối, cũng không thể phân một ít đi cứu tế người nghèo khổ.

Nghi Hòa nói:

- Bây giờ đi Long Tuyền là chuyện cần kíp nhất. Chuyện tế bản từ từ hãy làm sau.

Bà quay sang nói với Nghi Thanh:

- Vừa rồi trên đường có một cô gái trẻ tuổi, các người có gặp không? Không biết lai lịch cô ta thế nào mà lại động thủ với bọn ta.

Lệnh Hồ Xung giật mình hỏi:

- Động thủ với các vị ư?

Nghi Hòa nói:

- Đúng vậy, trong đêm tối cô gái này cưỡi ngựa xông đến, vừa thấy bọn bản ni liền chửi cái gì ni cô tứ chiếng, cái gì không biết xấu hổ.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Cô ta có bị thương nặng không?

Nghi Hòa ngạc nhiên hỏi:

- Ủa, sao Lệnh Hồ thiếu hiệp biết cô ta bị thương?

Lệnh Hồ Xung trầm nghĩ: Cô ta chửi bọn họ như vậy, tính tình của bà này lại nóng nảy. Một mình cô ta đối phó với mười lăm người bọn họ, làm sao không bị thương được?

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Cô ta bị thương ở chỗ nào?

Nghi Hòa nói:

- Bần ni hỏi cô ta trước: "Tại sao không hề quen biết lại mở miệng ra chửi người bọn ta?" Cô ta nói: "Hừ, ta mới biết các người. Các người là một đám ni cô trong phái Hằng Sơn không giữ giới luật thanh quy". Bần ni nói: "Cái gì mà không giữ giới luật thanh quy? Nói bậy bạ, miệng lưỡi người ăn nói cho đàng hoàng một chút". Cô ta vung roi ngựa, không thèm lý luận với bần ni nữa mà quát: "Tránh ra". Bần ni liền đưa tay nắm roi ngựa của cô ta và cũng quát: "Tránh ra". Thế là hai bên động thủ.

Vu Tẩu nói:

- Cô ta rút kiếm ra, bọn bần ni nhận ra cô ta là người phái Hoa Sơn. Trong đêm tối nhìn không rõ dung mạo cô ta, sau đó mới nhận ra dường như là tiểu thư của Nhạc tiên sinh. Bần ni vội quát cản lại, nhưng cánh tay của cô ta đã bị trúng hai nhát kiếm, cũng không nặng lắm.

Nghi Hòa cười nói:

- Bần ni đã nhận ra cô ta rồi. Trong thành Phúc Châu, phái Hoa Sơn đối với Lệnh Hồ sơ ca rất vô lễ, phái Hằng Sơn chúng ta có nạn bọn họ lại khoanh tay bỏ mặc, nên bần ni cố ý cho cô ta ném mùi kiếm thương một chút.

Trịnh Ngạc nói:

- Nghi Hòa sư tỷ đối với Nhạc cô nương này quá thực đã hạ thủ lưu tình. Chiêu Kim châm độ kiếp chém trúng cánh tay trái của cô ta chỉ vạch một vết

nhẹ liền thu kiếm về ngay, nếu đánh thật thì còn đâu cánh tay của cô ta nữa.

Lệnh Hồ Xung nghĩ chuyện này chưa yên lại đến chuyện khác. Tiểu sư muội tính khí kiêu ngạo, chưa bao giờ chịu thua ai. Trận chiến đêm nay, tiểu sư muội sẽ cho rằng mình bị đại sĩ nhục, chắc sẽ trút tội lên đầu chàng. Tất cả đều tại cô ta hết. May mà cô ta bị thương không nặng, chắc không có gì đáng ngại.

Trịnh Ngạc đã biết Lệnh Hồ Xung rất quan tâm đến Nhạc cô nương đó, bèn nói:

- Nếu bọn tiểu muội sớm biết cô ta là sư muội của Lệnh Hồ sư huynh thì để cô ta chửi mấy câu cũng không sao, nhưng vì trời tối, cái gì cũng không thấy rõ. Sau này gặp mặt, bọn tiểu muội phải xin lỗi cô ta mới được.

Nghi Hòa hăm hăm nói:

- Xin lỗi cái gì, chúng ta đâu có đắc tội với cô ta. Cô ta vừa mở miệng ra là chửi chúng ta. Đi khắp thiên hạ cũng không có hạng người như vậy.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Các vị hóa duyên được rồi, chúng ta lên đường thôi. Bạch Bát Bì đó thế nào?

Lòng Lệnh Hồ Xung rất khó chịu, hắn không muốn nhắc đến chuyện Nhạc Linh San nữa nên mới nói lái sang chuyện khác.

Bọn Nghi Hòa nghe hỏi đến chuyện hóa duyên thì rất lấy làm hứng thú, liền nói huyền thuyên bất tuyệt. Nghi Hòa còn nói thêm:

- Bình thường hóa duyên được một hai lượng bạc cũng khó vô cùng. Tới nay bọn bản ni lại hóa được mấy ngàn lượng.

Trịnh Ngạc cười nói:

- Bạch Bát Bì nằm ở dưới đất vừa khóc vừa la, nói rằng mấy chục năm tâm huyết làm ăn, chỉ trong một đêm tất cả trôi theo dòng nước hết.

Tân Quyên cười nói:

- Ai biểu lão thuộc họ Bạch làm chi? Lão đi lột da người khác, vợ vét tài vật, rồi cuộc trắng tay lại hoàn trắng tay.

Mọi người cười một trận, nhưng không lâu liền nghĩ đến chuyện sư bá và sư phụ đang bị khốn thì lòng ai cũng buồn bã.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Chúng ta phải đi gần nhau kéo lạc. Mau lên đường thôi!

Hồi 105

Phái Tung Sơn bại lộ âm mưu

Đoàn người phóng ngựa phi rất nhanh, mỗi ngày chỉ ngủ một hai canh giờ, trên đường không có chuyện gì xảy ra. Mấy ngày sau thì đến Long Tuyền ở Triết Nam. Lệnh Hồ Xung bị hai lão Bốc Trảm và Sa Thiên Giang chém bị thương, tuy mất máu nhiều nhưng chỉ là vết thương ngoài da. Nội lực của hắn thâm hậu, rồi được trong uống ngoài bồi linh được trị thương của phái Hằng Sơn nên lúc đến Triết Giang sức khỏe đã bình phục.

Bọn đệ tử rất sốt ruột, vừa vào địa phận Triết Giang liền hỏi thăm Chú Kiếm cốc ở đâu, nhưng dân địa phương không ai biết cả. Đến nội thành Long Tuyền thấy rất nhiều tiệm bán đao kiếm, nhưng đến hỏi thì không một người thợ rèn nào biết Chú Kiếm cốc nằm ở đâu. Mọi người rất sốt ruột, hỏi có thấy hai vị lão ni cô hay gần đây có ai đánh nhau không. Bọn thợ rèn đều nói không nghe ai đánh nhau, còn ni

cô thì thường thấy. Trong Thủy Nguyệt am ở phía Tây thành có nhiều ni cô nhưng cũng không biết già hay trẻ.

Mọi người hỏi đường đến Thủy Nguyệt am, liền phóng ngựa đến đó. Đến trước am, thấy cửa am đóng chặt.

Trịnh Ngạc gõ cửa, một hồi lâu cũng không có ai ra mở. Nghi Hòa thấy Trịnh Ngạc lại gõ cửa một lúc nữa nhưng cũng không thấy trong am có động tĩnh gì. Bà không nhẫn nại được nữa liền rút trường kiếm ra khỏi vỏ, vượt tường vào trong. Nghi Thanh cũng nhảy theo vào. Nghi Hòa hỏi:

- Sư tỷ trông kia, đây là cái gì?

Bà chỉ tay xuống đất. Trong sân có bảy tám mũi kiếm sáng loáng nằm rơi vãi dưới đất, rõ ràng là chúng bị ai dùng lợi khí chém gãy. Nghi Hòa la lên:

- Có ai trong am không?

Bà tìm trong hậu điện. Nghi Thanh rút chốt mở cửa để Lệnh Hồ Xung và mọi người vào. Bà lược một mũi kiếm đưa cho Lệnh Hồ Xung rồi nói:

- Lệnh Hồ sư huynh, ở đây có người đã đánh nhau.

Lệnh Hồ Xung cầm mũi kiếm thấy vết chém trơn nhẵn bèn hỏi:

- Hai vị sư bá Định Nhân và Định Tĩnh có sử bảo kiếm không?

Nghi Thanh nói:

- Hai vị lão nhân gia đều không sử bảo kiếm. Sư phụ của tiểu muội từng nói, chỉ cần luyện kiếm pháp cho thuần thục thì kiếm gỗ kiếm trúc cũng có thể khắc địch thủ thắng. Sư phụ lão nhân gia còn nói bảo

đao bảo kiếm lại càng bá đạo, chỉ lỡ tay thì giết hại người ta, hoặc chém mất tay chân...

Lệnh Hồ Xung trăm ngàn hỏi:

- Vậy thì đây không phải do hai vị sư bá chém đứt?

Nghi Thanh gật đầu. Nghi Hòa ở hậu điện la lên:

- Ở đây cũng có mũi kiếm.

Mọi người liền chạy về hướng hậu điện, thấy trong điện đường, trên bàn dưới đất, khắp nơi đều đầy vết tro bụi. Ni am Phật đường trong thiên hạ phải lau chùi sạch sẽ, mà ở đây chỗ nào cũng đầy bụi đất, ít nhất cũng đã nhiều ngày không có người ở. Bọn Lệnh Hồ Xung lại vào hậu điện, thấy nhiều gốc cây bị lợi khí chém đứt, quan sát kỹ chỗ chém, thấy cũng đã qua nhiều ngày. Sau cửa có một cái động, cánh cửa nằm ngoài mây trượng, dường như bị ai đá văng đi.

Ngoài cửa sau có một con đường nhỏ thông xuống quần sơn, đi hơn mười trượng thì gặp một ngã ba. Nghi Thanh la lên:

- Mọi người phân ra đi tìm xem có gì khác thường không.

Không bao lâu, Tấn Quyền từ trên con đường mé phải la lên:

- Ở đây có một mũi tên.

Lại có một người la lên:

- Thiết chùy, có một mũi thiết chùy.

Con đường nhỏ này thông xuống một cụm núi nhấp nhô; mọi người liền chạy nhanh về phía trước, trên

đường thỉnh thoảng thấy ám khí và những mảnh đao kiếm bị gãy.

Bỗng nhiên, Nghi Thanh ồ lên một tiếng. Từ trong bụi cỏ, bà nhô ra một thanh trường kiếm rồi nói với Lệnh Hồ Xung:

- Đây là binh khí của bốn môn.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Hai vị sư thái Định Nhân và Định Dật đấu với địch nhân, nhất định đã đi qua hướng này.

Mọi người đều biết đường môn nhân và Định Dật sư thái nhất định đấu không lại địch nhân, nên từ chỗ này chạy trốn đi. Lệnh Hồ Xung nói vậy chẳng qua là tế nhị mà thôi. Thấy trên đường binh đao ám khí rải đầy, họ đoán rằng trận ác đấu này nhất định vô cùng khốc liệt. Sự việc xảy ra cách đây đã nhiều ngày, không biết còn cứu viện kịp không. Mọi người lo lắng, cơ giò chạy nhanh.

Đường núi càng lúc càng hiểm trở, vòng quanh lên, rồi vòng xuống. Đi được mấy dặm, thấy sỏi đá ngổn ngang, không còn đường để đi nữa. Những đệ tử võ công thấp như bọn Nghi Lâm, Tần Quyên lọt lại phía sau.

Lại đi thêm một lúc nữa, trên núi không còn đường, cũng không thấy vật dụng hay ám khí để chỉ phương hướng.

Mọi người đang lúc phân vân không biết làm thế nào, bỗng thấy sau núi phía bên trái khói đen ngùn ngụt bốc lên. Lệnh Hồ Xung nói:

- Chúng ta mau đến đó xem sao!

Chàng liền chạy đến hướng khói tỏa. Làn khói càng lúc càng cao. Vòng qua sau một sườn núi, chàng thấy phía trước có một sơn cốc rất lớn, trong cốc khói bốc lên, tiếng cành cây, cỏ dại cháy kêu lách lách. Lệnh Hồ Xung núp sau tảng đá, quay lại vẫy tay a hiệu bảo bọn Nghi Hòa đừng lên tiếng.

Ngay lúc này nghe tiếng một lão già nói:

- Định Nhân, Định Dật, hôm nay bọn ta đưa tiễn các người về thế giới Tây phương cực lạc, được chứng chánh quả. Các người không cần phải đa tạ bọn ta đâu.

Lệnh Hồ Xung vui mừng:

- Hai vị sư thái chưa gặp nguy, may mà ta đến kịp.

Lại có giọng một nam tử la lên:

- Đông Phương giáo chủ khuyên các người hãy đầu hàng, các người cứ cố chấp không nghe thì từ nay về sau trong võ lâm không còn có phái Hằng Sơn nữa.

Người trước lại nói:

- Các người đừng oán Nhật Nguyệt thần giáo ta tàn độc, mà nên trách mình ngoan cố làm liên lụy đến nhiều đệ tử trẻ phải chết oan uổng. Thật là đáng tiếc, ha ha!

Lửa trong cốc càng cháy càng mạnh, rõ ràng hai vị sư thái Định Tĩnh, Định Nhân bị khốn trong vòng vây lửa. Lệnh Hồ Xung cầm kiếm, hít một hơi, lên tiếng nói:

- Tặc tử Ma giáo to gan, dám làm khó dễ các vị sư thái phái Hằng Sơn. Các cao thủ bốn phương của Ngũ Nhạc kiếm phái đã đến cứu ứng, các người còn không chịu đầu hàng ư?

Lệnh Hồ Xung vừa quát vừa chạy xuống sơn cốc. Vừa đến nơi, hắn thấy củi, cỏ khô chất cao đến hai trượng. Lệnh Hồ Xung không chần chờ, tung người nhảy qua đám lửa xông vào cốc. Chàng xông lên mấy bước, thấy có hai thạch động mà không thấy người, bèn gọi to:

- Định Nhân, Định Dật hai vị sư thái! Cứu binh phái Hằng Sơn tới đây.

Lúc này bọn đệ tử Nghi Hòa, Nghi Thanh, Vu Tấu đã la to ngoài vòng lửa:

- Sư phụ, sư bá, bọn đệ tử đã đến rồi!

Tiếp theo lại có tiếng quát tháo om sòm của địch nhân:

- Giết hết bọn chúng!

- Toàn là ni cô phái Hằng Sơn.

- Phô trương thanh thế cái gì mà cao thủ Ngũ Nhạc kiếm phái.

Binh khí giao nhau, bọn đệ tử phái Hằng Sơn và địch nhân đã giao chiến rồi.

Ở cửa động có một bóng người cao to chui ra, người đầy vết máu, chính là Định Dật sư thái. Bà cầm trường kiếm đứng ngay trước cửa hang, tay áo ống quần rách tả tơi, vẻ mặt lem luốc vết máu, nhưng vẫn hiên ngang, oai phong凛冽, không mất đi khí độ của một cao thủ hạng nhất.

Thấy Lệnh Hồ Xung, bà sững sốt nói:

- Người... người là...

Lệnh Hồ Xung nói:

- Đệ tử là Lệnh Hồ Xung.

Định Dật sư thái nói:

- Ta biết ngươi là Lệnh Hồ Xung...

Ở bên ngoài Quán Ngọc viện thành Hành Sơn, bà đã từng nhìn qua cửa sổ thấy Lệnh Hồ Xung. Lệnh Hồ Xung nói:

- Đệ tử xin mở đường để các vị cùng xông ra.

Lệnh Hồ Xung lượm một cái cây dài để tém những củi khô, củi đang cháy. Định Dật sư thái nói:

- Ngươi đã đầu nhập Ma giáo...

Ngay lúc đó có một người quát:

- Ai dám náo loạn ở đây?

Ánh đao lấp lánh, một thanh cương đao từ trong ánh lửa chém ra. Lệnh Hồ Xung thấy lửa cháy rất mạnh, tình thế nguy cấp mà Định Dật sư thái còn nghi ngờ mình, không chịu theo mình xông ra ngoài. Gặp tình thế này, chỉ có đại khai sát giới mới có thể cứu được mọi người thoát hiểm. Chàng liền lùi lại một bước. Đao của người đó chém không trúng, đao thứ hai lại chém tới. Trường kiếm của Lệnh Hồ Xung chém ngay ra, choang một tiếng, cánh tay phải và đao của người đó bị rớt xuống đất. Lại nghe tiếng một phụ nữ ở bên ngoài hét lên đau đớn, rõ ràng nữ đệ tử phái Hằng Sơn bị độc thủ.

Lệnh Hồ Xung giật mình, vội từ trong đám lửa nhảy ra ngoài, thấy trên sườn núi phía Đông một tốp, phía Tây một tốp, mấy trăm người đã đấu với nhau

rất quyết liệt. Quân đệ tử phái Hằng Sơn bảy người một tốp, tổ chức kiểm trận mà kháng cự địch nhân, nhưng cũng có nhiều người rời rạc chưa kịp tổ chức thành kiểm trận thì đã tiếp chiến với địch nhân rồi. Tổ chức thành kiểm trận dù chưa chiếm được thế thượng phong ngay, trong nhất thời cũng không có gì đáng ngại, nhưng những người chiến đấu đơn độc thì nguy hiểm vô cùng. Đã có hai nữ đệ tử chết nằm dưới đất.

Lệnh Hồ Xung đưa mắt nhìn bao quát trận chiến, thấy Nghi Lâm và Tần Quyên tựa lưng vào nhau đang đấu với ba tên hán tử. Chàng đề khí xông đến, bỗng thấy thanh quang lấp loáng, một thanh trường kiếm phóng nhanh đến. Lệnh Hồ Xung vung trường kiếm lên đâm vào yết hầu của người đó. Chàng tung người mấy cái đã chạy đến trước Nghi Lâm, vung kiếm đâm vào sau lưng một tên hán tử, lại đánh ra một kiếm đâm xuyên sườn một tên hán tử thứ hai. Tên hán tử thứ ba vung cương tiên lên toan đánh xuống đầu Tần Quyên, Lệnh Hồ Xung xoay ngược trường kiếm lại, chém thẳng cánh tay đến bả vai của hắn.

Nghi Lâm mặt tái mét. Cô nói:

- A Di Đà Phật, Lệnh Hồ đại ca!

Lệnh Hồ Xung thấy Vu Tẩu bị hai tên hảo thủ đánh rất rát, chàng liền tung người qua. Choang choang hai kiếm, một kiếm trúng bụng dưới một tên, còn một kiếm chém đứt cổ tay tên kia.

Hai tên hảo thủ bên địch một tên chết một tên bị thương. Lệnh Hồ Xung quay người lại, phóng trường kiếm tới. Ba tên hán tử đang đấu kịch liệt với Nghi Hòa và Nghi Thanh la lên thảm khốc rồi ngã lộn xuống đất.

Một lão già quát: "Hợp lại tấn công Trịnh Ngạc!"

Hợp lại giết tên cầu tặc này trước.

Ba bóng người cùng đáp rồi xông đến. Ba kiếm cùng phóng ra, phập ra đánh vào ngực, bụng dưới và yết hầu của Lệnh Hồ Xung. Chiêu kiếm tinh kỳ, thế kiếm lợi hại, đúng là kiếm pháp của hảo thủ bậc nhất. Lệnh Hồ Xung giật mình thầm nghĩ:

Đây là kiếm pháp của phái Tung Sơn! Chẳng lẽ bọn chúng là người phái Tung Sơn?

Lệnh Hồ Xung phân tâm nghĩ ngợi thì ba mũi kiếm của ba tên địch nhân đã đâm gần đến ba chỗ yếu hại của chàng. Lệnh Hồ Xung sử yếu quyết Phá kiếm thức trong Độc Cô cửu kiếm, xoay trường kiếm một vòng hóa giải ba kiếm của địch nhân, kiếm ý chưa hết đã bức địch nhân lùi lại hai bước. Hắn thấy bên trái là một hán tử cao to khoảng bốn chục tuổi, dưới cằm để một túm râu. Đứng giữa là một lão già gầy đét, da sạm đen, đôi ngươi lấp loáng. Lệnh Hồ Xung không kịp nhìn người thứ ba. Hắn nghiêng người vọt qua, rồi xoay tay. Soạt soạt hai tiếng, hắn đã đâm ngã hai tên đang hợp lại tấn công Trịnh Ngạc. Ba người đó lớn tiếng la lên đuổi theo Lệnh Hồ Xung. Lệnh Hồ Xung nhận định: Ba người này kiếm pháp rất cao thâm, nhất thời không đánh thắng chúng được. Nếu đấu kéo dài thì môn hạ phái Hằng Sơn bị tổn thương rất nhiều.

Nghĩ vậy, chàng liền đề khí vận nội lực, chân không dừng bước, bên Đông phóng một chiêu, bên Tây chém một kiếm. Trường kiếm của chàng vung tới đâu thì ở đó có một tên địch nhân bị thương ngã xuống hoặc bị trúng kiếm chết.

Ba tên cao thủ hò hét đuổi theo nhưng lúc nào bọn chúng cũng cách xa Lệnh Hồ Xung hơn một trượng. Trong thời gian cạn một tuần trà, đã có hơn ba chục tên địch nhân chết và bị thương dưới kiếm của Lệnh Hồ Xung. Quả thực không một tên nào đỡ nổi một chiêu một thức của hắn. Bên địch trong khoảnh khắc đã tổn thất hơn ba chục người, thế mạnh yếu liền đảo ngược. Lệnh Hồ Xung mỗi lần sát thương mấy tên địch nhân thì nữ đệ tử phái Hằng Sơn lại có một số người rảnh tay chạy đi tương trợ đồng môn. Lúc trước, họ lấy ít địch nhiều; bây giờ bọn họ lấy nhiều địch ít, càng lúc càng chiếm thượng phong.

Lệnh Hồ Xung nghĩ cuộc chiến hôm nay là cuộc chiến sinh tử, quyết không thể dung tình. Nếu trong khoảng thời gian cực ngắn mà không đánh lui quân địch, lửa cháy bùng lên thì bọn Định Nhân sư thái bị nhốt trong hang không cách nào thoát hiểm được. Chàng chạy như bay, bỗng xông thẳng bỗng lách ngang, chỗ nào cũng có vết chân của chàng. Trong vòng hơn một trượng địch nhân không tên nào trốn được. Không bao lâu, hơn hai mươi người nữa ngã lăn ra đất.

Định Dật đứng ở chỗ cao trong hang, thấy Lệnh Hồ Xung sát thương địch nhân một cách xuất quỷ nhập thần, kiếm pháp tinh kỳ, bình sinh chưa bao giờ thấy. Bà vui mừng khôn xiết, không còn ngạc nhiên về chàng nữa.

Địch nhân còn lại bốn năm chục tên, thấy Lệnh Hồ Xung như quỷ như ma, sức người không thể chống đỡ nổi. Bỗng nghe huýt lên một tiếng, có hơn hai mươi tên chạy vào lùm cây trốn. Lệnh Hồ Xung giết thêm một số tên nữa, những tên còn lại không còn

nhuệ khí chiến đấu, liền trốn sạch. Ba tên cao thủ vẫn đuổi theo phía sau hắn, nhưng khoảng cách càng xa dần, hiển nhiên chúng đã có ý khiếp sợ.

Lệnh Hồ Xung dừng bước quay người lại quát:

- Các người là người phái Tung Sơn có phải không?

Ba người vội nhảy lùi lại. Một hán tử cao to quát:

- Các hạ là ai?

Lệnh Hồ Xung không đáp, nhìn bọn Vu Tẩu la lên:

- Mau dập lửa cứu người!

Bọn đệ tử chặt cành cây để dập lửa. Bọn Nghi Hòa mấy người đã nhảy vào. Những đám lửa còn cháy bùng nhưng mười mấy người hợp lực lại cùng dập, đã mở ra được một đường thoát. Bọn Nghi Hòa từ trong hang điu mấy ni cô còn thoi thóp thở ra.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Định Nhân sư thái sao rồi?

Nghe một phụ nữ lớn tuổi nói:

Thật làm nhọc lòng các hạ lo lắng.

Một lão ni tầm thước khoan thai từ trong đám lửa bước ra. Trên y phục màu trắng của bà không một vết máu, cũng không có một vết dơ, tay mặt không cầm binh khí, tay trái chỉ cầm một chuỗi hạt châu, nét mặt hiền từ, thần sắc điềm nhiên, khí độ nhàn nhã. Lệnh Hồ Xung rất ngạc nhiên, thầm nghĩ: Định Nhân sư thái điềm tĩnh như vậy. Thân đang gặp nạn vẫn không mất một chút oai phong, thật là danh bất hư truyền. Hắn bèn cúi người hành lễ nói:

- Đệ tử xin bái kiến sư thái.

Định Nhân sư thái chấp tay đáp lễ rồi nói:

- Có người đánh lén, cần thận!

Lệnh Hồ Xung đáp dạ, không quay người lại mà chỉ xoay tay vung kiếm cản một chiêu của lão hán tử to béo đâm tới. Chàng nói:

- Đệ tử cứu viện chậm trễ, xin sư thái miễn thứ.

Choang choang mấy tiếng, Lệnh Hồ Xung lại gạt ra hai kiếm từ phía sau đâm tới. Lúc này mười mấy ni cô từ trong đám lửa chạy ra. Có người công cả xác chết. Định Dật sư thái bước lên trước, lớn tiếng quát:

- Đồ gian tà vô sỉ, lòng lang dạ sói...

Vạt áo của bà bị bén lửa, bà cũng mặc. Vu Tẩu vội chạy đến dập lửa trên áo bà.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Hai vị sư thái không sao, thật đại phúc.

Sau lưng chàng có tiếng gió vù vù, ba thanh trường kiếm đồng thời phóng tới. Nghe tiếng đao phong, nội lực liền cảm ứng tự nhiên biết ra chiêu số của địch. Lệnh Hồ Xung vung trường kiếm ra, xoay lại đâm trúng cổ tay địch nhân. Ba người này võ công rất cao cường, chúng vội lạng người né tránh, nhưng lưng bàn tay của lão hán tử cao to bị vạch một đường, máu chảy tủa ra.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Hai vị sư thái, phái Tung Sơn là thủ lĩnh của Ngũ Nhạc kiếm phái, cùng phái Hằng Sơn đồng khí liên chi mà sao lại tập kích đánh lén, thật khiến cho người ta khó hiểu.

Định Dật sư thái hỏi:

- Sư tỷ đâu? Sao sư tỷ chưa đến?

Tân Quyên vừa khóc vừa nói:

- Sư... sư phụ bị gian nhân vây đánh, cố sức chống
chọi... đã chết rồi...

Định Dật sư thái vừa đau lòng vừa căm phẫn. Bà
chửi:

- Hảo tặc tử!

Bà bước tới, nhưng chỉ đi được hai bước, thân người
loạng choạng, miệng hộc máu ra, ngồi phệt xuống đất.

Ba tên cao thủ phái Tung Sơn liền tiếp biến chiêu
mà vẫn không làm gì được Lệnh Hồ Xung. Chàng quay
lưng về hướng chúng, cầm kiếm xoay tay ra sau lưng mà
chiêu kiếm vẫn thần diệu khôn lường. Nếu chàng quay
người lại thì làm sao chúng có thể địch lại? Ba lão ngấm
ngấm kêu trời, chỉ muốn thoát thân chạy đi.

Lệnh Hồ Xung quay người lại, soát soát tấn công
mấy chiêu. Đối với địch nhân phía bên trái thì chàng
tấn công về bên phải, còn đối với địch nhân bên phải thì
chàng tấn công về bên trái, bức ba lão càng lúc co cụm
lại. Trường kiếm của hắn vây ba người lại, liên tiếp tấn
công mười tám kiếm. Ba lão liền đỡ mười tám chiêu, mà
vẫn không thể trả chiêu được. Ba lão đều sử kiếm pháp
tinh diệu của phái Tung Sơn nhưng dưới chiêu số tấn
công của Độc Cô cửu kiếm, chúng không cách nào trả
được một chiêu. Lệnh Hồ Xung có ý bức bọn chúng phải
thi triển kiếm pháp bốn môn để chúng hết đường chối
cãi. Thấy mặt ba người ứa đẫm mồ hôi, vẻ mặt hung tợn
đáng sợ nhưng kiếm pháp vẫn không có chút tán loạn,

hiển nhiên mỗi lão đều tu luyện võ công mấy chục năm, không phải hạng tầm thường.

Định Nhân sư thái nói:

- A Di Đà Phật, thiện tai thiện tai! Triệu sư huynh, Trương sư huynh, Tư Mã sư huynh, phái Hằng Sơn và quý phái không thù không oán, sao ba vị lại uy hiếp, muốn dùng lửa thiêu đốt bọn bản ni thành tro? Bản ni không hiểu, xin thỉnh giáo các vị.

Ba tên hảo thủ phái Tung Sơn đúng là họ Triệu, họ Trương và họ Tư Mã. Ba lão rất ít đi lại trên giang hồ, cho rằng thân phận của mình vô cùng bí mật. Bị Lệnh Hồ Xung bức đến tay chân luống cuống, bỗng nghe Định Nhân sư thái gọi đích danh họ tên ra, ba lão đều giật mình. Choang choang hai tiếng, cổ tay của hai lão bị trúng kiếm, trường kiếm rớt xuống đất. Mũi kiếm của Lệnh Hồ Xung chỉ vào vết hầu của lão thấp lùn họ Triệu, quát:

- Buông kiếm!

Lão già thờ dài nói:

- Thiên hạ lại có người võ công cao cường, kiếm pháp tinh thâm như vậy. Triệu mỗ bị bại ở dưới kiếm của các hạ coi như cũng không uống.

Lão rung cổ tay, nội lực tán ra khắp nơi, trường kiếm trong tay lão gãy ra thành bảy tám đoạn rớt xuống đất.

Lệnh Hồ Xung lùi lại mấy bước, bọn Nghi Hòa bảy người đều tuốt trường kiếm ra vây chặt ba lão.

Định Nhân sư thái đứng dậy nói:

... Quý phái muốn đem Ngũ Nhạc kiếm phái hợp lại làm một, thành Ngũ Nhạc phái. Phái Hằng Sơn của bản ni truyền thế mấy trăm năm không thể để bị mất vì tay bản ni, nên cự tuyệt đề nghị của quý phái. Chuyện này lẽ ra phải bàn bạc đầu đó, sao các vị lại mạo xưng là Ma giáo để ra tay độc thủ, muốn tận diệt phái Hằng Sơn của bản ni. Hành sự như vậy không phải là lộng quyền lắm sao?

Định Dật sư thái tức giận nói:

- Sư tỷ nói nhiều với bọn chúng làm gì? Giết hết bọn chúng đi để trừ hậu hoạn...

Bà ho lên mấy tiếng rồi lại thổ huyết. Lão hán tử cao to họ Tư Mã nói:

- Bọn ta phụng mệnh bề trên, nội tình bên trong thật không biết gì hết...

Lão họ Triệu tức giận nói:

- Cứ mặc bọn chúng muốn giết muốn mổ, người nói nhiều làm gì?

Lão họ Tư Mã bị lão họ Triệu quát như vậy thì không nói nữa, mặt lộ vẻ xấu hổ.

Định Nhân sư thái nói:

- Ba chục năm về trước, ba vị tung hoành ở Tái Kỳ, sau đó đột nhiên im hơi lặng tiếng. Bản ni còn cho rằng ba vị đã tỉnh ngộ, sửa đổi lỗi lầm lúc trước, nhưng không ngờ các vị ngấm ngấm đầu nhập vào phái Tung Sơn, còn có mưu đồ. Ôi, Tả chương môn phái Tung Sơn là cao nhân một thời lại đi thu nhận nhiều tà đạo... trên giang hồ để làm khó dễ đồng đạo! Lòng dạ.... ôi, khiến cho người ta khó hiểu nổi!

Tuy bà gặp đại biến mà vẫn không muốn nói nặng ai, vừa rồi tự thấy hơi quá, liền lái sang chuyện khác. Bà thở dài hỏi:

- Sư tỷ Định Tĩnh của bản ni cũng do quý phái giết hại ư?

Lão họ Tư Mã trong lời nói hồi nãy tỏ ý khiếp nhược, vội muốn gỡ lại thể diện liền lớn tiếng nói:

- Đúng vậy, đó là do Chung sư đệ...

Lão họ Triệu hứ một tiếng tức giận nhìn lão họ Tư Mã, lão họ Tư Mã biết mình lỡ lời nên nói huých toẹt ra luôn:

- Chuyện đến nước này còn giấu diếm làm gì nữa! Tả chương môn sai bọn ta phân làm hai đường đến Triết Môn để hành sự.

Định Nhân sư thái nói:

- A Di Đà Phật, A Di Đà Phật! Tả chương môn đã làm mình chủ của Ngũ Nhạc kiếm phái, địa vị và danh vọng như vậy, sao còn muốn thôn tính cả năm phái để một mình lão làm chương môn? Dấy động can qua, tàn sát đồng đạo như vậy há không phải khiến cho anh hùng thiên hạ chê cười sao?

Định Dật sư thái gần giọng nói:

- Sư tỷ, tặc tử đã tâm, lòng tham không đáy... Sư tỷ...

Định Nhân sư thái phẩy tay nói với ba lão:

- Lưới trời lỏng lẻo, thưa mà không lọt. Làm nhiều chuyện bất nghĩa tất gặp phải ác báo. Các vị đi đi! Phiến ba vị về bẩm báo Tả chương môn, phái Hằng Sơn từ đây không phụng mệnh của Tả chương

môn nữa. Tệ phái tuy đều là hạng nữ lưu yếu ớt nhưng quyết không khuất phục dưới tay cường bạo. Đề nghị hợp phái của Tả chương môn, phái Hằng Sơn quyết không phụng mệnh.

Nghi Hòa la lên:

- Sư bá, bọn họ... bọn họ ác độc...

Định Nhân sư thái nói:

- Giải tán kiếm trận!

Nghi Hòa đáp dạ, bà giờ trường kiếm lên, bảy người liền thoái lui thu kiếm về.

Ba tên hảo thủ phái Tung Sơn vạn lần không ngờ lại được phóng thích dễ dàng như vậy, chúng cảm kích vô cùng, hướng về Định Nhân sư thái cúi người hành lễ rồi quay người chạy như bay. Lão họ Triệu chạy được mấy trượng liền dừng bước quay lại lớn tiếng hỏi:

- Xin hỏi tôn tính đại danh vị thiếu hiệp kiếm pháp thần thông. Hôm nay tại hạ bị thua, không dám nghĩ đến chuyện báo thù, chỉ muốn biết tại hạ đã thua dưới kiếm của vị anh hùng nào?

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Bốn tướng quân là Ngô Thiên Đức, tham tướng phủ Tuyên Châu!

Hồi 106

Thục nữ lâm nguy, hào kiệt đau lòng

Lão già họ Triệu biết Lệnh Hồ Xung nói xạo bèn thở dài quay người ra đi.

Lúc này, lửa cháy càng lúc càng mạnh, bọn phái Tung Sơn bị tử thương nằm dọc ngang dưới đất. Mười mấy tên bị thương tương đối nhẹ liền bò dậy chạy đi. Người bị trọng thương nằm trong vũng máu, thấy lửa cháy sắp đến mà không còn sức để tránh, có người lớn tiếng kêu cứu.

Định Nhân sư thái nói:

- Chuyện này không liên can đến bọn chúng, đều do Tả chương môn suy nghĩ sai lầm mà ra. Vu Tẩu, Nghi Thanh đi cứu bọn chúng đi.

Mọi người biết chương môn nhân từ bi bác ái, không dám trái lời, liền phân ra đi cứu những người bị thương nặng. Chỉ cần chúng còn thở, bọn họ liền dìu sang một bên, lấy thuốc bôi lên vết thương.

Định Nhân sư thái ngẩng đầu nhìn về hướng Nam, nước mắt chảy dài, bà gọi:

- Sư tỷ!

Bà loạng choạng, té ngã về phía trước. Bọn đệ tử kinh hãi chạy đến đỡ bà dậy, thấy miệng bà máu tuôn ra xối xả, mà thương thế của Định Dật sư thái cũng rất nặng. Bọn đệ tử vô cùng hoảng hốt không biết phải làm thế nào, tất cả cùng nhìn Lệnh Hồ Xung muốn biết ý kiến của chàng.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Mau cho hai vị sư thái uống thuốc trị thương. Lấy thuốc cầm máu trước đã. Ở đây lửa cháy nóng quá, mọi người sang bên kia nghỉ ngơi. Xin hai vị sư muội đi tìm một ít quả dại hoặc cái gì để ăn.

Mọi người tuân mệnh chia nhau đi làm. Trịnh Ngạc và Tân Quyên cầm bình đi lấy nước suối về để các vị Định Nhân, Định Dật và những đồng môn uống thuốc.

Trong trận chiến Long Tuyền, đệ tử phái Hằng Sơn bị chết ba mươi bảy người. Bọn đệ tử nhớ lại chuyện Định Tĩnh sư thái và sư tỷ, sư muội tử chiến đều thương cảm. Đột nhiên có người khóc to lên, những người khác cũng khóc theo. Trong phút chốc, sơn cốc đầy những tiếng khóc bi ai.

Định Dật sư thái gằn giọng quát:

- Chết thì đã chết rồi, sao các ngươi không hiểu gì cả? Bình thường mọi người học Phật thông kinh là để tham ngộ hai chữ "sinh tử", cái bực da thúì này có gì đâu mà luyến tiếc?

Bọn đệ tử biết vị sư thái này tính nóng như lửa, ai cũng không dám trái ý bà liền nín khóc nhưng nhiều người vẫn còn thút thít. Định Dật sư thái hỏi:

- Sư tỷ gặp nạn ra sao? Ngạc nhi, người lạnh mồm lạnh miệng hãy bẩm cáo rõ cho chúng môn nhân biết.

Trịnh Ngạc đáp dạ rồi đứng dậy, đem việc bọn địch nhân phục kích trên Tiên Hà Lĩnh thế nào, được Lệnh Hồ Xung ra tay cứu giúp, ở Tráp Bát trấn bị địch nhân đánh thuốc mê, bị bắt ra sao, Định Tĩnh sư thái bị Chung Trấn phái Tung Sơn uy hiếp thế nào, rồi bọn bịt mặt vây đánh, may được Lệnh Hồ Xung đến giải vây, Định Tĩnh sư thái cuối cùng bị thương nặng đã viên tịch, tất cả mọi chuyện cô lần lượt kể ra.

Định Dật sư thái nói:

- Thì ra là vậy. Tặc tử phái Tung Sơn mạo xưng Ma giáo, bức bách sư tỷ phải tán đồng đề nghị hợp phái của chúng. Hừ, lòng dạ chúng thật độc ác. Nếu các người đều bị bọn phái Tung Sơn bắt giữ thì sư tỷ có muốn không đồng ý cũng không được.

Bà nói đến câu sau, dường như khí lực đã cạn, thanh âm yếu dần. Bà thở hổn hển một lúc, lại nói:

- Sư tỷ ở Tiên Hà Lĩnh bị địch vây đánh thì biết địch nhân không phải là hạng tầm thường, bỏ câu đưa thư đến muốn chúng ta thống lĩnh đệ tử đi cứu viện. Không ngờ... không ngờ... chuyện này cũng rơi vào mưu kế của bọn địch.

Nhị đệ tử Nghi Văn ngồi dưới Định Nhân sư thái nói:

- Sư thúc, xin sư thúc hãy nghỉ ngơi, để đệ tử thuật lại chuyện chúng ta gặp địch như thế nào.

Định Dật sư thái tức giận nói:

- Gặp cái gì? Trong Thủy Nguyệt am bị bọn địch nhân đánh lén, đánh cho đến ngày hôm nay.

Nghi Văn đáp dạ. Cô vẫn thuật lại tình cảnh bị địch vây khốn trong nhiều ngày qua.

Thì ra tối hôm đó phái Tung Sơn cử rất đông người đến tập kích, người nào cũng bịt mặt mạo xưng là giáo chúng của Ma giáo. Phái Hằng Sơn bị tấn công đột ngột, không có gì để chống đỡ, may mà Thủy Nguyệt am cũng là một phái trong võ lâm, trong am có giữ năm thanh Long Tuyền bảo kiếm. Trụ trì Thanh Hiếu sư thái trong lúc nguy cấp đã lấy bảo kiếm giao cho bọn Định Nhân, Định Dật để chống cự địch. Long Tuyền bảo kiếm chém sắt như chém bùn, đã chém đứt không ít binh khí của địch nhân và đã thương khá nhiều người, mới vừa đánh vừa lui, chạy đến sơn cốc này. Thanh Hiếu sư thái vì bảo vệ bằng hữu nên gặp đại nạn. Ngày xưa, sơn cốc này sản xuất thép nguyên chất, mấy trăm năm về trước lại chuyên đúc kiếm. Về sau thép nguyên chất đã khai thác hết, lò đúc kiếm dời đi nơi khác, chỉ còn lại mấy cái hang đá đen sì. Cũng may nhờ mấy hang này nên phái Hằng Sơn mới chống chọi được nhiều ngày chưa gặp đại nạn. Phái Tung Sơn tấn công lâu ngày vẫn không được, chúng liền chất cỏ và củi khô đánh độc kế hỏa công. Nếu bọn Lệnh Hồ Xung đến chậm nửa ngày thì mọi người trong hang đều bị thiêu chết.

Định Dật sư thái không nhẫn nại nghe chuyện Nghi Văn kể lại. Bà nhìn Lệnh Hồ Xung trừng trừng, đột nhiên bà hỏi:

- Người... người rất tốt. Tại sao sư phụ của người lại trục xuất người ra khỏi môn tường, nói người cấu kết với Ma giáo?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Đệ tử giao du không cẩn thận, quả thực đệ tử có quen biết mấy nhân vật trong Ma giáo.

Định Dật sư thái hừ một tiếng rồi nói:

- Lòng lang dạ sói như bọn phái Tung Sơn so với Ma giáo còn ác độc hơn nhiều. Hừ, người trong chính giáo chắc gì đã hơn Ma giáo chứ?

Nghi Hòa nói:

- Lệnh Hồ sư huynh, bản ni không dám nói phải trái về sư phụ của Lệnh Hồ sư huynh. Nhưng lão... lão biết rõ phái bản ni có nạn mà vẫn tụ thủ bàng quan, trong chuyện này... nói không chừng lão cũng đã tán thành đề nghị hợp phái của Tung Sơn.

Lệnh Hồ Xung giật mình, cảm thấy lời nói này cũng có lý. Nhưng chàng từ nhỏ đã rất tôn sùng ân sư, lòng quyết không dám có chút ý nghĩ bất kính với lão. Chàng bèn nói:

- Ân sư của ta không tụ thủ bàng quan đâu, chắc là sư phụ lão nhân gia còn có chuyện quan trọng bên mình... chuyện này...

Định Nhân sư thái vẫn nhắm mắt dưỡng thần, bây giờ mới từ từ mở ra. Bà nói:

- Tệ phái mấy lần gặp đại nạn đều nhờ Lệnh Hồ thiếu hiệp ra tay cứu giúp, đại ân đại đức này...

Lệnh Hồ Xung vội nói:

- Đệ tử chỉ góp chút công sức nhỏ nhất. Sư bá nói vậy, đệ tử thật hổ thẹn không dám nhận.

Định Nhân sư thái lắc đầu nói:

- Thiếu hiệp hà tất phải khiêm nhường! Nhạc sư huynh không thể phân thân nên phái đại đệ tử đến giúp. Nghi Hòa, người không được nói bậy, vô lễ với tôn trưởng.

Nghi Hòa cúi người nói:

- Dạ, đệ tử không dám. Nhưng... Nhưng Lệnh Hồ sư huynh đã bị trục xuất khỏi phái Hoa Sơn, Nhạc sư bá đã không cần Lệnh Hồ sư huynh nữa. Lệnh Hồ sư huynh cũng không phải do Nhạc sư bá phái đến.

Định Nhân sư thái mỉm cười nói:

- Xem ra người còn hậm hực, nhất định muốn biện bạch cho rõ ràng.

Bồng Nghi Hòa thở dài nói:

- Nếu Lệnh Hồ sư huynh là con gái thì tốt biết mấy.

Định Nhân sư thái hỏi:

- Cái gì?

Nghi Hòa đáp:

- Lệnh Hồ sư huynh đã bị trục xuất khỏi Hoa Sơn, không nơi nương tựa. Nếu Lệnh Hồ sư huynh là con gái thì có thể đầu vào phái chúng ta. Lệnh Hồ sư huynh và chúng ta trải bao hoạn nạn chẳng khác gì người một nhà...

Định Dật sư thái quát:

- Nói tầm bậy tầm bạ! Người lớn tuổi rồi mà ăn nói như con nít.

Định Nhân sư thái mỉm cười nói:

- Nhạc sư huynh nhất thời hiểu lầm, sau này ngộ ra chân tướng đương nhiên sẽ thu nhận Lệnh Hồ thiếu hiệp trở lại môn hạ. Lòng dạ đen tối của phái Tung Sơn sẽ sớm bị phanh phui, phái Hoa Sơn cũng phải dựa vào Lệnh Hồ thiếu hiệp. Dù thiếu hiệp không trở lại phái Hoa Sơn nhưng với phẩm chất, võ công như vậy thì việc thiếu hiệp tự sáng lập môn phái cũng không khó gì.

Trịnh Ngạc nói:

- Chương môn sư thúc nói rất đúng. Lệnh Hồ sư huynh, những người phái Hoa Sơn đều đối xử bạc tình bạc nghĩa với sư huynh như vậy thì sư huynh tự lập... lập ra phái Lệnh Hồ cho bọn họ sáng mắt ra. Hừ, chẳng lẽ không quay về phái Hoa Sơn thì không làm được gì hay sao?

Lệnh Hồ Xung cười gượng nói:

- Lời sư bá khen ngợi đệ tử làm sao dám nhận. Đệ tử luôn mong ân sư sau này có thể tha thứ lỗi lầm, được trở lại môn tường. Ngoài ra, đệ tử không cầu mong gì hơn.

Tân Quyền nói:

- Lệnh Hồ sư huynh không cầu gì nữa ư? Còn tiểu sư muội của sư huynh thì sao?

Lệnh Hồ Xung lắc đầu, lảng sang chuyện khác. Chàng nói:

- Chúng ta nên an táng hay hỏa thiêu tất cả di thể của các sư tử rồi đem tro cốt về Hằng Sơn.

Định Nhân sư thái nói:

- Hỏa thiêu hết thôi!

Tuy bà thấu hiểu thế sự, nhưng thấy những thi thể nằm ngổn ngang dưới đất đều là hảo đệ tử theo bà nhiều năm, lúc bà nói câu này, thanh âm không khỏi nghẹn ngào. Bọn đệ tử lại có nhiều người khóc lên. Có đệ tử đã chết nhiều ngày, có thi thể ở cách xa mấy chục trượng. Lúc bọn đệ tử khiêng thi thể của đồng môn, không ai không chửi tâm địa hiểm ác, thủ đoạn tàn độc của Tả Lãnh Thiên, chướng môn phái Tung Sơn.

Hỏa táng xong xuôi thì trời đã tối, đêm hôm đó mọi người nghỉ lại hoang sơn. Sáng sớm hôm sau, bọn đệ tử công Định Nhân sư thái, Định Dật sư thái và đồng môn bị thương đến thành Long Tuyền rồi chuyển sang đi đường thủy. Họ thuê bảy chiếc thuyền có mui đi về hướng Bắc.

Lệnh Hồ Xung sợ phái Tung Sơn lại tập kích trên đường nên cùng đi theo mọi người. Phái Hằng Sơn đã có hai vị trưởng bối đồng hành, Lệnh Hồ Xung được thư thái nghỉ ngơi, không dám nói giỡn với bọn đệ tử nữa. Định Nhân sư thái và Định Dật sư thái bị thương khá nặng, may mà thuốc men trị thương của phái Hằng Sơn rất công hiệu, sau khi qua sông Tiên Đường thì đã thoát hiểm. Lần này, nguyên khí của phái Hằng Sơn bị thương tổn nặng, trên đường không muốn sinh thêm nhiều chuyện nữa nên cứ né tránh nhân vật giang hồ. Khi đến bến Trường Giang, phái Hằng Sơn thuê một chiếc thuyền ngược

dòng đi về hướng Tây. Cứ như vậy, họ thông thả mà đi, dự đoán sau khi đến Hán Khẩu, những người bị thương sẽ khỏe được sáu bảy phần, lúc đó họ sẽ bỏ thuyền đi đường bộ rẽ sang hướng Bắc mà về Hàng Sơn.

Một hôm, đến bên hồ Bá Dương, thuyền đậu lại bến Cửu Giang. Lúc đó trên bến sông thuyền đậu rất đông, mấy chục người phân ra hai bên thuyền. Tối hôm đó Lệnh Hồ Xung ngủ chung với thuyền trưởng, thủy thủ ở phía sau lái. Ngủ đến nửa đêm, bỗng nghe trên bờ có người búng tay ra hiệu. Hắn búng ba cái, ngừng một lúc rồi búng ba cái nữa. Tiếp theo ở trên thuyền phía Tây cũng có người búng tay ba cái, ngừng một lúc lại búng ba cái nữa. Tiếng búng tay rất nhỏ nhưng nội lực Lệnh Hồ Xung thâm hậu, tai nghe rất thính, vừa nghe tiếng lạ liền tỉnh dậy ngay, biết có nhân vật giang hồ đang ra hiệu cho nhau. Mấy ngày nay, lúc nào chàng cũng quan sát kỹ động tĩnh trên mặt nước, đề phòng địch tập kích. Lệnh Hồ Xung trầm nghĩ: Phải lên trước xem sao, nếu không có liên can đến phái Hàng Sơn thì không sao, còn nếu có thì ngầm ngầm lo liệu để khỏi làm kinh động bọn Định Nhân sư thái.

Lệnh Hồ Xung chăm chú nhìn ra con thuyền phía Tây, quả thấy một bóng đen cách mấy trượng nhảy lên bờ, khinh công cũng bình thường. Lệnh Hồ Xung nhẹ tung người lên bờ không phát ra tiếng động, vòng ra sau một thùng dầu to ở mé Đông bờ sông và núp vào đó. Nghe tiếng một người nói:

- Bọn ni cô trên thuyền đúng là phái Hàng Sơn.

Người khác nói:

- Người nói xem phải làm sao đây?

Lệnh Hồ Xung rón rén đi đến gần. Dưới ánh trăng sao mờ mờ, chàng thấy một người mặt mũi đầy râu, người kia mặt vừa dài vừa nhọn. Gã hán tử mặt nhọn nói:

- Bạch Giao bang chúng ta người tuy đông mà võ công không bằng người ta, ngày mai động thủ không thắng nổi rồi.

Hán tử đầy râu nói:

- Ai nói ngày mai động thủ? Những ni cô này võ công tuy cao cường nhưng đánh trên nước chưa chắc đã giỏi. Ngày mai chúng ta cập thuyền theo, đến Đại Giang, nhảy xuống nước đâm thủng thuyền bọn chúng, rồi bắt từng tên một được không?

Gã hán tử mặt nhọn vui mừng nói:

- Kế này tuyệt diệu. Huynh đệ chúng ta mà lập được đại công này thì Cửu Giang Bạch Giao bang từ nay trên giang hồ tiếng tăm lừng lẫy. Nhưng ta còn lo một chuyện.

Lão lấm râu hỏi:

- Lo cái gì?

Lão mặt dài nói:

- Ngũ Nhạc kiếm phái bọn chúng kết minh, nói cái gì Ngũ Nhạc kiếm phái đồng khí liên chi. Nếu bị Mạc Đại tiên sinh biết được thì lão sẽ đến tìm chúng ta tính sổ, Bạch Giao bang sẽ bị nguy mất.

Lão đầy râu nói:

- Hừ, mấy năm nay chúng ta bị phái Hành Sơn làm khó dễ đủ điều. Lần này nếu chúng ta không vì bằng hữu mà tận sức thì lần sau khi có chuyện, bằng hữu cũng không thêm ra tay giúp đỡ. Phen này mà thành công, không chừng toàn phái Hành Sơn bị náo loạn, việc gì phải sợ Mạc Đại tiên sinh?

Lão mặt dài nói:

- Được, cứ theo kế hoạch này. Chúng ta đi triệu tập cao thủ giỏi bơi lội là được rồi.

Lệnh Hồ Xung chui ra, xoay chuôi kiếm đánh vào gáy lão mặt dài, lão liền ngã đi. Lão đẩy râu vung quynh đánh lại, Lệnh Hồ Xung xoay chuôi kiếm ra điểm trúng huyệt Thái dương bên trái của lão. Lão đẩy râu như con quay, quay người mấy cái rồi ngồi phệt xuống đất. Lệnh Hồ Xung quơ ngang trường kiếm chém vào nắp hai thùng dầu rồi nhấc hai lão lên, bỏ vào hai thùng dầu. Trong thùng chứa đầy dầu cải, mỗi thùng đựng ba trăm cân, để hôm sau đưa xuống thuyền vận chuyển xuống vùng hạ lưu. Hai lão bị chìm ngập vào dầu, dầu xông vào mũi, vì dầu lạnh nên hai lão tỉnh lại, uống ừng ực.

Bỗng sau lưng Lệnh Hồ Xung có người nói:

- Lệnh Hồ thiếu hiệp, đừng hại tính mạng bọn chúng.

Chính là tiếng của Định Nhân sư thái. Lệnh Hồ Xung giật mình thầm nghĩ: Định Nhân sư thái đến sau lưng ta hồi nào mà ta không hay?

Lệnh Hồ Xung liền buông dầu hai lão ra, đáp dạ. Hai lão đó vừa được buông dầu liền muốn nhảy ra. Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Đứng yên đó!

Lệnh Hồ Xung đưa kiếm gỗ lên đầu hai lão, bức hai lão ở yên trong thùng dầu. Hai lão đứng cong người, dầu ngập đến cổ, mở mắt ra mà không biết tại sao lại bị tóm.

Một bóng người màu xám từ trên thuyền nhảy lên bờ. Đó là Định Dật sư thái, bà hỏi:

- Sư tỷ, bắt được tiểu tặc chưa?

Định Nhân sư thái nói:

- Có hai vị đường chủ Bạch Giao bang sông Cửu Giang, Lệnh Hồ thiếu hiệp đang giỡn với họ.

Bà quay qua hỏi lão đầy râu:

- Các hạ họ Dịch hay họ Tề? Sử bang chủ khỏe không?

Lão lẩm râu họ Dịch lấy làm lạ nói:

- Tại hạ... tại hạ họ Dịch, sao các hạ biết? Sử bang chủ của bọn tại hạ rất khỏe.

Định Nhân mỉm cười nói:

- Bạch Giao bang Dịch đường chủ, Tề đường chủ, người trên giang hồ xưng rằng Trường Giang song phi ngư tiếng tăm lẫy lừng. Lão ni nghe như sấm dậy bên tai.

Định Nhân sư thái là người rất tinh tế, tuy bình thường bà rất ít khi ra khỏi am, nhưng những nhân vật các môn các phái trên giang hồ chẳng một ai bà không biết rõ, nếu không bà sao có thể nhận ra ba tên cao thủ cầm đầu phái Tung Sơn? Ngay lão đầy râu họ Dịch và lão mặt dài họ Tề là nhân vật trong võ lâm chỉ thuộc hạng ba, hạng tư nhưng bà vừa thấy

dung mạo liền đoán ra thân phận, lai lịch của hai lão. Lão mặt dài rất đặc ý, nói:

- Như sấm bên tai thật không dám.

Lệnh Hồ Xung dùng lực đè thanh kiếm xuống đầu lão chìm vào đầu rồi mới buông tay ra. Chàng cười nói:

- Ta ngưỡng mộ đại danh của lão đã lâu như dầu vào đấy tai.

Lão mặt dài tức giận nói:

- Người... người...

Lão muốn ngoác miệng chửi nhưng không dám. Lệnh Hồ Xung nói:

- Ta hỏi một câu, các người phải thành thật trả lời, nếu giấu diếm thì cái tên "Trường Giang Song phi ngư" sẽ biến thành một cặp "Du tằm tử nê thu".

Lệnh Hồ Xung nói xong lại ấn lão lăm râu chìm xuống đầu. Lão lăm râu đã đề phòng trước nên không bị uống đầu, nhưng cũng bị đầu vào lỗ mũi nên khó chịu vô cùng.

Định Nhân và Định Dật không nhịn được cười, đều nghĩ: Tiểu tử này còn nhỏ tuổi nên thích đùa giỡn. Nhưng đây cũng là một biện pháp hay để bức cung chúng.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Bạch Giao bang các người cấu kết với phái Tung Sơn khi nào? Ai sai các người đến hại phái Hằng Sơn?

Lão lăm râu đáp:

- Cấu kết với phái Tung Sơn ư? Làm gì có. Anh hùng phái Tung Sơn bọn tại hạ không hề biết một người nào.

Lệnh Hồ Xung nói:

- A ha, câu đầu tiên ngươi đã trả lời không thành thật. Ta cho ngươi uống một bụng đầy dầu đây!

Chàng liền để kiếm lên đầu lão ấn xuống. Lão lăm rầu này tuy không phải là hạng cao thủ bậc nhất, võ công cũng không yếu, nhưng nội lực của Lệnh Hồ Xung to nặng ngàn cân đè lên đầu lão, lão không nhúc nhích được chút nào. Dầu ngập đến mũi lão chỉ còn lộ ra hai con mắt, xương cốt lão kêu răng rắc trông rất tội nghiệp.

Lệnh Hồ Xung nói với lão mặt dài:

- Ngươi nói mau! Ngươi muốn làm Trường Giang phi ngư hay Du tẩm nê thu?

Lão họ Tê nói:

- Gặp phải vị anh hùng như các hạ, không muốn làm Du tẩm nê thu cũng không được. Nhưng Dịch đại ca đâu có nói dối, quả thật bọn tại hạ không hề quen biết nhân vật nào của phái Tung Sơn. Hơn nữa phái Tung Sơn kết minh với phái Hằng Sơn, người trong võ lâm đều biết. Sao phái Tung Sơn bảo Bạch Giao bang của bọn tại hạ đến... hại quý phái được?

Lệnh Hồ Xung buông trường kiếm ra để lão họ Dịch ngẩng đầu lên. Chàng hỏi:

- Ngươi nói rõ ở trên sông Trường Giang các người muốn đục thuyền phái Hằng Sơn. Dụng tâm hiểm ác như vậy là do phái Hằng Sơn đã đắc tội gì với các người?

Định Dật sư thái đến sau, bà không biết tại sao Lệnh Hồ Xung lại đối xử với hai lão như vậy. Bây giờ vừa nghe hỏi, bà liền nổi giận đùng đùng, quát:

- Hảo tặc tử muốn chìm chết bọn ta trên sông hả?

Môn hạ phái Hằng Sơn của bà tám chín phần là người phương Bắc, không hề biết bơi lội. Nếu thuyền bị đắm giữa sông thì phải làm mồi cho cá, nghĩ đến điều đó mà phát khiếp.

Lão họ Dịch sợ Lệnh Hồ Xung lại chìm đầu xuống dầu nên vội cướp lời, đáp:

- Phái Hằng Sơn và Bạch Giao bang của tại hạ vốn không thù không oán. Bọn tại hạ chỉ là một bang hội nhỏ bé trên bến Cửu Giang, thì sao có thể kết oán với các vị sư thái phái Hằng Sơn. Nhưng chẳng qua... chẳng qua tại hạ nghĩ mọi người trên thuyền là một phái trong Phật môn, quý phái đi về hướng Tây chắc là đi trước để tiếp ứng. Cho nên... cho nên... chuyện này bọn tại hạ không tự lượng sức, sinh ra ý đồ đen tối. Lần sau bọn tại hạ không dám vậy nữa.

Lệnh Hồ Xung càng nghe càng không hiểu, bèn hỏi:

- Cái gì là một phái Phật môn, đi về phía Tây tiếp ứng cái gì? Nói năng úp mở, ta chẳng hiểu gì cả.

Lão họ Dịch nói:

- Dạ, dạ! Tuy phái Thiếu Lâm không phải là một trong Ngũ Nhạc kiếm phái nhưng bọn tại hạ nghĩ hòa thượng và ni cô đều là người một nhà...

Định Dật sư thái quát:

- Nói bậy!

Lão họ Dịch hết hồn, tự nhiên hụp người xuống uống một ngụm dầu ghen hòng không nói ra được. Định Dật sư thái không nhịn được cười, bà quay sang lão mặt dài nói:

- Người nói đi.

Lão họ Tề đáp:

- Dạ, dạ! Có một người tên là Vạn lý độc hành Diên Bá Quang, không biết sư thái và hần có quen thân không?

Định Dật sư thái tức giận. Bà nghĩ tên Vạn lý độc hành Diên Bá Quang là một tên thái hoa dâm tặc độc ác khét tiếng trên giang hồ, ta sao lại quen thân với hần được? Vậy mà hần cũng dám hỏi ra, thật là quá xúc phạm. Bà gơ tay phải lên toan đánh xuống đầu lão.

Định Nhân sư thái đưa tay ra cản, bà nói:

- Sư muội đừng giận. Hai vị này bị chìm trong dầu đã lâu, đầu óc không được tỉnh táo. Đừng chấp nhất họ làm gì.

Bà hỏi lão họ Tề:

- Diên Bá Quang thế nào?

Lão họ Tề nói:

- Vạn lý độc hành Diên Bá Quang đại gia là hảo bằng hữu của Sử bang chủ bọn tại hạ. mấy ngày trước Diên đại gia...

Định Dật sư thái tức giận quát:

- Diên đại gia cái gì? Hần là tặc tử tội lỗi ngập đầu, đáng lý phải giết hần từ lâu rồi. Các người lại kết giao với hần, đủ thấy Bạch Giao bang không phải hạng người tốt.

Lão họ Tề nói:

- Dạ, dạ, dạ. Bọn tại hạ không phải... không phải là người tốt.

Định Dật sư thái hỏi:

- Bọn ta chỉ hỏi người, tại sao Bạch Giao bang muốn hại phái Hằng Sơn rồi còn lôi kéo Điền Bá Quang vào để làm gì?

Điền Bá Quang đã từng vô lễ với Nghi Lâm đệ tử của bà, Định Dật sư thái vẫn chưa nguôi giận, vì chưa giết được gã nên lòng lấy làm xấu hổ. Bà không muốn ai nhắc đến tên của gã.

Lão họ Tề nói:

- Dạ, dạ. Mọi người muốn cứu Nhậm đại tiểu thư, sợ người trong chính giáo giúp hòa thượng cho nên bọn huynh đệ tại hạ mù quáng nảy ra ý đồ đen tối, muốn hạ thủ quý phái...

Định Dật sư thái càng không hiểu được đầu đuôi ra sao, bà thở dài nói:

- Sư tỷ, chúng tôi nói chuyện gì vậy, hay là sư tỷ đến hỏi chúng đi.

Định Nhân sư thái mỉm cười hỏi:

- Hạ thủ để làm gì?

- Lão họ Tề nói:

- Để cứu Nhậm đại tiểu thư.

Định Nhân sư thái hỏi:

- Nhậm đại tiểu thư có phải là đại tiểu thư của tiền giáo chủ Nhật Nguyệt thần giáo không?

Lệnh Hồ Xung giật mình: Bọn họ nói về Doanh Doanh ư?

Lệnh Hồ Xung liền biến sắc, lòng bàn tay toát mồ hôi. Lão họ Tề nói:

- Dạ, Diên đại gia... Không, Diên... Diên Bá Quang mấy hôm trước đến Cửu Giang, ở Tổng đà Bạch Giao bang uống rượu với Sử bang chủ, nói rằng dự định ngày mười lăm tháng mười hai mọi người muốn đại náo chùa Thiếu Lâm cứu Nhậm đại tiểu thư.

Định Dật sư thái nhin không được nói xen vào:

- Đại náo chùa Thiếu Lâm ư? Lá gan của các người bao lớn mà dám đi vượt râu hùm?

Lão họ Tê nói:

- Dạ, dạ. Bọn tại hạ dĩ nhiên không làm gì được.

Định Nhân sư thái hỏi:

- Diên Bá Quang cước trình rất nhanh, nên hẳn đến liên lạc truyền tin có phải không? Chuyện này là do ai chủ trương?

Lão họ Dịch đáp:

- Mọi người nghe tin Nhậm đại tiểu thư bị tặc... không phải, bị hòa thượng chùa Thiếu Lâm bắt giữ, không hẹn mà cùng muốn đi cứu, cũng không biết ai chủ trương. Mọi người nhớ đến ân nghĩa của Nhậm đại tiểu thư, đều nói đủ vì tiểu thư mà có tan xương nát thịt cũng cam lòng.

Lúc này, Lệnh Hồ Xung lòng đầy nghi vấn: Bọn họ nói Nhậm đại tiểu thư có phải là Doanh Doanh không? Tại sao cô ta bị tăng nhân chùa Thiếu Lâm bắt? Cô ta còn nhỏ tuổi, mà đã làm ân nghĩa nhiều cho ai? Tại sao nhiều người vừa nghe tin cô ta gặp nạn liền tình nguyện xả thân đi cứu?

Định Nhân sư thái nói:

- Các người sợ phái Hằng Sơn ta đi tương trợ chùa Thiếu Lâm cho nên các người muốn đục thuyền nhận chìm bọn ta có phải không?

Lão họ Tề nói:

- Đúng vậy, bọn tại hạ nghĩ hòa thượng, ni cô... chuyện này...

Định Dật sư thái tức giận nói:

- Chuyện này cái gì...?

Lão họ Tề vội nói:

- Dạ, dạ, chuyện này... chuyện đó... tiểu nhân không dám nói. Tiểu nhân đâu có nói....

Định Nhân sư thái nói:

- Trước ngày mười lăm tháng mười hai, Bạch Giao bang các người cùng đi lên chùa Thiếu Lâm ư?

Hai lão họ Dịch, họ Tề cùng đáp:

- Đây là lệnh của Sử bang chủ.

Lão họ Tề lại nói:

- Tất cả đều đi thì Bạch Giao bang bọn tại hạ cũng không thể không đi.

Định Nhân sư thái hỏi:

- Tất cả ư? Tất cả là gồm những ai?

Lão họ Tề đáp:

- Diên... Diên Bá Quang nói Hải Sa bang ở Triết Tây, Hắc Phong hội ở Sơn Đông, Bài giáo ở Tương Tây...

Lão nói một mạch khoảng ba mươi tên hiệu các bang hội lớn nhỏ trên giang hồ. Lão là người vô công

bình thường mà danh xưng của mấy chục môn phái bang hội đều nhớ rất rõ. Định Dật sư thái chau mày nói:

- Toàn là những nhân vật trong bàng môn tả đạo không lo chính nghiệp, tuy đông người nhưng cũng chưa chắc là đối thủ của chùa Thiếu Lâm.

Lệnh Hồ Xung nghe lão họ Tề kể tên các bang hội, trong đó có Thiên Hà bang, bang chủ Ngân Tu giáo Hoàng Bá Lưu; Trường Kinh đảo chủ Tư Mã Đại, còn mấy người mà ngày hôm đó gặp trên Ngũ Bá Cương, lòng không còn hoài nghi, biết người mà bọn họ đi cứu nhất định là Doanh Doanh rồi. Bỗng nhiên được tin cô ta chàng rất lấy làm vui mừng, nhưng nghĩ đến cô bị phái Thiếu Lâm bắt giữ, mà cô đã giết mấy tên đệ tử phái Thiếu Lâm, nên không khỏi lo lắng, bèn hỏi:

- Phái Thiếu Lâm tại sao bắt giữ vị... vị Nhậm đại tiểu thư này?

Lão họ Tề đáp:

- Chuyện này cũng không biết. Chắc là bọn hòa thượng phái Thiếu Lâm ăn no rồi không có việc gì làm, cố ý tìm những chuyện này để gây khó dễ mọi người.

Định Nhân sư thái nói:

- Xin hai vị về bẩm với quý bang chủ, nói là Định Nhân và Định Dật phái Hằng Sơn và vị bằng hữu này đi qua sông Cửu Giang, mà không đến bái kiến Sử bang chủ thật là thất lễ, xin Sử bang chủ lượng thứ. Sáng mai bọn bản ni đi thuyền về hướng Tây, xin hai vị độ lượng bao dung đừng phái người đến đục thuyền của bọn bản ni nữa.

Bà nói xong thì hai lão cùng đáp:

- Tại hạ không dám.

Định Nhân sư thái nói với Lệnh Hồ Xung:

- Trăng thanh gió mát, thiếu hiệp từ từ ngắm cảnh đêm khuya trên bờ sông, xin miễn cho bản ni.

Bà nắm tay Định Dật từ từ đi xuống thuyền.

Lệnh Hồ Xung biết bà có ý né tránh để mình hỏi thêm hai lão cho rõ ràng hơn, nhưng nhất thời lòng dạ rối bời, không biết phải hỏi câu gì. Ở trên bờ, chàng đi qua đi lại, đứng một hồi lâu, thấy ánh trăng non chiếu xuống giữa dòng sông, nước sông chảy cuộn cuộn về hướng Đông, ánh trăng rung động không thôi. Bỗng nhiên chàng nghĩ: Hôm nay đã là hạ tuần tháng mười một. Ngày mười lăm tháng sau bọn họ đi chùa Thiếu Lâm, thời gian không còn nhiều nữa. Hai vị Phương Chứng và Phương Sinh đại sư phái Thiếu Lâm đối đãi với ta rất tốt. Những người này vì cứu Doanh Doanh, tất đại động can qua với phái Thiếu Lâm, bất luận ai thắng ai bại, song phương cũng tổn thất không ít. Sao ta không đón đầu cầu xin Phương Chứng phương trượng thả Doanh Doanh, để tránh khỏi cuộc đổ máu khủng khiếp, há không hay lắm sao?

Lệnh Hồ Xung lại nghĩ: Hai vị sư thái Định Nhân và Định Dật thương thế đã bớt nhiều rồi. Định Nhân sư thái nhìn bề ngoài chẳng khác gì một lão ni bình thường, kỳ thực bà biết nhiều hiểu rộng hơn người, thật là một vị cao nhân có kiến thức hiếm có trong võ lâm. Bà thống lĩnh mọi người đi về phương Bắc, chỉ cần không gặp bọn cường địch phái Tung Sơn thì sẽ không có nguy nan gì mà ứng phó không nổi. Nhưng làm sao ta cáo từ bọn họ đây?

Những ngày vừa qua Lệnh Hồ Xung với bọn ni cô, cô nương cùng chung hoạn nạn. Mọi người cư xử với hắn vừa cung kính vừa thân thiết, đối với chuyện

chàng bị trục xuất khỏi sư môn và bị tiểu sư muội ruồng bỏ, tuy không nhắc đến nhưng trên vẻ mặt ai cũng biểu hiện nỗi buồn. Trong chúng đồng môn phái Hoa Sơn, ngoài Lục Đại Hữu ra thì không có ai đối đãi thân thiết như vậy, bỗng nhiên giữa đường chia tay, chàng cảm thấy khó mà mở miệng được.

Bỗng nghe có tiếng bước chân, hai người đi đến gần, lại là Nghi Lâm và Trịnh Ngạc. Họ đi đến cách Lệnh Hồ Xung hai ba trượng, cất tiếng gọi:

- Lệnh Hồ đại ca!

Rồi hai cô dừng bước. Lệnh Hồ Xung nói:

- Các vị sư muội cũng bị giạt mình tình giấc ư?

Nghi Lâm nói:

- Lệnh Hồ đại ca, chương môn sư bá dặn bọn tiểu muội đến nói với Lệnh Hồ đại ca...

Cô đẩy qua cho Trịnh Ngạc, cô nói:

- Sư tỷ nói với Lệnh Hồ đại ca đi.

Trịnh Ngạc nói:

- Chương môn sư thúc bảo sư muội nói chứ.

Nghi Lâm nói:

- Sư tỷ nói cũng được mà.

Trịnh Ngạc nói:

- Lệnh Hồ đại ca, chương môn sư thúc nói, đại ân không nói lời cảm ơn, từ nay về sau bất luận Lệnh Hồ đại ca có chuyện gì, phái Hằng Sơn cùng gánh với Lệnh Hồ đại ca. Nếu Lệnh Hồ đại ca đi chùa Thiếu

Lâm để cứu vị Nhậm đại tiểu thư đó, mọi người sẽ an lực giúp Lệnh Hồ đại ca.

Lệnh Hồ Xung lấy làm lạ thầm nghĩ: Ta đâu có nói muốn đi cứu Doanh Doanh đâu, sao Định Nhân sư thái nói như vậy? Chao ôi! Phải rồi, quần hùng tụ hội ở trên Ngũ Bá Cương, tìm cách trị bệnh cho ta, đều là vì nể mặt Doanh Doanh. Chuyện này làm náo động võ lâm, ngay cả hai tên Trương Giang song phi ngư qua lại giang hồ chưa mấy tiếng tăm mà sư thái đã biết thì chuyện này sao lại không biết? Chàng nghĩ đến chuyện này bất giác thẹn đỏ mặt.

Trịnh Ngạc lại nói:

- Chưởng môn sư thúc còn nói, hay hơn hết là đừng xảy ra chuyện. Hai vị lão nhân gia và Định Dật sư thúc bây giờ đã qua sông, để đi đến chùa Thiếu Lâm thỉnh cầu phương trượng đại sư thả người. Xin Lệnh Hồ đại ca dẫn bọn tiểu muội từ từ đi về trước.

Lệnh Hồ Xung nghe nói vậy liền ngăn người ra không nói một lời, đưa mắt nhìn sông Trương Giang, quả thấy một con thuyền nhỏ, giương buồm trắng chạy về phía Bắc. Lòng chàng vừa cảm kích vừa cảm thấy xấu hổ, thầm nghĩ: Hai vị sư thái là người đạo cao đức trọng trong Phật môn, lại là cao nhân trong võ lâm. Hai vị lại chịu đích thân lên chùa Thiếu Lâm thỉnh cầu thì tốt quá, so với ta là một tên vô danh tiểu tốt phiêu bạt giang hồ, làm toàn việc không đoan chính, thể diện lớn gấp trăm lần của ta, chắc Phương Chứng phương trượng nể mặt hai vị sư thái mà chịu tha cho Doanh Doanh.

Lệnh Hồ Xung nghĩ đến đây thì hơi yên tâm một chút. Chàng quay lại thấy hai lão họ Tề và họ Dịch vẫn

ở trong thùng dầu thò đầu thò cổ, không dám leo ra. Lòng chàng nghĩ hai lão này có tấm lòng nhiệt thành, họ vì đi cứu Doanh Doanh mà mình lại đắc tội với hai lão, thì lòng cảm thấy áy náy. Lệnh Hồ Xung liền đi đến gần, cung tay nói:

- Tại hạ nhất thời lỗ màng, đắc tội với hai vị anh hùng Trường Giang song phi ngư của Bạch Giao bang. Thật chuyện này chưa biết nguyên do, xin hai vị thứ lỗi.

Lệnh Hồ Xung nói xong liền xá dài xuống.

Trường Giang song phi ngư thấy Lệnh Hồ Xung trước thì kiêu căng sau thì cung kính, cảm thấy ngạc nhiên vô cùng, vội cung tay đáp lễ, trong lúc chân tay luống cuống, làm bắn tung tóe dầu văng vào đầy người Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung mỉm cười gạt dầu rồi nói với Trịnh Ngạc và Nghi Lâm.

- Chúng ta đi thôi!

Ba người về đến thuyền. Bọn đệ tử phái Hàng Sơn tuyệt không nhắc đến chuyện này, ngay cả Nghi Hòa, Tân Quyên là những người đầy tính hiếu kỳ cũng không hỏi một câu. Lệnh Hồ Xung biết lúc Định Nhân sư thái sắp ra đi đã dặn, để khỏi khiến cho chàng phải khó xử. Lệnh Hồ Xung ngấm ngấm cảm kích, nhưng thấy nhiều nữ đệ tử nét mặt dường như cười mà không phải cười, nên cũng không khỏi lúng túng, thầm nghĩ: Xem ra các cô này trong lòng họ đã cho rằng Doanh Doanh là tình nhân của ta rồi. Kỳ thật giữa ta và Doanh Doanh còn trong trắng, chứ không có chuyện gì vượt lễ giáo. Nhưng bọn họ không hỏi, làm sao ta biện bạch được?

Lệnh Hồ Xung thấy ánh mắt của Tần Quyên lăm lét nhìn mình. Chàng nhin không được nữa, bèn nói:

- Hoàn toàn không phải chuyện này đâu, các... các cô đừng nghĩ vớ vẩn nữa.

Tần Quyên cười nói:

- Tiểu muội có nghĩ cái gì đâu?

Lệnh Hồ Xung then đỏ mặt nói:

- Ta đoán ra được rồi!

Tần Quyên cười nói:

- Lệnh Hồ đại ca đoán được cái gì?

Lệnh Hồ Xung còn chưa trả lời, thì Nghi Hòa nói:

- Tần sư muội, đừng nói nữa. Chưởng môn sư thúc dặn sư muội quên rồi sao?

Tần Quyên mím môi, mím cười nói:

- Dạ, dạ, tiểu muội đâu có quên.

Lệnh Hồ Xung quay đầu đi để tránh ánh mắt của cô, thấy Nghi Lâm ngồi ở góc thuyền, vẻ mặt rất lạnh nhạt. Chàng không khỏi động lòng: Cô ta đang nghĩ gì? Tại sao cô ta không nói chuyện với mình?

Lệnh Hồ Xung nhìn Nghi Lâm trân trân, bỗng nhớ lại hôm ở ngoại thành Hành Dương, mình bị thương, về mặt lúc cô ta ôm mình chạy trong khoáng dã. Lúc đó cô ta vừa quan tâm vừa cảm động, chứ không phải như bây giờ không màng gì đến mọi chuyện. Tại sao? Tại sao vậy?

Nghi Hòa bỗng gọi:

- Lệnh Hồ sư huynh!

Lệnh Hồ Xung không nghe thấy nên không trả lời. Nghi Hòa lớn tiếng gọi:

- Lệnh Hồ sư huynh!

Lệnh Hồ Xung giật mình, quay đầu lại đáp:

- Ô, sao?

Nghi Hòa nói:

- Chưởng môn sư bá nói: Ngày mai chúng ta chuyển sang đi đường bộ hoặc vẫn đi đường thủy thì tùy theo ý của Lệnh Hồ sư huynh.

Lệnh Hồ Xung lòng chỉ muốn đổi sang đi đường bộ để sớm biết được tin của Doanh Doanh, nhưng chàng liếc mắt nhìn thấy Nghi Lâm lông mi dài dài long lanh ngấn lệ, trông thật đáng thương, bèn nói:

- Chưởng môn sư thái bảo chúng ta từ từ mà đi, vậy thì cứ đi thuyền như cũ. Chắc Bạch Giao bang cũng không dám làm gì chúng ta đâu.

Tân Quyên cười nói:

- Lệnh Hồ sư huynh có yên tâm được không?

Lệnh Hồ Xung hơi đỏ mặt, chưa kịp trả lời thì Nghi Hòa la:

- Tân sư muội, sư muội còn con nít, nói ít vài câu có được không?

Tân Quyên cười nói:

- Được, có gì đâu mà không được, A Di Đà Phật, tiểu muội thật không an tâm.

Hồi 107

Mạc Đại tiên sinh cảm người nghĩa hiệp

Sáng sớm hôm sau thuyền đi về hướng Tây. Lệnh Hồ Xung bảo người lái thuyền đi gần bờ để đề phòng Bạch Giao bang tập kích, nhưng thuyền đi đến địa phận tỉnh Hồ Bắc, vẫn không có động tĩnh gì. Từ đó đến mấy ngày sau, Lệnh Hồ Xung cũng không trò chuyện nhiều với đệ tử phái Hằng Sơn. Mỗi tối thuyền dừng lại bến, chàng một mình đi lên bờ uống rượu, uống đến say khướt mới về.

Một hôm thuyền đi qua Hạ Khẩu, rồi rẽ sang hướng Bắc, đi ngược dòng sông Hán Thủy, đến tối thuyền ngừng ở bến Kê Minh gần một thị trấn nhỏ. Lệnh Hồ Xung lại lên bờ vào một quán rượu uống mấy bát. Chàng bỗng nghĩ: Vết thương của tiểu sư muội không biết lành chưa? Nghi Chân, Nghi Linh hai vị sư tỷ đem linh dược của phái Hằng Sơn đưa đến nghĩ chắc trị khỏi vết thương của tiểu sư muội rồi. Thương thế của Lâm sư đệ không biết ra sao? Nếu

Lâm sư đệ lại bị trọng thương không trị được, thì tiểu sư muội phải làm sao?

Lệnh hồ Xung nghĩ đến đây lòng không khỏi kinh hãi rồi lại tự trách mình: Lệnh Hồ Xung ơi Lệnh Hồ Xung, người thật là một kẻ tiểu nhân đê tiện. Tuy người mong muốn tiểu sư muội mau lành, mà trong thâm tâm người lại muốn Lâm sư đệ trọng thương mà chết đi ư? Chẳng lẽ Lâm sư đệ chết rồi thì tiểu sư muội sẽ được gả cho người sao?

Lệnh Hồ Xung cảm thấy vô vị quá, liền tiếp uống ba bát nữa rồi lại nghĩ: Lão Đức Nặc và bát sư đệ không biết ai đã giết? Tại sao người đó lại đi ám toán Lâm sư đệ? Sư phụ, sư nương không biết gần đây thế nào?

Lệnh Hồ Xung lại bung bát rượu lên uống một hơi cạn sạch. Trong tửu điểm không có đồ nhắm, chàng đưa tay bốc mấy hạt đậu phộng rang muối, ném vào miệng. Bỗng nghe phía sau có người thở dài nói:

- Ôi, đàn ông trong thiên hạ mười người có hết chín người bạc bẽo!

Lệnh Hồ Xung quay mặt lại nhìn về hướng người vừa nói. Dưới ánh đèn lơ mờ, chàng thấy trong tửu điểm nhỏ này ngoài mình ra còn có một người nằm gục trên một cái bàn ở góc điểm. Trên bàn để một hũ rượu và một cái bát, áo quần người đồ cũ mèm, trông có vẻ quê mùa, không giống người văn nhã. Lệnh Hồ Xung không thèm để ý nữa, uống thêm một bát rượu, bỗng nghe sau lưng lại có người nói:

- Người ta vì người mà bị giam cầm trong chỗ âm u không có ánh nắng, vậy mà người suốt ngày la cà vào đám phụ nữ, tiểu cô nương cũng được mà ni cô trọc đầu cũng được, lão bà bà cũng không chê, hạng nào cũng khoái hết. Ôi, đáng tiếc ơ là đáng tiếc!

Lệnh Hồ Xung biết lão đang ám chỉ mình. Chàng không quay đầu lại mà nghĩ bụng: - Người này là ai? Lão nói "Người ta vì người mà bị giam cầm trong chỗ âm u không có ánh nắng". Lão nói đến Doanh Doanh sao? Tại sao Doanh Doanh vì ta mà bị giam cầm?

Nghe lão lại nói tiếp:

- Những hạng không liên can gì thì thích lo chuyện bao đồng, nói muốn liều mạng để cứu người ra. Người này muốn làm thủ lĩnh, người kia cũng muốn làm thủ lĩnh, người còn chưa cứu được mà phe ta lại đánh nhau đến trời sập đất thẳm. Ôi, chuyện trên giang hồ, lão tử thật không muốn thấy nữa.

Lệnh Hồ Xung cầm bát rượu bước sang ngồi đối diện với lão nói:

- Tại hạ có nhiều chuyện không hiểu, xin lão huynh chỉ giáo.

Lão vẫn nằm gục trên bàn, không ngẩng đầu lên, lão nói:

- Ôi, càng phong lưu thì càng thêm tội nghiệt. Bọn ni cô, cô nương phái Hằng Sơn thật chẳng làm được trò gì.

Lệnh Hồ Xung giật mình, đứng dậy xá dài nói:

- Lệnh Hồ Xung bái kiến tiền bối, mong tiền bối rộng lòng chỉ giáo.

Bỗng chàng thấy dưới chân bàn có một cây hồ cầm, thân đàn màu vàng thẫm đã lâu năm rồi. Lệnh Hồ Xung bỗng nhớ ra người này là ai, liền bái xuống nói:

- Văn bối Lệnh Hồ Xung may mắn được bái kiến Mạc sư bá phái Hành Sơn. Vừa rồi văn bối thật thất lễ.

Lão ngẩng đầu lên, hai mắt sáng quắc, lạnh lùng quét mắt nhìn Lệnh Hồ Xung. Lão chính là Tiêu Tương đại vũ Mạc Đại tiên sinh, chương môn phái Hành Sơn. Lão hừ một tiếng rồi nói:

- Gọi sư bá, ta không dám nhận. Lệnh Hồ đại hiệp, mấy ngày nay sống vui vẻ chứ?

Lệnh Hồ Xung cúi người đáp:

- Xin Mạc sư bá minh giám, đệ tử phụng mệnh Định Nhân sư bá theo các vị sư tỷ sư muội phái Hằng Sơn đến Thiếu Lâm. Tuy đệ tử là người không biết gì nhưng quyết không dám có chút biểu hiện thất lễ với các sư tỷ sư muội phái Hằng Sơn.

Mạc Đại tiên sinh thở dài nói:

- Mời ngồi! Ôi, sao đại hiệp không biết người trên giang hồ bàn tán xôn xao lắm chuyện?

Lệnh Hồ Xung cười gượng đáp:

- Văn bối hành sự ngông cuồng, không biết kiềm chế, ngay cả bốn môn cũng không thể dung tha thì những lời rồi hời bàn tán trên giang hồ văn bối không màng tới nữa.

Mạc Đại tiên sinh cười nhạt nói:

- Đại hiệp tự cho mình là kẻ lãng tử, chẳng ai thèm để ý tới. Nhưng thanh danh mấy trăm năm của phái

Hàng Sơn lại bị bại hoại dưới tay đại hiệp, đại hiệp không động lòng chút nào sao? Trên giang hồ đồn đãi rằng đại hiệp là một nam nhân mà trà trộn vào trong đám ni cô, cô nương phái Hàng Sơn. Đừng nói thanh danh của mấy chục vị hoàng hoa khuê nữ bị đại hiệp làm tổn hại, mà thậm chí ngay cả... ngay cả mấy vị lão sư thái giữ giới nghiêm minh cũng bị người ta đem ra làm trò cười. Chuyện này... chuyện này thật tệ quá mức.

Lệnh Hồ Xung lùi lại hai bước, tay đặt lên chuôi kiếm, nói:

- Không biết kẻ nào đó đã bịa đặt ra, nói những lời hoang đường vô稽 này. Xin Mạc sư bá nói cho đệ tử biết.

Mạc Địa tiên sinh nói:

- Đại hiệp muốn giết bọn chúng ư? Trên giang hồ nói những lời này không có một vạn thì cũng có tám ngàn, đại hiệp có giết hết được không? Hừ, người ta khen đại hiệp hồng phúc đầy trời, có gì đâu mà không tốt?

Lệnh Hồ Xung ngồi thừ ra ngẫm nghĩ: Ta làm chuyện gì thường không suy nghĩ trước sau, nhưng miễn sao không thẹn với lương tâm, không ngờ làm liên lụy đến tất cả các vị phái Hàng Sơn. Chuyện... chuyện này phải làm sao đây?

Mạc Đại tiên sinh thở dài ôn tồn nói:

- Năm ngày nay, đêm nào ta cũng đều lên thuyền của đại hiệp quan sát...

Lệnh Hồ Xung ồ lên một tiếng, thầm nghĩ: Mạc sư bá liên tiếp năm lần lên thuyền quan sát mà ta không hề hay biết, ta thật là tệ quá.

Mạc Đại tiên sinh nói tiếp:

- Ta thấy mỗi đêm đại hiệp thường nằm ngủ phía sau khoang lái, mặc nguyên quần áo dài mà ngủ, đừng nói hành vi của đại hiệp không hề có chút vô lễ với bọn đệ tử phái Hằng Sơn mà ngay cả một lần nói giỡn cũng không có. Lệnh Hồ thế huynh, thế huynh không những không phải người vô hạnh lãng tử mà thật đúng là một vị quân tử thủ lễ. Đối với bọn ni cô trẻ tuổi đầy thuyền, thiếu nữ đẹp như hoa mà thế huynh lại tuyệt không động tâm, không phải chỉ một đêm mà mấy chục đêm vẫn giữ được như vậy. Thế huynh là một bậc nam tử hán đại trượng phu, thật xưa nay hiếm có, Mạc Đại ta rất khâm phục.

Lão giơ ngón tay cái lên, tay phải đánh chát một cái lên bàn rồi nói:

- Nào, nào, nào, Mạc Đại ta kính thế huynh một bát.

Lão nhắc hũ rượu lên rót ra bát. Lệnh Hồ Xung nói:

- Lời Mạc sư bá nói khiến tiểu diệt rất lo sợ. Tiểu diệt phẩm hạnh bất đoan, đến nỗi sư môn bất dung, nhưng sư muội đồng đạo phái Hằng Sơn sao có thể đắc tội với họ được?

Mạc Đại tiên sinh cười ha hả, lão nói:

- Quang minh lỗi lạc như vậy mới đúng là bản sắc của bậc nam tử hán. Mạc Đại ta ở vào tuổi hai mươi, mà đêm nào cũng có nhiều cô nương bầu bạn như vậy, nếu bảo ta giữ mình trong sáng như thế huynh thì không được đâu. Khó lắm, khó lắm! Nào, cạn!

Hai người cùng bát uống cạn rồi nhìn nhau cười ha hả.

Lệnh Hồ Xung thấy Mạc Đại tiên sinh vóc dáng tiêu tụy, áo quần bạc phết, chẳng giống vị chương môn một phái oai chấn giang hồ. Ánh mắt lão mà quét ngang thì sắc bén như dao, nhưng vẻ oai hùng chỉ lộ ra rồi ẩn đi ngay, lại biến thành một hán tử dày dạn phong trần. Chàng trầm nghĩ: Định Nhân sư thái chương môn phái Hằng Sơn từ bi hiền hòa, Thiên Môn đạo trưởng chương môn phái Thái Sơn thì oai nghiêm hậu trọng, Tả Lãnh Thiên chương môn phái Tung Sơn âm độc nham hiểm. Còn ân sư của ta là một vị quân tử phong nhã. Riêng vị Mạc sư bá này vẻ ngoài tiêu tụy bần hàn giống như một tiểu nhân đầu đường xó chợ. Nhưng năm vị chương môn nhân của Ngũ Nhạc kiêm phái, kỳ thực vị nào cũng là người thâm trầm đa trí. Lệnh Hồ Xung ta là một cái bao cò, so với các vị còn thua kém xa.

Mạc Đại tiên sinh nói:

- Ta ở Hồ Nam, nghe thế huynh ở cùng với phái Hằng Sơn, rất kinh ngạc, lòng nghĩ Định Nhân sư thái là một nhân vật cao đạo sao lại để môn hạ làm những chuyện như vậy? Sau đó nghe người của Bạch Giao bang nói hành tung của phái Hằng Sơn và thế huynh nên ta liền đuổi theo. Lệnh Hồ lão đệ, lão đệ làm náo động ở Quần Ngọc viện thành Hành Sơn, lúc đó Mạc Đại ta cho rằng lão đệ là một thanh niên hư hỏng. Sau đó lão đệ lại giúp sư đệ Lưu Chính Phong của ta, lòng ta rất thiện cảm với lão đệ, chỉ muốn mau đuổi đến kịp để nói lời khuyên can. Không ngờ lại thấy lão đệ là một trang hào kiệt, ta lại có được một thanh niên anh hùng tuyệt vời như lão đệ. Hay lắm, hay lắm! Nào nào nào, chúng ta cùng cạn ba bát.

Lão gọi điểm tiểu nhị rót rượu đối ẩm với Lệnh Hồ Xung.

Uống mấy bát rượu vào bụng, con người phiêu bạt hào phóng như Mạc Đại tiên sinh đột nhiên cao hứng, hào khí bốc lên. Lão liên tiếp kêu rượu, nhưng tửu lượng của lão kém xa Lệnh Hồ Xung. Lão uống được mấy bát thì mặt mày đã đỏ lên. Lão nói:

- Lệnh Hồ lão đệ, ta biết lão đệ rất thích uống rượu. Mạc Đại không có gì để kính, đành bồi tiếp lão đệ thêm vài bát. Hi hi, trong võ lâm, người được Mạc Đại bồi rượu chẳng mấy ai. Hôm đại hội ở phái Tung Sơn, ngồi trên có Đại tung dương thủ Phí Bán. Người này ngổ ngáo coi trời bằng vung, khoác lác có một không hai. Mạc Đại càng nhìn càng ngứa mắt, lúc đó một giọt ta cũng không uống. Người này lại còn ăn nói xác xược, cái đồ thúì tha như hấn, lão đệ bảo có đáng để cùng ta đối ẩm không?

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Đúng vậy, loại người này không tự lượng sức, hoành hành bá đạo, cuối cùng cũng bị quả báo.

Mạc Đại tiên sinh nói:

- Sau đó nghe đâu hấn đột nhiên mất tích, không biết biến đi đâu, thật là kỳ lạ.

Lệnh Hồ Xung trầm nghĩ: Ngày hôm đó ở ngoại thành Hành Dương, Mạc Đại tiên sinh đã thi triển kiếm pháp thần diệu giết chết Phí Bán. Lúc đó, rõ ràng lão thấy ta đứng bên cạnh, bây giờ lão lại nói như vậy, chắc là lão không muốn bị lộ hành tung chuyện đó. Chàng bèn nói:

- Môn hạ phái Tung Sơn hành sự khiến cho người ta không lường nổi. Lão Phí Bán không chừng đang

ẩn cư trong một cái hang động nào đó ở Tung Sơn, chuyên luyện kiếm pháp cũng chưa biết chừng.

Trong ánh mắt Mạc Đại tiên sinh lóe ra những tia xảo quyệt, lão mỉm cười vỗ bàn la lên:

- Thì ra là như vậy. Nếu lão đệ không tỉnh táo đề cập tới chuyện đó thì ta có nghĩ đến võ đầu ra cũng không thấu hiểu nguyên nhân trong đó.

Lão uống một ngụm rượu rồi hỏi:

- Lệnh Hồ lão đệ, tại sao lão đệ lại ở cùng với phái Hằng Sơn? Nhậm đại tiểu thư của Ma giáo rất nặng tình với lão đệ, lão đệ vạn lần không nên phụ bạc cô ta.

Mặt Lệnh Hồ Xung đỏ lên, hần nói:

- Mạc sư bá minh giám, tiểu diệt đang bị thất tình nên đối với chuyện nam nữ tiểu diệt đã chán nản từ lâu rồi.

Lệnh Hồ Xung nhớ tới tiểu sư muội Nhạc Linh San. Lòng đau xót, khóe mắt đỏ lên, đột nhiên chàng cười ha hả rồi lớn tiếng nói:

- Tiểu diệt muốn bỏ chốn hồng trần, xuất gia làm hòa thượng, chỉ sợ người xuất gia giới luật quá nghiêm, không cho phép uống rượu, nên tiểu diệt không làm được hòa thượng. Ha ha, ha ha!

Tuy Lệnh Hồ Xung cười rất to nhưng trong tiếng cười ẩn chứa nhiều đau đớn. Một lúc sau Lệnh Hồ Xung thuật lại chuyện đã gặp Định Tĩnh, Định Nhân, Định Dật ba vị sư thái thế nào, mình đã ra tay cứu viện ra sao, mỗi sự kiện chàng chỉ kể sơ sài thôi.

Mạc Đại tiên sinh lặng yên nghe kể xong, nhìn tròng tròng vào hũ rượu xuất thần. Một lúc sau lão mới nói:

- Tả Lãnh Thiên có ý muốn thôn tính bốn phái, để hợp thành một phái lớn, cùng với hai đại môn phái Võ Đang và Thiếu Lâm chia làm ba chân và đứng ngang hàng với họ. Muu đồ bí mật của hắn đã có từ lâu; tuy lão giấu kín, nhưng ta đã nhìn ra được phần nào. Tổ mẹ nó, hắn không cho Lưu sư đệ của ta rửa tay gác kiếm, ngấm ngấm giúp phe Kiếm tông phái Hoa Sơn đi tranh đoạt ngôi vị chưởng môn của Nhạc tiên sinh, chung quy hành vi của hắn là như vậy. Nhưng ta không ngờ hắn lại to gan làm càn, dám ra mặt hạ thủ phái Hằng Sơn.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Lão cũng không dám ra mặt, cứ mạo danh Ma giáo, muốn bức bách phái Hằng Sơn vào bước đường cùng, không thể không đồng ý lời đề nghị hợp phái của lão.

Mạc Đại tiên sinh gật đầu nói:

- Đúng vậy. Nước cờ thứ hai của hắn là đối phó với Thiên Môn đạo trưởng phái Thái Sơn. Hừ, Ma giáo tuy độc ác nhưng cũng chưa chắc độc ác bằng Tả Lãnh Thiên. Lệnh Hồ huynh đệ, bây giờ huynh đệ đã không còn là môn hạ phái Hoa Sơn, làm thân hạc nội mây ngàn, không còn bị ràng buộc, cũng không cần phải cái gì chính giáo với Ma giáo. Ta khuyên huynh đệ cũng không cần phải làm hòa thượng, cũng không cần đau lòng như vậy, cứ đi cứu Nhậm đại tiểu thư đó ra rồi lấy cô ta làm vợ. Người khác không đến uống rượu của huynh đệ thì Mạc Đại ta sẽ đến uống ba bát rượu mừng huynh đệ. Tổ mẹ nó, sợ cái chó gì?

Có lúc lão nói toàn những lời rất văn nhã, có lúc lại kèm theo mấy lời thô tục, nói là chương môn của một phái cũng thật không giống chút nào.

Lệnh Hồ Xung thăm nghì: Lão cho rằng ta thất tình là vì Doanh Doanh, những chuyện với tiểu sư muội ta cũng không cần đề cập với lão.

Lệnh Hồ Xung bèn hỏi:

- Mạc sư bá, rốt cuộc tại sao phái Thiếu Lâm bắt Nhậm đại tiểu thư?

Mạc Đại tiên sinh há hốc mồm, hai mắt trợn ngược, vẻ mặt hết sức kinh ngạc. Lão nói:

- Tại sao phái Thiếu Lâm lại bắt giữ Nhậm đại tiểu thư ư? Huynh đệ không biết thật hay biết rồi mà còn cố ý hỏi? Mọi người trên giang hồ đều biết, huynh đệ... huynh đệ... còn hỏi cái gì?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Trong mấy tháng qua, tiểu diệt bị người cầm tù nên chuyện giang hồ tiểu diệt không biết chút gì. Nhậm tiểu thư đó đã từng giết bốn tên đệ tử phái Thiếu Lâm, cũng là do tiểu diệt mà ra, nhưng không biết sau đó tại sao cô ta thất thủ bị phái Thiếu Lâm giam cầm?

Mạc Đại tiên sinh nói:

- Nếu nói như vậy, thì huynh đệ không biết rõ căn nguyên trong đó thật. Trong người huynh đệ bị nội thương kỳ lạ không thuốc nào có thể trị được. Nghe nói trong bàng môn tả đạo cùng nhau kéo đến ở Ngũ Bá Cương vì muốn lấy lòng vị Nhậm đại tiểu thư này mà trị thương cho huynh đệ, kết quả ai ai cũng bó tay bất lực, có đúng vậy không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đúng vậy.

Mạc Đại tiên sinh nói:

- Chuyện này đồn đãi khắp giang hồ, đều nói tiểu tử Lệnh Hồ Xung không biết có phúc đức mấy đời mà lọt vào mắt xanh của thánh cô Nhậm đại tiểu thư của Hắc Mộc Nhai, dù thương thế không trị khỏi được cũng không uổng một đời.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Mạc sư bá lại đùa tiểu diệt rồi.

Chàng thâm nghĩ: Lão Đầu Tử, Tổ Thiên Thu tuy bọn họ có tấm lòng tốt nhưng hành sự quá lỗ mãng, chuyện này đồn đãi ra như vậy chẳng trách Doanh Doanh tức giận.

Mạc Đại tiên sinh hỏi:

- Sau đó tại sao huynh đệ khỏi bệnh? Do tu luyện thần công Dịch cân kinh của phái Thiếu Lâm phải không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Không phải. Phương trượng Phương Chứng đại sư chùa Thiếu Lâm từ bi bác ái, không nghĩ đến chuyện hiểu lầm trước đó, đã đồng ý truyền thụ võ công vô thượng của phái Thiếu Lâm cho tiểu diệt. Nhưng tiểu diệt không muốn cải đầu vào phái Thiếu Lâm, mà môn Thiếu Lâm thần công này lại không thể truyền thụ cho người khác phái. Tiểu diệt đành phải phụ lòng tốt của phương trượng đại sư.

Mạc đại tiên sinh nói:

- Phái Thiếu Lâm là Thái Sơn, Bắc Đẩu trong võ lâm. Lúc đó huynh đệ đã bị trục xuất khỏi môn tường phái Hoa Sơn, là dịp tốt để cải đầu phái Thiếu Lâm. Đó là cơ duyên ngàn năm một thuở, tại sao ngay cả tính mạng của mình huynh đệ cũng không màng đến?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tiểu đệ từ nhỏ được ân sư, sư nương thu nhận, ân đức dưỡng dục dù tan xương nát thịt cũng khó mà báo đáp. Chỉ mong sau này ân sư có thể cho phép tiểu đệ sửa chữa lỗi lầm, trở lại môn tường, quyết không tham sống sợ chết mà đầu vào phái khác.

Mạc Đại tiên sinh gật đầu nói:

- Nói cũng có lý. Nếu nói như vậy thì nội thương của huynh đệ được khỏi là do một cơ duyên khác.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đúng vậy. Kỳ thực nội thương của tiểu đệ cũng chưa hoàn toàn khỏi hẳn.

Mạc Đại tiên sinh nhìn chằm chằm vào hắn, lão nói:

- Phái Thiếu Lâm và huynh đệ xưa nay không hề có quan hệ thâm sâu, người trong Phật môn tuy nói là từ bi bác ái, cũng không thể tùy tiện lấy thân công vô thượng của bốn môn mà truyền cho người. Phương Chứng đại sư đồng ý lấy Dịch cân kinh truyền thụ, huynh đệ thật không biết vì nguyên nhân gì ư?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Quả thật tiểu đệ không biết, mong Mạc sư bá chỉ giáo.

Mạc Đại tiên sinh nói:

- Được! Trên giang hồ đều nói, ngày hôm đó Nhậm đại tiểu thư Hắc Mộc Nhai đích thân công huynh đệ đến chùa Thiếu Lâm gặp phương trượng, nói là chỉ cần phương trượng cứu tính mạng của huynh đệ thì cô ta chịu mặc cho chùa Thiếu Lâm xử trí, muốn giết muốn mổ cô ta cũng tuyệt đối không chau mày.

Lệnh Hồ Xung a lên một tiếng, nháy xồm lên, làm bát rượu ở trên bàn đổ cả ra. Toàn thân chàng ướt đầm mồ hôi, chân tay run bần bật, nói:

- Chuyện này... chuyện này... chuyện này...

Trong đầu chàng hỗn loạn cả lên. Lệnh Hồ Xung nhớ lại lúc cơ thể mình càng ngày càng yếu đi, trong một đêm nằm mơ, nghe Doanh Doanh khóc nức nở rồi nói: "Người càng ngày càng ốm, ta... ta...". Giọng nói rất chân thành, lòng chàng cảm động, thổ huyết ra rồi ngất đi không biết gì nữa. Lúc tỉnh dậy, chàng thấy mình nằm trong gian đầu thất chùa Thiếu Lâm, Phương Sinh đại sư đã phí nhiều tâm sức để cứu mình. Lệnh Hồ Xung vẫn không biết tại sao mình lại ở trong chùa Thiếu Lâm và cũng không biết Doanh Doanh ở đâu. Thì ra cô ta xả thân cứu mình, bất giác nước mắt chàng ứa ra, chảy dài xuống má.

Mạc Đại tiên sinh than:

- Vị Nhậm đại tiểu thư này tuy xuất thân Ma giáo nhưng đối xử với huynh đệ hết lòng hết dạ, khiến người ta phải cảm phục. Trong Thiếu Lâm, bốn tên đại đệ tử Tân Quốc Lương, Dịch Quốc Tử, Hoàng Quốc Bách, Giác Nguyệt thiền sư đều bị giết dưới tay cô ta. Cô ta lại đến Thiếu Lâm là chẳng mong sống nữa, nhưng vì cứu huynh đệ, cô ta... cô ta hoàn toàn không

thiết đến mạng sống của mình. Phương Chứng đại sư không muốn giết cô ta là vì lẽ đó, nhưng cũng không thể thả cô ta, cho nên đem cô ta giam cầm trong sơn động sau chùa Thiếu Lâm. Thuộc hạ của Nhậm đại tiểu thư biết bao nhiêu là người đủ hạng Tam sơn, Ngũ nhạc dĩ nhiên ai cũng muốn đi cứu cô ta ra. Nghe nói mấy tháng nay chùa Thiếu Lâm không một ngày yên ổn, người bắt được ít nhất cũng khoảng một trăm.

Lệnh Hồ Xung quá cảm kích, không bình tĩnh được. Một lúc lâu sau mới hỏi:

- Mạc sư bá, sư bá nói mọi người tranh nhau làm thủ lĩnh, nên tự đánh nhau tới long trời lở đất. Chuyện đó ra sao?

Mạc đại tiên sinh thở dài, đáp:

- Những nhân vật bàng môn tả đạo, bình thường ngoài nghe hiệu lệnh của Nhậm đại tiểu thư ra thì ai ai cũng cuồng vọng tự đại, hiếu chiến ngông nghênh, không ai chịu phục ai. Lần này lên chùa Thiếu Lâm cứu người, mọi người đều biết Thiếu Lâm là cội nguồn của võ học trong thiên hạ, tình thế rất là gay cấn, huống chi nếu đơn độc xông vào chùa thì không ai quay trở về được cho nên mọi người nói phải có người đứng ra tập hợp số đông để kết minh cùng đi. Đã kết minh thì phải có một minh chủ. Nghe nói mấy ngày nay vì tranh đoạt địa vị minh chủ, có nhiều người đã động thủ, chết có bị thương cũng có, thật đã tổn thất không ít người. Lệnh Hồ lão đệ, ta thấy chỉ có lão đệ mau đi ngay mới có thể chế ngự được bọn chúng. Lão đệ nói cái gì thì không ai dám trái lời. Ha ha, ha ha!

Mạc Đại tiên sinh cười như vậy khiến mặt Lệnh Hồ Xung đỏ cả lên. Chẳng biết lão nói không sai,

nhưng quần hào có phục mình thì cũng chẳng qua là nể mặt Doanh Doanh, nếu sau này Doanh Doanh biết được cô ta sẽ rất giận. Đột nhiên chàng động tâm nghĩ: Doanh Doanh đối với ta tình thâm nghĩa trọng, nhưng ngoài mặt cô ta vẫn lạnh lùng vì sợ người khác chọc ghẹo, nói cô ta đối với ta là “hoa rơi hữu ý” mà ta lại là “nước chảy vô tình”. Ta phải báo đáp tấm lòng tốt của cô ta, cần phải làm cho bọn hán tử trên giang hồ đồn rằng Lệnh Hồ Xung ta có tình thâm với Nhậm đại tiểu thư, vì cô ta mà không màng tính mạng. Ta phải một mình xông vào chùa Thiếu Lâm, có thể cứu được cô ta ra thì tốt, nếu cứu không được thì cũng phải làm náo động để mọi người biết đến.

Lệnh Hồ Xung bèn nói:

- Hai vị sư bá Định Nhân, Định Dật phái Hằng Sơn đã lên chùa Thiếu Lâm để thỉnh cầu phương trượng Thiếu Lâm, xin phương trượng thả vị Nhậm tiểu thư này ra để tránh khỏi nạn kiếp đại động máu chảy can qua.

Mạc Đại tiên sinh gật đầu nói:

- Thảo nào, thảo nào! Ta vẫn thấy lầm lạ, Định Nhân sư thái là người tài trọng lão thành như vậy sao lại để các ni cô, cô nương bầu bạn với người, mà chính bà lại đi con đường khác. Thì ra, bà vì lão đệ mà đi làm thuyết khách.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Mạc sư bá, tiểu diệt đã biết chuyện này, trong lòng lo lắng vô cùng, hận không mọc cánh để bay lên chùa Thiếu Lâm xem kết quả thỉnh cầu của hai vị sư thái thế nào. Nhưng những sư muội sư tỷ phái Hằng Sơn đều là hạng nữ lưu, nếu giữa đường gặp chuyện gì bất trắc thì thật là khó.

Mạc Đại tiên sinh nói:

- Lão đệ cứ đi đi!

Lệnh Hồ Xung vui mừng nói:

- Tiểu đệ đi trước được chứ?

Mạc Đại tiên sinh không đáp, lão cầm cây đàn hồ cầm để dựa bên chân bàn gẩy lên tình tang.

Lệnh Hồ Xung biết lão nói như vậy nghĩa là lão đã đồng ý chăm sóc bọn đệ tử phái Hằng Sơn. Vị Mạc sư bá này võ công, kiến thức đều phi phàm, bất luận lão ra mặt hay âm thầm bảo vệ thì phái Hằng Sơn không có gì đáng lo nữa. Chàng liền cúi đầu hành lễ, nói:

- Cảm tạ đại đức của Mạc sư bá.

Mạc Đại tiên sinh cười nói:

- Ngũ Nhạc kiếm phái đồng khí liên chi. Ta giúp phái Hằng Sơn trong lúc ngặt nghèo mà lão đệ đa tạ cái gì? Vị Nhậm đại tiểu thư đó mà biết được chỉ e ăn phải ớt cay.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tiểu đệ xin cáo từ. Các vị sư tỷ sư muội phái Hằng Sơn làm phiền Mạc sư bá trông nom giúp.

Lệnh Hồ Xung ra khỏi điểm.

Chàng dừng bước nhìn ra sông thấy ánh đèn xuyên qua từ trong cửa sổ một chiếc thuyền phản chiếu lên mặt sông Hán Thủy thành một vệt sáng vàng rung rinh lấp lánh. Phía sau, trong lầu điểm, tiếng đàn của Mạc Đại tiên sinh trầm xuống dần, trong đêm tĩnh mịch nghe rất buồn thảm.

(Xem tiếp tập 6)

MỤC LỤC

Hỏi 86

Lệnh Hồ Xung bị nhốt hắc lao 5

Hỏi 87

Hắc Bạch Tử câu thầy học đại pháp 19

Hỏi 88

Giả mưu cao lừa địch thoát lao lung 31

Hỏi 89

Nhật Nguyệt Giáo hỏi tội Mai Trang 53

Hỏi 90

Nhậm Ngã Hành trừng trị phản đồ 67

Hỏi 91

Từ chối không nhập bọn với Ngã Hành 85

Hồi 92

Vị tham tướng của phủ Thương Châu 101

Hồi 93

Giả say, cản lối phái Hằng Sơn 111

Hồi 94

Cứu quân ni, hào kiệt ra tay 123

Hồi 95

Tráp Bát Phố, phái Hằng Sơn lâm nạn 141

Hồi 96

Bọn Tung Sơn thừa nước đục thả câu 159

Hồi 97

Ngô tướng quân kịp thời cứu viện 177

Hồi 98

Bị trọng thương, Định Tĩnh qua đời 189

Hồi 99

Về Phúc Châu, thám thính Phước Oai 205

Hồi 100

Ao cà sa chép kiếm phổ tịch tà 215

Hồi 101

Nhạc Bát Quân thống mạ Lệnh Hồ Xung 229

Hồi 102

Lệnh Hồ Xung trừng trị bọn Tung Sơn 245

Hồi 103

Đưa quần ni đến Long Tuyền 265

Hồi 104

Ai là gái tử chiếng giang hồ? 283

Hồi 105

Phái Tung Sơn bại lộ âm mưu 301

Hồi 106

Thục nữ lâm nguy, hào kiệt đau lòng 319

Hồi 107

Mạc Đại tiên sinh cảm người nghĩa hiệp 345

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC
18 Nguyễn Trường Tộ – Hà Nội
ĐT: 8.294685 – Fax: 8.294781

Chịu trách nhiệm xuất bản
NGUYỄN VĂN LƯU
Chịu trách nhiệm bản thảo
NGUYỄN CỬ

Biên tập
BAN BIÊN TẬP

Bìa và trình bày
AZ Design
Sửa bản in
PHÒNG TỔNG HỢP

**NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC &
CÔNG TY VĂN HÓA PHƯƠNG NAM
PHỐI HỢP THỰC HIỆN**

Tiểu ngạo giang hồ - Tập 5

KIM DUNG

In 2000 cuốn, khổ 13 x 19cm tại Xí nghiệp in Công ty Văn hóa Phương Nam. Giấy chấp nhận đăng ký kế hoạch xuất bản số 1257 do Cục xuất bản cấp ngày 31/8/2004 và giấy trích ngang KHXB số 260/VHGP của Nhà xuất bản Văn học ngày 21/9/2004. In xong và nộp lưu chiểu quý I - 2005.

KIM DUNG

Tiểu ngạo giang hồ

vh

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

5